

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı: 20 / Mart 1986 / 1.50.-DM

PKK HİLVAN-SİVEREK DAVASI SONUÇLANDIRILDI

●*Sömürgecilik Bir Kez Daha Ölüme Mahkum Edildi*

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1. Numaralı Askeri Mahkemesinde 4 yılı aşkın bir süredir devam eden ve 479 devrimci-yurtseverin "yargılandığı" PKK Hilvan-Siverek davası, 27 Şubat günü karara bağlandı.

Faşist mahkeme tarafından verilen karara göre, 23 savaş esiri idam, 6'sı da müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Diğer savaş esirlerinden 31'i 20-24 yıl, 61'i 6-15 yıl ve 59'u da 1-4 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı. 23'ü için tefrik kararı, 6'sı hakkında da davanın düşmesi sonucuna varılan davada 270 kişi de beraat etti.

Devamı Syf: 26'da

Bir Kez Daha Eylemlerle Avrupa Kamuoyunun Dikkatleri Kürdistan'a Çekildi

Kürdistanlı yurtseverlerin Avrupa kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan'da Türk sömürgecilerince uygulanan ulusal yoketme savaşına ve buna karşı yükseltilen ulusal kurtuluşçu direnişe çekme doğrultusundaki eylemleri sürüyor. Ocak ayı sonu ve Şubat ayı başlarında tüm Avrupa çapında gerçekleştirilen ve derin yankılar uyandıran eylemlerin ardından bu kez de Şubat ayı sonunda çeşitli merkezlerde bir dizi eylem hayata geçirildi. Eylemlerin ortak

Devamı Syf: 6'da

İsveç Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (SAP) Genel Başkanı ve Başbakan Olof Palme, Uluslararası Gericiliğin Bir Komplosu Sonucu Katledildi

Yazısı Sayfa 2'de

GERÇEKLER İNATÇIDIR; HİÇBİR DEMOGOJİ VE ÇARPITMAYI KABUL ETMEZ

Yazısı Sayfa 16'da

86 Newroz'unu, Direniş Mücadelemizi Yükseltmenin Onuruyla Karşılıyoruz

Kürdistan halkı yeni bir Newroz dönemine mücadele saflarını daha da pekiştirerek girmektedir. 1986 Newroz dönemi, ülkemizde savaşın daha üst boyutlara vardırıldığı, sömürgecilerin her yönden önemli oranda yıpratıldığı ve zafere olan inancımızın güçlenip geliştiği bir ortamda karşılanmaktadır. Halkımız, birlik ve beraberlik anlayışını kuvvetlendirerek ERNK saflarında örgütlülüğe doğru güçlü adımlar atmaya başlamıştır. Bu ise bağımsızlığa gidişte atılması gereken güçlü bir adımdır. Öncüsünü yaratan, O'nu koruyup geliştiren Kürdistan halkı, bu kutsal bağımsızlık mücadelesinde üzerine düşeni layıkıyla yerine getirebilme çabası içerisinde ERNK saflarını güçlendirmektedir.

Devamı Syf: 8'de

Kürdistan'ın Dörtbir Yanında Yükseltilen Direnişler Türk Ordusunun Çöküşünü Derinleştiriyor

- **Dersim'in Deşt mıntıkasında sömürgeciler hezimete uğratıldı**
- **Sason'un engebeli ve dağlık alanında saatlerce süren çatışmada 3 HRK savaşçısı şehit düştü. Sömürgeci ordu sürüsünden çok sayıda ölü ve yaralı var**
- **Eruh'ta operasyona çıkan sömürgeci ordu güçleri, pusuya düşürüldü**

1986 kış süreci boyunca hızından hiçbir şey yitirmeden gelişip boyutlanan direniş mücadelemiz, birçok alanda düşmanla girişilen çatışmalar biçimine de dönüşerek devam etmiştir. Ülkemizdeki ağır kış koşullarından da yararlanarak mücadelemize karşı bazı tedbir-

Devamı Syf: 4'te

ULUSLARARASI GERİCİLİĞİN BİR KOMPLOSU:

PKK-Avrupa Temsilciliği Açıklama Yaptı

Olof Palme'nin alçakça bir cinayette öldürülmesi olayına PKK'nin ve Kürt halkının adının karıştırılma çabalarına karşı PKK-Avrupa Temsilciliği, 3 Mart 1986 tarihinde basın-yayın kurumları ve tüm demokratik kamuoyuna bir açıklama yaptı.

Açıklamada cinayetin MİT-CIA-MOSSAD işbirliği sonucu gerçekleştirilen bir komplo olduğuna değinilmekte ve bu cinayetle barış çabalarına darbe vurulmak istendiği de belirtilmektedir. Kürt halkının ve PKK'nin mücadelesine, böylesi bir alçakça provakasyona adlarının karıştırılmak istenmesi ile leke sürülmek istendiğine de değinilen açıklamada, sömürgeci basının ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine düşmanlıkta adeta yemin etmişcesine ısrarlı davranan bazı çevrelerin, PKK ve Kürt halkının adını bu cinayete bulaştırmakta gösterdikleri çabaların anlamı da izah edilmektedir.

MİT-CIA-MOSSAD'ın bu komplodan önce de, benzeri birçok cinayeti gerçekleştirdiğine değinilen açıklamada, demokratik kamuoyuna ve ilerici insanlığa yönelik olarak şunlar belirtilmiştir:

TÜM DEMOKRATİK ÇEVRELER!

Dünya gericiliği, barış çabalarının önde gelen bir mensubunu katletmekle; bir yandan barış çabalarına darbe vurmak isterken, diğer yandan da özgür bir toplum ve bağımsızlığı için savaşan halkların mücadelelerini lekelemek istemektedir. Bu hedeflerden biri de yıllardır çağdışı bir sömürgeciliğe karşı mücadele veren ve haklı olarak sizlerin de desteğini alan Kürt halkının mücadelesidir.

Partimiz; dünya barış girişimlerinin önde gelen bir mensubunun alçakça bir cinayet sonucu yaşamını yitirmesini şiddetle protesto eder ve Kürt halkının mücadelesini lekelemek için atılan tüm iftira ve yalanları da şiddetle reddeder.

Bu alçakça cinayetin açığa kavuşturulması, gerçek suçluların maskelerinin düşürülmesi ve olayın tüm boyutları ile aydınlatılması için tüm çabamızla ilerici insanlığın yanında olacağımızı belirtiyor; ve Partimizin adının bu tür alçakça provakasyonlara karıştırılmak istenmesini şiddetle kınıyoruz.

Şuna inanıyoruz ki, tüm demokratik kamuoyu ve ilerici insanlık, halkımızın bağımsızlık savaşını lekelemek için barış, insan hakları ve demokrasi düşmanı güçlerin geliştirdikleri bu alçakça provakasyonlar ve halkımızın mücadelesini lekeleme girişimleri karşısında, halkımızın yanında yeralacaklardır.

İsveç halkına, dünya ilerici insanlığının bir barış girişimcisini, Kürt halkının ise bir dostunu yitirmesi nedeniyle taziyetlerimizi iletiriz.

Dünya Gericiliğinin komplo ve provakasyonları Kürt halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini lekeleyemez!

PKK-Avrupa Temsilciliği
3 Mart 1986

OLOF PALME ÖLDÜRÜLDÜ

28 Şubat 1986 tarihinde İsveç'in başkenti Stockholm'de İsveç Başbakanı Olof Palme uluslararası gericiliğin düzenlediği alçakça bir komploda yaşamını yitirdi. Dünya ilerici insanlığı açısından acı bir kayıp olan İsveç Başbakanının ölümü, derin üzüntü yarattı. Dünyanın tüm barışsever insanları tarafından nefretle kınanan cinayet, barış mücadelesinin düşmanları tarafından planlanıp uygulamaya sokulmuştur.

Olof Palme barışsever kişiliği ve ABD'ye karşı ezilen halklardan yana takındığı tutumuyla emperyalizmin şiddet yanlısı güçleri tarafından sürekli olarak hedef seçilmiştir. Eğitim Bakanı görevinde bulunduğu bir dönemde ABD'nin, Vietnam'da yürüttüğü savaşa karşı düzenlenen protesto gösterilerine katılmış, ABD'nin Vietnam politikasını sert bir şekilde eleştirmiştir. Yine Nikaragua'nın bağımsızlığını kazanıp, diktatör Somoza'yı yıkması ardından ABD saldırılarına karşı da Sandinist yönetimle dayanışmasını sürdürmüştür. Tüm bu özellikleri nedeniyle başta İsveç halkı tarafından olmak üzere, dünya kamuoyu tarafından da sevilen bir kişi haline gelmiştir.

Son yıllarda dünya çapında artan barış çabalarında da rol alan Olof Palme; yine bu amaçla önümüzdeki aylar içinde Moskova'ya bir gezi yapacaktı. SSCB Parti ve devlet yetkilileri ile barış ve silahsızlanma meselelerini görüşmeyi planlamış olan Palme, barış çabalarının daha da geliştirilmesinden yanaydı. O, ABD'nin, nükleer savaşın yanısıra, "**Yıldızlar Savaşı**" projesini de geliştirmeye başladığı bir dönemde, barış girişimlerini arttırarak, ABD'nin savaşı kızıştıran tavrına karşı durmuştur. Bu özelliklerinden dolayı Palme, barış düşmanı çevrelerin tepkilerini üzerine toplamış ve onlar için saldırılması gereken bir hedef haline gelmiştir.

Cenevre Zirvesi ardından, ABD'nin barış düşmanı yüzünün daha fazla açığa çıktığı, barış girişimleri ve çabalarının arttığı ve gerici güçlerin daha fazla teşhir olduğu bir dönemde işlenen bu cinayetle, barış girişimlerinin önemli bir mensubu katledilerek, barış çabalarının engellenmesi ve ABD'nin "terörizm" yaygaralarına haklılık zemini oluşturulması planlanmıştır. ABD'nin yoğun olarak işlediği "terörizm" konusunun güncelleştirilmesi ve buna karşı en sert önlemlerin alınması için barış çabalarının, dünya kamuoyu tarafından da tanınan bir mensubu katledilerek hedeflere ulaşılmak istenmiştir. Nitekim gerici çevrelerin cinayetin hemen ardından "terörizm" iddialarına yeniden yaygınlık kazandırmaları, bu provakasyonun hangi amaçla gerçekleştirilmek istendiğini de ortaya koymaktadır. Arkasında CIA-MİT ve MOSSAD'ın açık olarak bulunduğu bu komplonun, bir diğer gerçekleştirilme nedeninin de ulusal kurtuluş hareketlerini, en başta da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini lekelemek olduğunu da görmek için hiç de kahin olmaya gerek yoktur.

CIA-MİT ve MOSSAD işbirliği ile veya bu istihbarat güçlerinin tek tek girişimleri sonucu bundan önce de benzeri birçok komplo gündeme sokuldu. Tüm bu komplolarda seçilen hedeflerin benzerliği hangi çevrelerin bunun altında yer aldığını göstermektedir.

PAPA SUİKASTI BİR ÖRNEK

12 Eylül askeri faşist cuntasının işbaşına gelişi ardından yürüttüğü yaygın operasyonlar, tutuklama, işkence ve katliamlar, kısaca insan haklarını ayaklar altına alması, uluslararası alanda teşhir ve tecritini hızla arttırmaktaydı. Bir yandan bu teşhir ve tecriti önlemek, diğer yandan ise, faşist cuntanın işbaşına gelişine haklılık kazandırmak için Papa Jean Paul'e suikast planlandı. Bu iş için de önceden hazırlanmış olan bir MİT ajanını harekete geçirdiler.

MİT tarafından önce cezaevinden dışarı çıkarılan ve daha sonra da yurtdışına gönderilen Türk ajanı Ağca, 1981'de Papa'ya karşı suikast düzenledi. Olayın duyulması ardından, faşist Türk devleti olaydaki rolünü gizlemek için alelacele açıklamalarda bulunarak, "teröristlere" karşı etkin önlemler alınmasından ve cuntaya destek verilmesinden bahsetmeye başladı. Bu çırpınışlar, faşist cuntanın bu komplodaki rolünü ortaya koyarken, "terörizm" vb. iddiaların neden geliştirilmek istendiğini de açığa çıkarmaktadır.

Suikastın ardından, CIA-MİT tarafından hazırlanan senaryoyu oynamaya başlayan MİT ajanı, bir yığın iddialar ortaya atarak faşist cuntanın suikastteki rolünü gizlemeye çalıştı. Ama gerçekler inatçılığını bir kez daha bu olayda da gösterdi. İlerici insanlık, suikastın ardında bulunan güçleri tespit etmekte gecikmedi.

SÖMÜRGECİ BASININ TÜRK CUNTASINI KURTARMA ÇABALARI GERÇEKLERİ GİZLEYEMEZ

15 Ağustos 1984'de Kürdistan'da sömürgeci-faşist cuntanın göğsünde patlayan silahlar, sadece Türk devletini değil, uluslararası gericiliği de tehdit etmiş ve onlarda büyük bir korku ve paniğin doğmasına yolaçmıştır. Bunun üzerine başta Türk MİT'i olmak üzere CIA-MOSSAD vb. uluslararası gericiliğin karşı-devrim güçleri harekete geçerek, halkımızın mücadelesine ve onun öncü gücü PKK'ye karşı alabildiğine saldırılar geliştirmişlerdir. 1985 Baharında ERNK'nin ilanı ile birlikte yoğunlaştırılan direniş mücadelesiyle daha da köşeye sıkıştırılan faşist sömürgecilik, özel savaş'ı uluslararası alana da sıçratarak, komplolarını daha geniş boyutlara vardırmıştır.

1985 Ağustos'unda İsveç gizli polis teşkilatı (SÄPO), Türk MİT'iyle işbirliği içinde, **"PKK Palme'ye karşı suikast düzenleyecek"** iddialarını ortaya attı. **"Palme'ye karşı düzenlenmek istenen bir suikast planı açığa çıkarıldı"** görüşlerine de yer verilen söz konusu iddialarda, Kürdistan halkının ve öncüsü PKK'nin adı da bu provakasyona karıştırılarak, ulusal kurtuluş mücadelemiz lekelenmek istendi. SÄPO'nun geçtiğimiz yıl içerisinde bazı Kürt yurtseverlerine yönelik olarak giriştiği uygulamalar, faşist cuntanın da yakından izlediği ve destek verdiği uygulamalardı. Nitekim SÄPO'nun ortaya attığı bu iddialar, Türk basınına da genişçe konu olmuş ve günlerce işlenmiştir. Böylece halkımızın ve öncüsünün adı asılsız bir olaya karıştırılarak karalanmaya çalışıldı.

İsveç'te SÄPO'nun Kürt yurtseverlerine karşı geliştirdiği bu haksız uygulamalara rağmen, Olof Palme ile yurtseverlerin ve halkımızın dostluğu zedelenmemiş, dostane ilişkileri devam etmiştir.

Ortaya atılan iddialar ile halkımızın mücadelesine leke sürülmek istenmesinin yanısıra, uluslararası ilerici güçlerin mücadelemize olan desteği de kesilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle faşist cunta ve uşakları, ulusal kurtuluş mücadelemizi karalamak için yoğun çaba sarfetmektedirler.

Nasıl ki Kennedy'nin vurulmasının sorumluluğu Küba ve SSCB'nin omuzlarına yıkılmak istenmişse, bu gün de Olof Palme'nin CIA-MİT-MOSSAD işbirliği ile katledilmesinin sorumluluğu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yıkılmaya çalışılmaktadır. PKK ve Kürt halkının adı cinayet olayına karıştırılıp, dünya kamuoyu nezdinde hiç olmazsa lekelenmek isteniyor.

Olof Palme'nin MİT-CIA-MOSSAD işbirliği içerisinde katledilmesinin hemen ardından Türk basınında alabildiğine bir kampanya geliştirilmeye başlandı. **"Katil Apocu Mu, Tüm Şüpheler PKK Üzerinde, Katil Apocu Birine Benziyor"** vb. vb. başlıklar altında hergün Türk devletini aklama kampanyası açtılar. İsveç devlet ve polis yetkililerinin **"cinayete, PKK'nin karıştığını sanmıyoruz. Ve bunun olanağı da yoktur"** şeklindeki açıklamasına rağmen, Türk basını, işbirlikçi Kürt çevreleri ve provakatörler elele, Stockholm'de kurdukları ortak karargahlarından tamamıyla yalan ve demogojiye dayanan haberler üreterek yayınlamaktadırlar. 9 Mart tarihli Milliyet, Tercüman ve Hürriyet gazetelerinde aynı başlıklar altında kelimesi kelimesine birbirinin aynı haberlerin yayınlanması bir tesadüf olmasa gerek. MİT ve provakatör ortaklığıyla bazı devrimcilerin isimleri verilerek, olayla bağlantıları olduğu iddiaları ortaya atılmaktadır. Provakatör, MİT ve işbirlikçi Kürt uşaklarının ortaklığını çok iyi ele veren bu yazıların, tüm okurlarımız tarafından okunmasını tavsiye ederiz. Şimdi bu üçlü güruh, elele vererek, Kürt halkının ve PKK'nin mücadelesini lekelemek için ne tür komplolar sürdürmeleri gerektiğinin planlarını hazırlamakta ve sömürgeci basın aracılığıyla yaymaktadırlar.

Sömürgeci basının tüm çabalarına rağmen gerçekleri gizleme ve halkımızın mücadelesini lekelemede başarılı olamayacaklardır. Tüm yalan ve demogojilere rağmen, bütün dünya halkları gerçekleri çok iyi bilmektedir. CIA-MİT ve MOSSAD'ın birçok komplosuna daha önceden de tanık olmuş olan dünya halkları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı devreye sokulan tüm bu komploar karşısında da gerçekleri görmekte gecikmeyecektir.

SSCB Komünist Partisi'nin 27. Kongresi Başarıyla Gerçekleştirildi

25 Şubat-7 Mart 1986 tarihleri arasında Parti Genel Sekreteri Michail Gorbaçov başkanlığında açılan SBKP'nin 27. Olağan Kongresi başarıyla sonuçlandırıldı.

Moskova'daki Kongreler Sarayında yapılan ve 5 bin yerli ve yabancı delegenin katıldığı ve M. Gorbaçov'un beşbuçuk saat süren açış konuşmasıyla başlayan Kongre, diğer konuların tartışılmasıyla devam etmiştir.

Geçmiş çalışma dönemlerindeki olumsuzlukların eleştirilerek, ekonomik ve siyasal alandaki uyuşukluk, hantallık ve bürokratizmden kaynaklanan çalışma tarzlarına karşı çıkılan Kongrede, **"Sovyet ekonomisinin daha iyi hale gelebilmesi için radikal bir reform şarttır"** diyen Gorbaçov, geçmişi eleştirerek yeni çalışma döneminde dinamik ve yaratıcı bir faaliyetin sergilenmesinin şart olduğunu da belirtmiştir.

11 gün yoğun tartışmalar ortamında geçen Kongrenin sonunda seçimler yapılarak yeni MK ve Politbüro üyeleri belirlenmiştir. Michail Gorbaçov'un yeniden Parti Genel Sekreterliğine seçildiği Kongre'de gerek dünya geneline ilişkin görevlerin belirlenmesi ve gerekse de SSCB'deki ekonomik-siyasal durumun güçlendirilmesine ilişkin kapsamlı kararların alınması sağlanmıştır. Yönetim kademelerindeki birçok değişiklik ise, parti ve ülke yönetimine "taze kan" verildiğini göstermektedir.

Kongre, tüm dünyada büyük bir ilgiyle izlendi ve gerek halk güçleri, gerekse de emperyalist sistemin en gözde yorumcuları tarafından titizlikle değerlendirildi. Tüm çevrelerin birleştiği ortak nokta ise, Parti ve ülke yönetiminde önemli yeniliklerin getirileceği ve bugüne kadar aksatılan birçok görevin yerine getirilmesi doğrultusunda ciddi bir yönelim içerisine girileceğidir. Bu ise, SSCB'de sosyalizmin ve gelişme sorunlarının daha da güçlü yönelimlerle çözüleceği ve dünya sosyalizm ve demokrasi mücadelesine olan katkıların arttırılacağı konusundaki umutları arttırmaktadır.

Kürdistan'ın Dörtbir Yanında Yükseltilen Direnişler Türk Ordusunun Çöküşünü Derinleştiriyor

Baştarafi Syf. 1'de

ler geliştirmeye çalışan sömürgeciler, özellikle de halkımızın inanç ve güvenini sarsmak ve mücadelemizi desteksiz bırakmak amacıyla özel savaş yöntemlerini titizlikle uygulamaktadırlar. Ajanlaştırmak ve eline silah vererek öncü savaşçı gücümüz HRK'ye karşı savaştırmak için insanlarımızı alabildiğine zorlayan düşman, ordu güçlerinin yıpranmasının önüne geçmek için yerli hain güçleri devreye sokmak ve savaşı Kürdistanlılaştırmak istemektedir. Ancak, bugüne kadar yaşanan pratik, düşmanın bu taktiğinin de tutmadığını ve ülkemizin her dağı ve ovasının sömürgeci ordu güçlerine mezar olmaya devam edeceğini göstermiştir. Aralıksız devam eden direniş savaşımız, halkımızın lehine sömürgecilerin ise aleyhine olan gelişmelerle dolu geçmektedir.

Şubat ayı boyunca ve Mart ayı başlarında ülkemizin birçok alanında çatışmalar biçiminde devam eden eylemlerden, gazetemize ulaşanlardan bazıları şunlardır:

Dersim-Deşt Köyü: Şubat ayı sonlarında Deşt mıntıkasına giden bir grup HRK savaşçısı, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle karşılaşmış ve çatışmaya girmiştir. Saatlerce süren çatışmada mevzilendikleri yerin oldukça elverişli olmasının da verdiği avantajla hiçbir kayıp vermeyen ve ordu sürüsünü bir hayli yıpratan savaşçılar, savunma taktiğini kullanarak geri çekilmek istemişler ancak, takviye güç isteyen kolluk kuvvetlerinin yeni saldırılarına maruz kalmışlardır. Sayıları yüzleri bulan ordu gücüne ek olarak havadan da takviye gönderen sömürgeciler, helikopterle savaşçıların bulundukları yere ateş ederek, asker indirmeye çalışırlarken, HRK savaşçılarının yaylım ateşiyle karşılanmış ve isabet alan helikopter düşmüştür. Helikopterin düşüşüyle paniğe kapılan faşist ordu birlikleri sağa-sola kaçışarak darmadağın olmuş ve bu karışıklık ortamından yararlanan HRK savaşçıları başarıyla üslerine geri çekilmişlerdir. Gün boyu devam eden çatışmada çok sayıda düşman askeri ölmüş ve yaralanmıştır. Sömürgeciler ise, kayıplarını 1 asker olarak açıklamışlardır.

Sason: Mart ayının ilk haftası içinde Kozluk Sason arasındaki dağlık kesimde bulunan HRK savaşçılarını gören sömürgecilerin milis çeteleri, savaşçıları yakalamak istemiş ve yapılan konuşma ve çağrılara rağmen bu isteklerinden vazgeçmeyince aralarında çatışma çıkmıştır. Bu esnada telsizle sömürgeci kolluk kuvvetlerine de haber veren hain milisler, gelen takviyeyle birlikte HRK savaşçılarını çembere almışlardır. Aralarındaki büyük güç farklılığına rağmen, kahramanca savaşan ve düşmana ağır kayıplar verdiren HRK savaşçılarından 3'ü çatışma esnasında şehit düşmüştür.

Bu çatışmada düşmanın 1 helikopterinin de düşürüldüğü söylenmektedir. Düşman, bu çatışmadaki kayıplarını titizlikle gizlemektedir.

Eruh: Ülkemizde düşmanı en çok zorlayan ve ona ağır kayıplar verdiren alanlardan birisi olan Eruh'ta Şubat ayı sonlarında yeni bir direniş örneği sergilendi. Düşmanın operasyonuyla karşılaşan ve hemen pusuya yatarak, düşman güçleri zayıf yerinden yakalayan HRK grubu, hiç ummadıkları bir anda sömürgeciler üzerine kurşun ve bomba yağdırarak muazzam bir panik yaratmışlardır. Bu panik esnasında sağa-sola kaçışan ve tamamen dağılan sömürgeci ordu sürüsünden çok sayıda ölü ve yaralının olduğu belirtilmektedir.

Sömürgeciler, bu olaydaki kayıplarını da gizlemiş, sadece bir kişi olarak açıklamışlardır.

Ülkemizin genelinde, bunların haricinde gerçekleşmiş çok sayıda eylem, pusu ve çatışmanın olduğu ve sömürgecilere hiç ummadıkları yerlerde ağır kayıpların verdirildiği de gelen haberler arasındadır.

Güney Afrika ve Kürdistan Halklarının Dayanışması Güçleniyor

19 Şubat 1986 günü, PAC (Pan Africanist Congre) temsilcileri Dortmund'da bir toplantı düzenlediler. Büyük bölümünü Alman ilerici-demokratlarının oluşturduğu 200'ü aşkın kişinin katıldığı toplantıda, PAC Genel Sekreteri Johnson P. Mlambo, ülkesindeki ırkçı yönetimin uygulamalarını ve buna karşı geliştirilen direnişleri izah ederek, sorulan soruları da cevaplandırdı. Yaptığı konuşmada "*G. Afrika Komünist Partisinin süreç içinde tasfiyeye uğradığını ve bu partinin halkın mücadelesini zamanın akışına terkettiğini, ırkçı Botha rejiminin ise ancak uzun süreli halk savaşı stratejisi temelinde geliştirilecek olan bir savaşla yıkılabileceğini*" vurgulayan PAC Genel Sekreteri, PAC'nın tek başına mücadele etmediğini, ırkçı rejime darbe vuran tüm güçlerle dayanışma içinde olduklarını da belirtti.

Toplantıya katılan Duisburg Kürdistan Halk Kültür Derneği temsilcileri, yapılan açıklamalardan sonra bir mesaj vererek, Kürdistan halkının G. Afrika halkının haklı mücadelesinin yanında olduğunu ve halkımızın Türk sömürgeciliğine, emperyalizme bu alanda vurulan darbeyle diğer dünya halklarının savaşımına güçlü katkıda bulunduğunu belirtmişlerdir. Mesajda sömürgecilerin ülkemizdeki uygulamaları dile getirilmiş ve bu uygulamalar ile G. Afrika'daki uygulamaların yakın benzerliği örneklerle izah edilmiştir. Toplantıya katılanların coşkulu alkışlarıyla desteklenen mesaja cevaben, PAC Genel Sekreteri Johnson P. Mlambo, kısa bir konuşma yaparak birlik ve dayanışmanın halklar açısından manevi düzeyde de olsa vazgeçilmez bir kuvvet olduğunu belirtmiş ve dayanışmamızın en sıcak şekilde sürmesini dilemiştir.

Yaklaşık 3 saat devam eden toplantının sonunda, Güney Afrika halkının haklı mücadelesiyle dayanışmak için 2000 DM'nin üzerinde maddi yardım da toplanmıştır.

Bu toplantının ertesi günü ise, Bonn'da PAC Genel Sekreteri ile diğer yetkililerin katıldıkları bir basın toplantısı düzenlenmiş ve Güney Afrika'daki son gelişmeler konusunda basın-yayın organlarına bilgi verilmiştir.

Basın toplantısının ardından ERNK temsilcileri ile PAC Genel Başkanı ve PAC'nın Birleşmiş Milletlerdeki temsilcisi arasında kısa süreli bir görüşme olmuştur. Görüşmede ERNK temsilcileri, Azania halkının mücadelesi ile olan dayanışmalarını dile getirerek, Kürdistan halkı ve Azania halkının dünyada eşi görülmemiş boyutlarda baskıcı ve zorba iki yönetim tarafından derin acılara mahkum edildiklerini belirtmişlerdir. Her iki halkın mücadelesinin de haklı ve soylu olduğunu dile getirerek halklarımız arasındaki dayanışmanın güçlendirilmesinin gereğine değinmişlerdir. Kısaca, Kürdistan'da verilen ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı boyutları dile getirmişlerdir. PAC Genel Sekreteri de görüşmeden duyduğu memnuniyeti dile getirerek, halklarımız arasındaki dayanışmanın güçlendirilmesi yolunda çabaların yoğunlaştırılması gereğini ve bundan sonra bu yoldaki adımların güşlendirileceğini belirtmiştir.

Alman İşçi Sınıfı, Grev Yasasında Yapılmak İstenen Değişikliğe Karşı Güçlü Protestolar Sergiledi

6 Mart 1986 günü F. Almanya'nın 250 şehir merkezinde Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından düzenlenen protesto yürüyüşlerine toplam 1 milyon işçi katıldı. Grev dönemlerinde dolaylı yoldan işsiz kalan veya kısa süreli çalışanlara Federal Çalışma Dairesi tarafından işsizlik ve kısa çalışma parası ödenmemesini öngören yasanın kabul ettirilmesi için girişimlerde bulunan CDU-CSU ve FDP'nin koalisyon hükümetine karşı protesto eylemlerine geçen işçi sınıfı, "**Alınan haklar kalıcı olmalıdır. Grev hakkını savun, demokrasiyi güvence altına al**" sloganı altında birlik, beraberlik ve dayanışmacı bir ruhla disiplinli bir şekilde yürüyüşler yaptılar. DGB, bu güçlü katılımı bir nevi "halk ayaklanması" olarak değerlendirdi.

Yürüyüşlerde konuşmalar yapan sendika yetkilileri, bu değişiklik planı geri alınmadığı takdirde daha kararlı bir şekilde mücadele edeceklerini açıkladılar. Öte yandan Federal Alman hükümet yetkilileri ise, değişiklik planını geri çekmeyeceklerini, tersine gösterilere katılan işçilere tehditli birer "ihtar" mektubu göndermeyi düşündüklerini belirtmişlerdir.

Muhafazakar iktidarın, işçi sınıfının haklarını kısıtlayarak, işvereni daha fazla rahatlatacak çeşitli planlar oluşturması ve bunları hayata geçirmek istemesi, işçilerin yoğun tepkisiyle karşılaşmaktadır. İşçilerin, demokratik ve ekonomik haklarının gaspedilmesi karşısındaki duyarlılığını gören sendikalar da harekete geçerek protesto yürüyüşleri tertiplemiştir. 6 Mart 1986 günü işlerini bırakarak fabrikalardan miting alanlarına akan yüzbinlerce işçi, hiçbir gerici yasa karşısında sessiz kalmayacaklarını ve kazanılmış haklarından asla geri adım atmayacaklarını birkez daha kanıtladılar.

Bir Kez Daha Eylemlerle Avrupa Kamuoyunun Dikkatleri Kürdistan'a Çekildi

Baştarafı Syf. 1'de

amacı; faşist Türk sömürgecilerinin ülkemiz Kürdistan'da özellikle 15 Ağustos 1984'ten bu yana yoğunlaştırdıkları "özel savaş" uygulamalarını ve bunun bir parçası olarak sınır boyundaki 11 köyü boşaltma ve stratejik köyler oluşturma planları ile artan sürgün cezalarını protesto etmek; PKK'li savaş esiri Muzaffer AYATA ile 13 arkadaşının Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde yapmış oldukları ve 32 savaş esirinin katledilmesini açığa çıkaran suç duyurusunu dünya kamuoyuna iletmek ve Adana Askeri Cezaevinde, büyük çoğunluğunu PKK'li savaş esirlerinin oluşturduğu 229 devrimcinin 30 Ocak 1986 günü başlattıkları açlık grevi eylemi ile dayanışmayı yükseltmekti.

Kamuoyunda yankılar uyandıran ve başarıyla gerçekleştirilen bu eylemler şunlardır:

Danimarka-Kopenhaagen:

24 Şubat 1986 günü Danimarka Parlamentosu 16 ERNK sempatizanı tarafından işgal edildi.

Danimarka yasalarına göre, Parlamento binasında gösteri yapmak kesinlikle yasak olmasına rağmen, ERNK sempatizanları eylemi sürdürmede ısrarlı davrandılar ve kararlı ve vakur tutumlarıyla dikkatleri üzerlerine çektiler. Yüksek sayıdaki polis gücünün varlığı da eylemcileri amaçlarından alıkoyamadı ve eylemciler, gazeteciler eylem yerine gelmedikçe eylemi sonuçlandırmamakta ısrarlı davrandılar. Eylemi kamuoyundan gizlemek amacıyla meclise –aslında eylemden haberdar olan– basından gelen telefonlara yetkililerin yanlış bilgi vermeleri ve eylemi gizlemelerine rağmen olay kamuoyuna yansımıştır. Kürdistan sorununun güncelliği ve önemi, basının dikkatlerinin eylem üzerinde yoğunlaşmasına neden olmuş ve olay yakından takip edilmiştir.

Meclis işgalini 1,5 saate yakın sürdüren Kürdistanlı yurtseverler, sonuçta, sosyal demokrat meclis başkanı ve eski dışişleri bakanının girişimleri ve esas olarak da eylemin amaçlarına olanaklar ölçüsünde ulaşılmış olması sonucu eylemlerini olaysız bir şekilde ve başarıyla sona erdirdiler.

Danimarka'daki hemen tüm basın organları, Danimarka radyosu ve onun Türkçe yayın servisi eyleme geniş yer vererek kamuoyuna duyurdular.

Hollanda-Den Haag:

Den-Haag'da bulunan Birleşmiş Milletler İlticacılar Yüksek Komiserliği binası 24 Şubat 1986 günü, kadın ve erkeklerden oluşan 38 ERNK sempatizanı tarafından işgal edildi. İkibuçuk saat süren işgal eylemi, tam bir disiplin içinde geçmiş; eylemcilerin disiplin ve kararlılığını gören yetkililer ve diğer çalışanlar, onlara yardım edeceklerini belirtmişlerdir. Eylem yerine gelen polis, herhangi bir müdahalede bulunamayarak geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Birçok haber ajansı ve gazete muhabiri bizzat eylem yerine gelerek bilgi alırken, diğer bazı gazete muhabirleri de telefonla bilgi almışlardır. Eylem, aynı günün akşamı Hilversum radyosu Hollandaca ve Türkçe haberlerinde de duyurulmuş ve sayısı 10'a varan gazete tarafından da geniş yer verilmiştir.

Fransa-Paris:

LIBERATION gazetesi bürosu 24 Şubat 1986 günü, sayıları 30'a varan ERNK taraftarlarınca işgal edildi. Büyük bir başarıyla gerçekleştirilen eyleme basın organlarınca derin bir ilgi duyulmuştur. Agence France Presse (AFP), Agence Reuter ve Assoted Press (AP) haber ajanslarından muhabirler eylem alanına giderek eylemcilerle görüşüp, amaçları ve eylemleri üzerine bilgi almış ve diğer basın organlarına da iletmişlerdir. Liberation gazetesi redaktörleri ve genel yayın sorumluları da eylemcilere karşı olumlu tavır takınarak, amaç ve istemlerinde haklı olduklarını ve kendilerini desteklediklerini ifade etmişlerdir.

Eylemcilerin disiplinli ve olumlu tutumları, eylemin gücünü arttırmış, eylem üç saat sürdürüldükten sonra taleplerinin kabul edilmesi üzerine sonuçlandırılmıştır. Çeşitli Fransız gazetelerinin yanısıra Sofya Radyosu da eylemi ve amaçlarını kamuoyuna duyurmuştur.

Almanya-Frankfurt:

24 Şubat 1986 günü, 30 kişilik bir ERNK taraftarı grup tarafından Frankfurt-SPD bürosu iki saat süreyle işgal edilmiştir. Başlangıçta SPD büro bakıcıları tarafından engellenmeye çalışılan grup, kararlı davranarak içeriye girmeyi başarmış ve eylemi başlatmıştır. Daha sonra SPD resmi temsilcisinin olgun yaklaşımı ile eylem daha olumlu bir atmosfer içinde sürdürülmüş; eylemciler, eylem amaçlarını yazılı olarak sunup sözlü açıklamalarda bulunmuşlardır. SPD temsilcisi, bunun üzerine şöyle konuşmuştur: **"Kürdistan, bir sömürgedir ve Türk devleti de faşisttir. Bu açıdan Türk devleti, Kürdistan halkı için sömürgeci-faşisttir. Kürt halkının sömürgeci-faşist devlete karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşını candan destekliyoruz. Önümüzdeki dönemde biz SPD'nin, gerek Avrupa Parlamentosu toplantılarında ve gerekse Alman Parlamentosunda Kürt halkından yana tavır takınacağını ve TC'yi teşhir edeceğini size şimdiden belirtiyorum."**

SPD yetkilileri, basın-yayın organlarından muhabirleri eylem yerine bizzat çağırmış ve ayrıca, SPD olarak eylemin amaçlarının haklılığına katıldıklarını ifade eden bir belgeyi eylemcilere vermişlerdir.

Aynı gün bir başka ERNK taraftarı grup ise, Frankfurter Allgemeine Zeitung Bürosunu işgal etmiştir. Önce polis çağırmaya yeltenen gazete yetkilileri, daha sonra eylemcilerin kararlılığı karşısında geri adım atmış ve eylemin amaçlarını öğrenmek istemişlerdir. Bunun üzerine eylemciler, taleplerini ve eylemin amaçlarını yazılı olarak sunmuş ve yetkililerden, gazetede yayınlayacaklarına dair söz alarak eylemi sonuçlandırmışlardır.

Her iki eylem de basın ve yayın organlarında genişçe duyurulmuştur.

Giessen:

Yine 30 kişilik bir Kürdistanlı yurtseverler grubu, aynı tarihte Giessen-SPD bürosunu işgal etmiş ve eylemi iki saat sürdürmüştür. Eylemin hemen başında, SPD yetkililerince kabul edilen grup, kendilerine amaç-

larını izah etmiş ve SPD'nin eyleme desteğini dile getiren yazılı bir belge alarak, eylemine son vermiştir.

Eylem, basın ve yayın organlarına da yansıyarak geniş yankı uyandırmıştır.

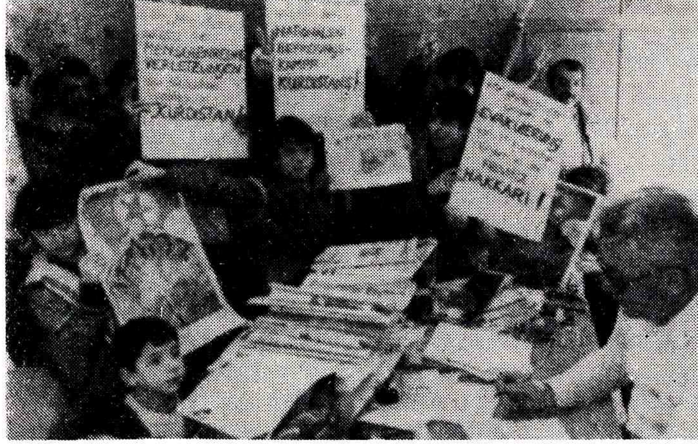
Berlin:

24 Şubat 1986 günü, 20 kişilik bir ERNK taraftarı grup, Berlin-SPD merkez bürosunu işgal etti. Eylemcilerin tüm talepleri SPD yetkililerince kabul edildi ve iki saat süren eylem başarıyla sonuçlandı. Eylem yerine bazı radyo ve gazete muhabirleri gelirken, diğer basın-yayın organlarına da SPD'nin eylem ve taleplerine ilişkin olarak yayınladığı dayanışma bildirisi tekslerle iletildi. Eylem, Berlin'de geniş yankılar uyandırdı. Televizyon, radyo ve gazeteler eyleme geniş yer vererek duyurdular.

Bonn:

24 Şubat günü, Bonn'da bulunan Uluslararası Af Örgütü Bürosu, aralarında kadın, erkek ve çocukların bulunduğu 70 kişilik bir grup Kürdistanlı tarafından yedi buçuk saat işgal altında tutuldu.

Diğer eylemlerle ortak amaçlar için gerçekleştirilen eylem, aynı zamanda Uluslararası Af Örgütü'nün, Kürdistan'daki cezaevlerine bir komisyon göndermesi, TC'nin özel savaşını protesto etmesi ve Kürdistan halkının önder gücüne karşı daha olumlu bir tutum takınması taleplerini de ileri sürmekteydi. Başlangıçta talepleri kabul etmeye yaklaşmayan ve farklı konuları tartışmaya koyarak eylemi sabote etmeye uğraşan yetkililer, yurtseverlerin kararlı tutumu karşısında tavır değiştirmek zorunda kaldılar. Komisyon oluşturmaya karşı olmadıklarını, ancak kurulan komisyonların TC tarafından cezaevlerine, özellikle de Diyarbakır cezaevine sokulmadığını; TC'nin kendilerini ancak dışarıya bilgi sızdırmamak kaydıyla kabul etmeyi önerdiğini, fakat kendilerinin de bunu kabul etmek istemediklerini belirttiler. Bunun üzerine Kürdistanlı emekçiler, Af Örgütü'nün bir basın toplantısı yaparak bunları açıklamasını ve TC'yi teşhir etmesini istediler. Bu istem, yetkilileri daha da zor durumda bıraktığından dolayı nihayet kendilerinin gelişmeler hakkında haberdar edilmelerini istediler ve gelecekte bir komisyon oluşturup Kürdistan'a göndereceklerini belirttiler. Bu arada, Kürdistan halkının öncü gücüne karşı herhangi bir olumsuz tavırlarının olmadığını ifade ettiler.

Eylem yerine gelen bazı gazetecilerle görüşülmesinin yanısıra, diğer gazetelere de basın bildirileri tekslerle iletildi. Bu arada Af Örgütü'nün Londra'daki merkezi de eylemden haberdar edildi.

Başından sonuna kadar güçlü bir moral ve enerjiyle sürdürülen eylem sırasında çekilen halaylar, söylenen türküler ve atılan sloganlar, Af Örgütü yetkililerini derinden etkiledi. Yurtseverlerin mücadele azmini açıkça gören yetkililer, **"çocuklarınız bile direnişçi"** demekten kendilerini alamadılar. Eylem, **Bijî PKK, Bijî ERNK, Bijî Serok APO** sloganları ile ve başarılı bir şekilde sonuçlandırıldı.

Birçok gazetenin yanısıra eylem Hollanda ve Köln radyolarınca da kamuoyuna genişçe duyuruldu.

Mannheim:

Aynı gün Mannheim'e bağlı Speyer alanında bulunan Dom Kilisesi, 18 kişilik bir grup Kürdistanlı yurtsever tarafından işgal edildi. Yörede bulunan bazı gazete muhabirleri eylem yerine gelerek eylemcilerle görüşüp röportaj yaptılar. Bu arada kendilerine hazırlanmış olan basın açıklamaları verildi. Eylem yerine asılan pankartlarla çevreden gelip geçenlerin de dikkati Kürdistan'daki gelişmelere çekildi. Bir süre sonra polisin eylem yerine gelerek müdahale etmesi üzerine, amaçlarına ulaşmış bulunan yurtseverler, eylemi barışçıl bir şekilde sonuçlandırdılar.

Eylemin bulunduğu alan ve çevresinde yayın yapan çeşitli gazeteler eyleme yer verdikleri gibi, Südwestfunk radyosu da eylemin amaçlarını genişçe duyurdu.

Hannover:

24.2.1986 günü, aralarında 20 kadar kadın ve çocuğun da bulunduğu 60 kişilik ERNK sempatizanı bir grup yurtsever, Hannover-SPD bürosunu işgal etti. İkibuçuk saat süren eylemin başlangıcında eylemcilerle görüşmeyi reddederek polis çağıran SPD yetkilileri, yurtseverlerin kararlı tutumları karşısında geri adım atarak, onlarla görüşmeye başladılar. Eylemciler, eylemlerinin amaçlarını açıklayarak, SPD yetkililerinin bu amaçları kendi tüm örgütlerine bildirmelerini, Türkiye'nin demokrasiye geçmediği konusunu Avrupa Parlamentosunun gündemine getirmelerini ve eylemlerin amaçlarını bir basın toplantısı ile basına duyurmalarını talep ettiler. Bu taleplerin, SPD yetkililerince kabul edilmesi üzerine, yurtseverler sloganlar atarak binayı terkettiler.

Eylem alanına DPA, TAZ, NEUEPRESSE, H. ALLGEMEINE gibi ajans ve gazetelerin muhabirleri gelerek eylem hakkında bilgi aldılar. Başta bu gazeteler olmak üzere birçok gazete ve radyo, eyleme geniş yer verdi.

Osnabrück:

3 Şubat günü, sayıları 20'nin üzerinde olan ERNK taraftarı yurtseverler, Osnabrück'ün en büyük gazetesi olan ve Almanya'nın diğer alanlarında da okunan Neue Osnabrücker Zeitung'un bürosunu işgal ettiler. Eylem, sabah saat 10[00]'da başladı ve iki saat sürdü. Eylem sırasında TC'nin vahşetini sergileyen resimler ve eylemin amaçlarının sergilendiği pankartlar taşındı. ERNK imzalı bir bildiri ve son gelişmeleri içeren bir yazı gazete redaksiyonuna iletildi. Telefonlarla diğer basın-yayın kuruluşlarına eylem hakkında bilgiler verildi.

Eylem, Nord Deutsche Rundfunk radyosu tarafından haber olarak verildiği gibi, Neue Osnabrücker Zeitung'da da resimli bir yazı ile yeraldı.

Hamburg:

24 Şubat günü, SPD Hamburg Eyalet Merkezi Bürosu kalabalık bir grup ERNK taraftarınca işgal edildi. Eylemin amaçlarını belirten eylemciler, SPD'nin bir açıklama yaparak son dönemdeki yeni baskı ve işkence uygulamalarını kınamasını istediler.

Ancak TC'yi ve politikalarını onaylayan tutumunu açıkça gözler önüne seren Hamburg-SPD yetkilileri, eylemcilere, taleplerini kabul etmeyeceklerini söyleyip, hemen eylem yerini terketmelerini istediler. Tüm ısrarlara rağmen yurtseverlerin direnmesi ve eylem yerini terketmemesi üzerine ise polis çağırarak yurtseverlerin üzerine saldırttılar. Polis, ERNK taraftarı yurtseverleri zorla ve birer birer binanın dışına çıkararak kimlik kontrolünden geçirdi. Yurtseverler, bu tutumları protesto ederek sloganlarla eylem yerinden ayrıldılar.

Olayda hırpalanan iki yurtsever hafif yaralandı. Bu olay, birçok yerde yüzünü maskelemeye çalışsa da SPD'nin cunta yanlısı karakterini ve devrimcilere ve yurtseverlere karşı tahammülsüzlüğünü açıkça ortaya koyan bir örnektir. Kürdistan'da faşist bir sömürgecilik altında akılalmaz baskı ve zorluklarla boğuşan Kürdistan halkının sesine kulaklarını tıkayan ve bu tutumuyla faşist cuntanın uygulamalarına onay veren Hamburg-SPD, gerçekte demokrasiden ne anladığını da ortaya koymuş ve bir halkın sesine kulak verme gücünü dahi kendisinde bulamamıştır.

86 Newroz'unu, Direniş Mücadelemizi Yükseltmenin Onuruyla Karşılıyoruz

Baştarafı Syf: 1'de

Sömürgeci-faşist düşman, ülkemizdeki varlığını koruyabilmek için çok yönlü bir savaş geliştirmekte ancak ağır darbeler yemekten kurtulamamaktadır. Hertürlü yönteme başvurmasına ve elindeki tüm olanaklara rağmen, halkımızın iradesi karşısında tutunamayan sömürgeciler, daha etkili saldırı yöntemleri geliştirmeye çalışmaktadırlar. Bu saldırılar ise, ülke içi ile sınırlı kalmamaktadır. Mücadelemizin uluslararası arenada elde ettiği saygınlığına gölge düşürmek için olmadık çılgınlıklar yapmaktadırlar. Sömürgeciliğin bu yönlü çabalarına en büyük destek ise sahte Türk solu ve Kürt küçük-burjuva reformistlerince verilmektedir. Kitlelerin kafasını bulandırabilmek ve haklı davamız için kuşkular geliştirmek isteyen bu çevreler, bu tür çalışmaları için ise Avrupa alanını seçmişlerdir. Bu alanda rahat at oynatabilmek için direnişçi safları tecrit etmek isteyen sozkonusu çevreler, ulusal direniş mücadelemizin atılımlar kaydettiği dönemden itibaren çok yönlü bir saldırı kampanyası başlatmış durumdadırlar.

Dost ve düşman güçlerin giderek netleştiği ve mücadelemizin alması gereken biçimi önemli oranda aldığı böylesi bir dönemde karşıladığımız Newroz ve direniş süreci daha da anlamlılaşmış bulunmaktadır.

Halkımızın en önemli direniş geleneği ve mirası olan Newroz'u bu yıl her zamankinden daha kapsamlı ve gelişkin görevlerle yüklü vaziyette karşılamaktayız. Ülke koşullarında olduğu gibi, Avrupa ve diğer yurtdışı alanlarında bulunan Kürdistanlı kitleler de bu süreci gerçek anlamına kavuşturabilmek için çok çeşitli çabalar sergilemektedirler. Süreçle birlikte çok yönlü bir faaliyetlilik içine giren emekçi kitleler, Kürdistan'da siyasi ve silahlı eylem ve gösterilerle karşılanan Newroz'u, bu alanda gece vb. çalışmalarla karşılamaktadırlar. Direnişçi Newroz'a sahip çıkarak, reformist ve teslimiyetçi anlayışları reddeden emekçiler, ülkemizde yükseltilen Newroz ateşinin aydınlığı altında yurtdışında da olsalar yürümekte ve bu isyan geleneğine güçlü karşılık verebilmenin yoğun çabasını sergilemektedirler.

Feyka-Kurdistan ile Hunerkom'un ortaklaşa organize ettikleri **1986 Newroz, Birlik ve Direniş Geceleri,** geçtiğimiz Şubat ayı sonlarında başlamıştır. Mayıs ayının ilk haftasına kadar devam edecek olan gece eylemleri, binlerce Kürdistanlı yurtsever emekçinin biraraya gelerek, mücadelemize sahip çıktıklarını ve sonuna kadar direnişin yanında olacaklarını belirttikleri bir alan durumuna gelmektedir. Düşmanın ve sol'dan uzantıları olan bazı güçlerin yoğun anti-propagandalarına, tehdit ve şantajlarına rağmen, Newroz gecelerine en güçlü şekilde katılan Kürdistanlı yurtsever emekçiler, gerek haykırdıkları sloganlarla, gerek siyasi konuşmayı büyük bir içtenlikle dinlemekle, gerekse de gece düzen ve disiplinine uyum sağlamakla yurtseverlik görevlerini bir de bu yönüyle yerine getirmektedirler. Yine, gecelerde toplanan bağış miktarının kabarıklığı da bu yılki Newroz gecelerinin diğer bir yönünü oluşturmaktadır. Bununla, emekçi kitlelerin ulusal direniş mücadelemizin güçlendirilmesi için her fırsatta azim ve istekle çaba gösterdikleri, daha iyi anlaşılmaktadır.

Hunerkom'un hazırladığı gece programı, açılış konuşmasının ardından marşlar okuyan koro ile başlamaktadır. Daha sonra siyasi konuşma, ardından da ozanların direniş türküleri okumalarıyla devam eden program, Koma Berxwedan, folklor ve tiyatronun sunulmasından sonra geleneksel **"Apo Hate Hilvanê"** türküsünün söylenip, tüm kitlenin halaya kalkmasıyla sonuçlandırılmaktadır. Bugüne kadar gerçekleştirilen Newroz gece eylemlerinde, kesintisiz olarak başarıyla sunulan program, bazı bölgelerde yerel ozan ve folklor ekipleriyle de beslenmiştir. Kitlelerin baştan sona kadar beğeniyle izlediği gece programı gür sloganlarla da desteklenerek güçlendirilmiştir.

Günümüze kadar yapılan gecelere çok sayıda ilerici-demokrat kuruluş ve insandan mesajlar da gelmiş ve halkımızla dayanışmalarını göstermişlerdir.

Bugüne kadar gerçekleştirilen Newroz geceleri şu bölgelerde yapılmıştır:

Stuttgart: 15 Şubat cumartesi günü yapılan gece eylemine 1000 dolayında Kürdistanlı yurtsever katıldı. Bu yıl yapılan ilk gece olmasına ve birçok düşman çevrenin engelleme çabalarına rağmen geceye aktif olarak katılan Kürdistanlı emekçiler, direnişe ve mücadeleye sahip çıkacaklarını, geceye gösterdikleri ilgiyle bir kez daha kanıtladılar.

Frankfurt: 1 Mart'ta yapılan bu gece eylemine de 1000'i aşkın yurtsever emekçi katıldı. Oldukça coşkulu geçen gecede program kitleler tarafından beğeni ve takdirle izlendi. Gece esnasında toplanan bağış miktarı da oldukça büyüktü.

Nürnberg: 2 Mart'ta gerçekleştirilen Nürnberg Newroz gecesine ise, 700'ün üzerinde Kürdistanlı yurtsever katıldı. Çevre şehir ve köylerden gelerek gece eylemine katılan ve sunulan programı coşkuyla izleyen emekçiler, ulusal bağımsızlık mücadelemizin yanında olduklarını da, haykırdıkları canlı sloganlarla bir kez daha dile getirdiler.

İsviçre-Basel: 8 Mart günü Basel'de yapılan geceye 2000 dolayında Kürdistanlı yurtsever katıldı. Oturulacak yerin kalmadığı salonda programı ayakta izleyen yüzlerce insan, Direnişçi Newrozlara nasıl sahip çıkılması gerektiğini bu güçlü gece eylemiyle bir kez daha sergilediler. İsviçreli birçok ilerici-demokratın da katıldığı gecede dayanışmanın da en iyi tarzda sergilendiği görüldü. Mücadelemizin ve öncü gücünün yoğun çabalarla tecrit edilmeye çalışıldığı bir dönemde dünya ilerici-demokrat güçleriyle sıcak bir dayanışmanın gerçekleştirildiği bu gece eylemi, halkımız ve mücadelemiz açısından da önemli bir yere sahip oldu. Birçok ilerici-demokrat kuruluş ve partilerden gelen mesajlar bunun açık bir örneğidir.

Gecede verilen mesajlardan bazıları şunlardır: ERNK-Avrupa Temsilciliği, Kurdistan Komitee (Fransa, Almanya, Hollanda, İsviçre, Belçika komiteleri), SVP, İsviçre-Filistin Demokratik Cephe sempatizanları, Freiburg-İnsan Hakları Örgütü, Freiburg-Irkçılığa Karşı Mücadele Örgütü, Freiburg-İlticacılarla Dayanışma Komitesi, Freiburg-Saint Nikola Kilisesi, İtalya Komünist Partisi (İKP), İsviçre Kürdistan Derneği, AKAT (İşkenceye Karşı Hıristiyanlar Hareketi) Mr. René, Christiane, Geneviere et Bernard Canzali ve C.E.D.R.İ.-İsviçre Başkanı François Bouchardeau.

Mannheim: 9 Mart'ta yapılan bu geceye ise, 500 dolayında Kürdistanlı emekçi katıldı. Oldukça canlı ve disiplinli bir hava içerisinde geçen gece, Avrupa alanındaki Kürdistanlı emekçilerin ERNK saflarında mücadeleye katılmaya ve kitle örgütleri içerisinde aktif olarak yer almaya hazır olduklarını ve her türlü zorluğa ve engellere rağmen öncü güce sahip çıkılacağının somut bir kanıtı oldu.

★ ★ ★

HAMBURG GAL EYLEMİ VE DÜŞEN MASKELER

Kamuoyu, Hamburg-GAL'ı ve özellikle de bazı yöneticilerini ötedenberi çevre kirliliğine, ormanların kesilmesine, tabiatın ve hayvanların öldürülmesine karşı çıkan bir kurum olarak tanımaktadır. Ancak son dönemlerde bu kuruluşun yeni birtakım çabaları da görülmeye başlandı. KUKH'ne ve önder gücüne karşı içine girdiği olumsuz tavrı, bu gücün yüzündeki maskeyi düşüren önemli bir etken oldu. Halkımızın en zor koşullarda yükselttiği direniş mücadelesine saygı duyması gerekirken, bazı olayları bahane ederek, oldukça olumsuz bir tutum içerisine giren Hamburg-GAL, haftada bir toplantı düzenleyerek PKK'ye ve ulusal direniş mücadelemize karşı bazı çevrelerden aldığı bilgilere dayalı tavırlar belirlemektedir. Bu tavrına gerekçe olarak da Avrupa'daki "öldürme" olaylarını gösteren Hamburg-GAL, asılsız iddialarla halkımızın önder gücüne yönelirken, her nedense halkımızın ve binlerce masum insanımızın katledilip, insanlık dışı işkencelerden geçirilmesi karşısında susmakta, faşist Türk sömürgeciliğinin ülkemizden kovulması ve teşhir ve tecritinin sağlanması için eşsiz bir mücadele sergileyen devrimcilerin katledilmesi karşısında sessiz kalmaktadır. Buna en açık örnek ise, 23 Aralık günü Paris'te TC'nin sol'dan uzantıları olan güçler tarafından alçakça bir komploda katledilen M. Nazif AKTAŞ için tek bir kelime dahi açıklama yapmamalarıdır. Bir ağacın kesilmesi karşısında olmadık eylemlere girişen ve yine bazı hainlerin yurtsever Kürdistanlılar tarafından cezalandırılmasına karşı sayısız girişimlerde bulunan aynı GAL'ın gerçek yüzü 31 Ocak günü bir grup Kürdistanlı yurtsever tarafından gerçekleştirilen işgal eylemiyle bir kez daha ortaya çıkarıldı.

Ülkemizde tüm şiddetiyle devam ettirilen sömürgeci zulüm uygulamalarını, halkımızın maruz kaldığı katliam, işkence ve sürgünleri teşhir etmek ve ülkemizde tüm yönleriyle hayata geçirilen özel harp uygulamalarının Avrupa alanında da uygulanmaya başlanmasına karşı çıkıp, mücadelemize ve önder gücüne karşı çeşitli çevrelerden yöneltilen saldırıları protesto etmek için Avrupa'nın birçok merkezinde işgal eylemleri gerçekleştiren Kürdistanlı yurtsever kitleler; bu eylemleriyle faşist Türk sömürgeciliğini ve onun uzantılarını önemli oranda teşhir etmeyi başardılar.

Aynı gün Hamburg-GAL bürosuna giden bir grup yurtsever emekçi, yetkililere isteklerini bildirerek beklemeye başladılar. Bu gücün, UKM'mize karşı faaliyetlerini yoğunlaştırdığı bir dönemde gerçekleştirilen eylem, GAL yöneticilerini şaşkına çevirmişti. İlk şaşkınlıkla Kürdistanlı yurtseverlere hakaret ederek isteklerin tümünü reddeden GAL yetkilileri, binayı boşaltıp işgalcileri yalnız bıraktılar. Ancak, eylemciler direnerek orada açlık grevine başladılar. 6 gün devam eden açlık grevi, eylemcilerin başarısıyla sonuçlandı. İlk başta binayı terk eden Hamburg-GAL yöneticileri, daha sonra yeniden gelip istekleri görüşmeye başladıysalar da eylemciler bu yöneticileri muhatap olarak kabul etmediler. Bunun üzerine Bonn'daki GAL milletvekili Jürgen Reents arabuluculuk yapmaya başladı. Bu bay, her ne kadar arabuluculuk adı altında devreye girdiyse de Hamburg-GAL'ın genel tutumunun maskeli sözcüsü olmaktan öteye geçemedi. Jürgen Reents, Hamburg-GAL'ın açığa çıkan yüzünü gizlemek için her türlü yöntemi denemesine rağmen, Kürdistanlı yurtseverlerin kararlı tutumu karşısında oldukça aciz bir konuma düşmekten kurtulamadı. Konuşmasının bir yerinde, **"mecbur kalmasam gelip sizinle bir masaya oturmazdım"** diyen bay Reents, yüzyılların sömürü ve zulüm uygulamalarına maruz kalan halkımızın insanlığın kardeşçe desteğine olan ihtiyacını görmezlikten gelmiş, en doğal hakkımız olan direnişçi halk gerçekliğimizi dayatmamızı bize çok görmek istemiştir.

Hayvanlara olan tutkuları yüzünden, insanlığı, ömrünü doldurmuş bir varlık olarak görecek kadar ruhları kararan Hamburg-GAL yöneticilerinin söyledikleri bununla da sınırlı değildir. İşkence gören Nurettin GEDİK ve yine işkence sonucu katledilen Sıddık BİLGİN adlı yurtsever Kürdistanlılar şahsında ülkemizde yaygın tarzda uygulanan işkenceleri protesto talebini reddeden GAL yöneticileri, bu tavırlarını ise, **"Biz 2 yıl evvel Kürdistan'daki bu uygulamaları protesto ettik. Şimdi yeniden böyle bir şeyi bizden isteyemezsiniz"** diyerek haklı göstermeye çalışmışlardır. Sormak gerekir bu baylara: Eylemcilerin, Sıddık BİLGİN ve Nurettin GEDİK olayları şahsında Kürdistan'daki işkence ve katliamları protesto talebini hangi demokrat-ilerici insan reddedebilir? Bunları protesto etmek, az-çok insan sevgisine sahip herkesin görevi değil midir? Kürdistan için en çok çaba sarfettiklerini iddia etmeyi ihmal etmeyen bu örgütün yönetimi adına konuşan Bay Reents'in yukarıdaki sözlerinin anlamı nedir? Bu örgütün iki sene önce birçok protestosunun olduğunu biz de biliyoruz. Ama şunu da çok iyi biliyoruz ki sömürgeci vahşetin bugün Kürdistan'ı kasıp kavurduğu koşullarda, tam tersi bir tutum sergilenmeye çalışılmaktadır. Yoksa faşist cuntanın demokrasiye geçtiği safsatasına siz de mi inanmaktasınız? Sakın sizlere akıl hocalığı yapan "Devrimci İşçi" vb. örgütlerin 1988 yılı seçimleri hayali sizi de çarpmış olmasın?

Yine, bay Reents, **"Avrupa'daki öldürme olaylarına karşı olduklarını"** açıklamış, ancak Paris'te alçakça katledilen Nazif Aktaş olayının sorumluları ve bunların suçları üzerinde tek laf etmemiştir. Bu yalnızca bay Reents'in kişisel tavrı da değil. PKK'ye karşı üç günde bir bildiri çıkaran GAL, her nedense bu cinayete dair bir tek tavır alma gereğini duymamıştır. Aynı zat, **"Bizi TAZ ve Stern'den daha fazla zor durumda bıraktığınız için utanmalısınız"** diyerek asıl yaptıklarından dolayı utanması gereken Hamburg-GAL yöneticilerini zor durumdan kurtarmaya çalışmıştır. Ulusal kurtuluşçu faaliyetlerimizin kötü ve utanılası birşey olduğunu Türk sömürgecileri de vaaz etmektedirler. Asıl halkımıza karşı geliştirilen katliam ve vahşet uygulamalarını protestoya yanaşmayarak cunta partilerinden daha gerici bir konuma düşen ve cuntanın ağzıyla konuşan bay Reents ve Hamburg-GAL yönetici kliği, bu tavırlarından ötürü utanmalıdırlar. Eylem boyunca görüştüğümüz GAL'ın birçok bölge komitesi, sağ kliğin eline geçen Hamburg-GAL yönetiminin tavrını tasvip etmediklerini ve utanç duyduklarını belirtiyorlardı. Sahte niyetlerin ve sahte yüzlerin yetmediği noktada gerçek yüzleriyle ortaya çıkan Hamburg-GAL'ın sağ yönetici kliği, komploculuğunu daha fazla gizleyemedi ve eylem yerini terkederek telefon ve kaloriferleri kesmeyi de ihmal etmedi. Üstelik bir yandan da Neo-Kemalizmin sadık bekçisi olan "Hamburg-Devrimci İşçi" çetesini sokaklara salarak provakasyon ortamı yaratmaya çalıştılar. Eylem yerine akın eden Kürdistanlı yurtseverleri tehdit ederek yıldırmaya çalıştıkları gibi, eylemin 2. gününde TAZ gazetesine verdikleri demeçle de komploculuklarını belgelemiş oldular. Şöyle diyorlardı demeçlerinde: **"GAL, eylemcilerin istemlerini kabul etmeyecek ve polisi de çağırmayacak ama işgalcilerin binayı terketmesini de sağlayacaktır."** (31.1.1986) İşgalcileri çıkarma yöntemleri ise, yukarda bahsettiğimiz komplocu yöntemlerdir. Ancak, Kürdistanlı yurtseverler, hiçbir şeye boyun eğmeden, provakasyonlara gelmeden takındıkları kararlı direnişçi tutumlarıyla bu kliğin gerçek yüzünü ortaya sermiştir.

GAL üyeleri ve diğer demokrat çevreler, bu olay şahsında ortaya çıkan ve ilericiliğin-demokratlığın yüzkarası olan tutumların anlamını iyi kavramalı ve halkımızın haklı direniş mücadelesine karşı dostluk temelinde yaklaşım göstermelidirler. Nasıl ki bu kutsal mücade-

Devamı Syf: 30'da

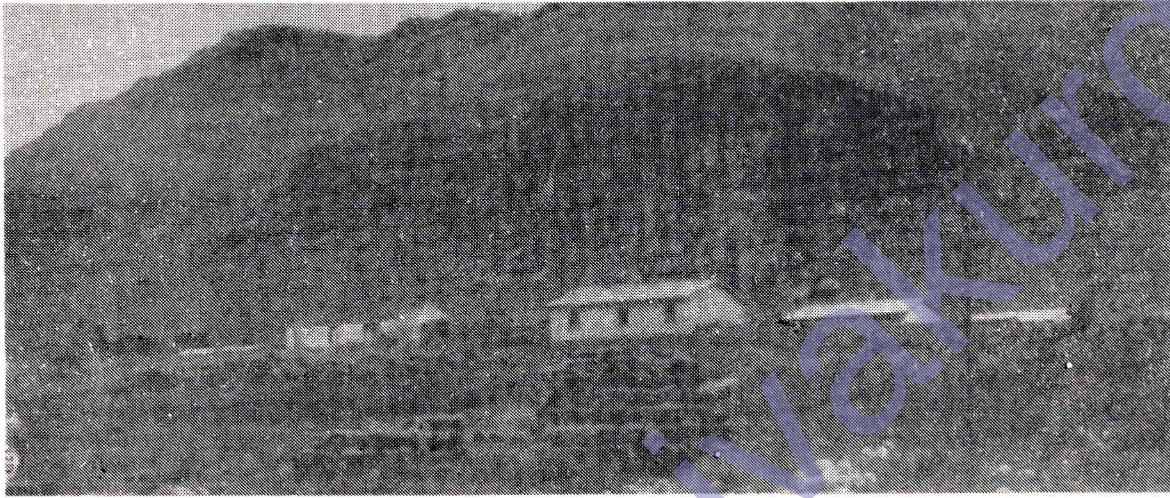
*Aşağıdaki yazı 6 Kasım 1985'te '***Tages-Anzeiger"** *ve 12 Kasım 1985'te de "***Basler-Zeitung"** *adlı İsviçre gazetelerinde yayınlanmıştır.* **"Basler-Zeitung"***tan yapılan tercümesini yayınlamayı uygun gördük.*

Basler Zeitung—12 Kasım 1985

Doğu Türkiye: Kürtler-Devlete ve Feodal Beylere Karşı Direniş

Türkiye'deki resmi çevreler, "eşkiya ve bölücülerin" münferit baskınlarından söz etmektedirler. Gerçekte ise Türkiye'nin Doğu vilayetlerinde, silahlı kuvvetler ile Kürt partizanları arasında küçük çaplı acımasız bir savaş –özellikle de birçok kereler deprem felaketine uğramış bir bölgede –kızışarak boyutlanmaktadır. Konuya ilişkin, İran'a komşu sınır bölgesinden bazı haber ve izlenimleri veriyoruz:

Werner Van Genf'ten, Doğubeyazıt

1976 yılında meydana gelen depremden sonra, yeni inşa edilen bu Doğu Anadolu'daki yerleşim alanı, şu anda da yine terkedilmiş durumdadır.

Hüseyin (isim değiştirilmiştir), korkunç bir gürültüyle hurda arabasını yolun parmak derinliğindeki dizi çukurlarından kurtarmaya çalışırken, yolun öte tarafında park edilmiş minibüsü yayvan bir gülümseyişle gösterdi: "**Bu Almanya'dan Dr. Kohl'dur, yaz aylarında bize her yıl yeniden turist getirir**". Her şeyden önce, Van ili ile haşmetli Ararat dağı arasında kalan, Türkiye-İran sınırına uzak olmayan bu tenha dağlık bölgede turistlerin gerçekten bulunmuş olması, hayrete düşürücüdür.

Fakat daha sonra karşılaşacağımız, donatılmış araç ve arazi arabalarının sayısını gözönüne getirirsek, küçük Alman grubunun bir istisna olmadığı anlaşılacaktır. Türk birlikleri ve Kürt yeraltı savaşçıları arasındaki iç savaşı andıran çatışmalara ilişkin haberlere rağmen, "vahşi Kürdistan"ın çekim gücünün arttığı izlenilebilmektedir. Herşeye rağmen küçük seyahat grubu gözçarpıcı bir coşkuyla, sonsuz görünen taşlaşmış tepelik memleketi fotoğraflarla tesbit etmeye koyulmuştu.

Tatil seyahatinde bulunanlardan biri, çıplak gözle güç seçilebilen ve Anadolu'nun geleneksel kerpiç evli köylerinden farklı olarak, beyaz evleri kızılkahverengi dağlık manzarasıyla keskin tezatlar ortaya koyan bir köyü güçlü bir objektifle yakınlaştırdı. İyice yaklaşıldıktan sonra, köyün tamamıyla insanlardan arınmış olduğu ve düzgün kademeli sıralar biçiminde dizilen baraka tipi küçük evlerin, ancak koyun ve keçilerin sığınakları olarak hizmet gördükleri göze çarptı. Bu köy, Doğu Anadolu çapında meydana gelen bir dizi çetin depremden sonra alanda kurulan birçok köyden biridir. Kasım 1976'da burada yer sallandığında, sınırın sadece Türkiye'ye düşen kesiminde 4000'nin üzerinde insan yıkılan balçık evlerin enkazları altında yaşamlarını yitirdi. Daha sonra devlet yardımıyla başka yerlerde yeniden inşa edilen küçük köyler, kendilerini bir daha sağlıklı geliştiremediler. Şimdi eski kerpiç evlerin yıkıntılarının yanıbaşında yeni yapılan yedek evlerin yıkıntıları durmaktadır; oturanları Ankara, İstanbul veya İzmir gibi şehirlere taşınmışlardır.

YENİDEN İNŞA VE YAPILAN HATA

Biraz daha büyük bir yerleşim alanı olan Çaldıran'da, gittikçe daha fazla sakinin yeni evleri terketmesine neden olan gerçekler gösterilmektedir. "**Evlerin kışın tamamen korunamayacağı düzlük (ovalık) noktalarda evleri kurdular. Bizde yer zemininden evlere sızan zehirli gazlar da var ayrıca...**" Çevresi genişletilmiş bir kışlanın hemen yanında bulunan eski Çaldıran'dan, ancak yalnız bir enkaz yığını geride kalmıştır. Şu anda yerel işletmecilerin yerleştiği, ama başta, basit otel ve fırının yanında halka açık 2 pazar yerini kapsayacak bir bina olarak planlanan ve İsviçre'nin yardımıyla yapılan köy merkezi, tek düzeliğe en fazla istisna oluşturan tek yapıdır.

KAMUFLE EDİLEN OKUL BİNALARI

Afetten hemen hemen on yıl sonra deprem yardımlarının hangi etkilemelerde bulunduğuna ilişkin daha iyi bir intiba edinebilmek için konuştuğumuz birinin düşüncesine göre, Çaldıran'ı çevreleyen köylere de mutlaka gitmemiz gerekiyordu. Aynı şekilde, oralarda da İsviçre yardımıyla "sosyal-merkezler" kurulu idi. Böylece Prê Erdî'ye (yeraltı köprüsü) götürüldük. Depremden sonra Türk hükümeti, yabancı yardım organizasyonlarının okul

binaları yapma istemlerine karşı koymuştu. Zira böyle birşey, devletin buna varana kadar Doğu vilayetlerini bilinçlice geri bıraktırdığı itirafı ile özdeş düşecekti. Bundan dolayı da yabancı yardım kuruluşları inşa ettikleri okul binalarına "sosyal-merkezler" adını çekinmeden verebildiler. Köyün biraz dışında, geniş, tek katlı tahtadan ev Pirê Erdî'de bulunmaktadır.

Hemen girişte yerel toprak ağası Hacı Mehmet tarafından karşılandık. Her ne kadar binanın sosyal merkez olarak işlediği, bu vesileyle görülse de, planlayıcıların düşündüklerinin tersine bir başka anlamda bu olmaktadır: Çünkü binada Hacı Mehmet'in kendisi 20 kişilik kalabalık ailesiyle oturuyor.

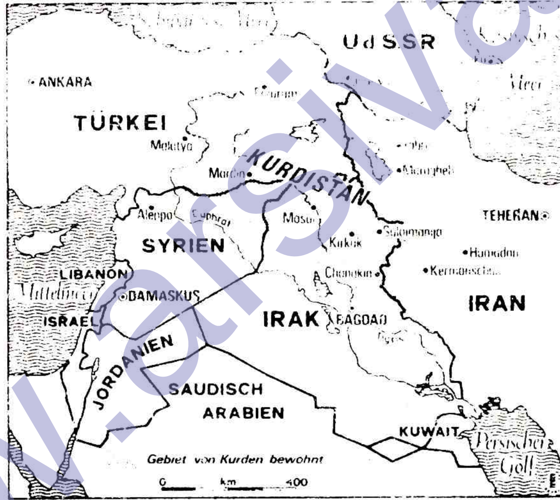
"KÖY BANA AİTTİR"

Geniş salon, renkli halılarla döşenmişti. Devletin kurucusu Kemal Atatürk ve Devlet Başkanı Kenan Evren'in fotoğrafları ile 12 Eylül 1980 generallerinin yaptığı devlet darbesini temsil eden bir resim, duvarda asılı durmaktaydılar. Bir semaverin kenarında bölgenin PTT'sine ait mektup kutusu bulunuyordu. Hacı Mehmet, devlet otoritesini şahsında somutlaştıran köydeki en güçlü kişidir şüphesiz... Ama devlet 300 candan ibaret köyü zaten şimdiye kadar kendi başına bırakmıştır. Önceden yapılmış evin tavanından yükselen elektrik kablosu henüz ana hata bağlanmış değil. Eve döşenmiş musluklardan da şimdiye kadar tek damla su akmamıştır. Neden kendisi ve ailesinin topluma ait sosyal merkezde yaşadıklarına ilişkin titizlikle formüle edilen soruya, Hacı Mehmet, dolaşıksız cevap verdi: **"Bu köy bana aittir ya!"**

Hacı Mehmet, bir ağa, bir toprak sahibinin Doğu-Türkiye'de ne anlama geldiğini bundan daha net ifade edemezdi. Muradiye ilçe Kaymakamının evi hizmetine verdiğini, söylediklerine ayrıca ekledi. Üç yıldan beridir burada açılan okulda Ankaralı öğretmenin de yaşaması gerekmiyor mu biçiminde bir soru yönelttiğimizde Hacı Mehmet, buna hiç gerek olmadığını; zaten kendisinin kısa bir zaman önce okulun hemen bitişiğindeki bir öğretmen lojmanı için yüklü para bağışında bulunduğunu söyledi. **"Sadece kapı bana 100.000 liraya maloldu."** Doğrusu köyü terkederken okulun yanıbaşında penceresiz ve ahırımsı bir mesken gözümüze ilişti, fakat kapısı gerçekten de yeni idi!

FEODAL DÜZEN SARSILIYOR

Anadolu köylerinin tarihi geleneğinde, ağaların mutlak hakimiyetine karşı gelmede hemen hemen hiçbir barışçıl olanak görülememiştir. Karşı koymak demek, otomatikmen savaş yürütmektir de. Üzerinde yapılan koyunculuktan ötürü, üretim gücünden yoksun düşürülen toprağın, hızla artan nüfusa artık yaşama koşullarını yeterince sunamamasından sonradır ki, özellikle son yirmi yılda bu kurulu düzen sarsılmaya başlamıştır. Daha sonraya tekabül eden göçler de, ortaya çıkan bu sosyal gerginliği ancak kısmi oranda yatıştırabildi. Onlarca yıl eski olan Kürt otonomi talebinin gittikçe daha fazla (çoğunlukla sol eğilimli) genç militan gruplarca temsilinden sonra, savaşımları da hemen hemen zorunlu olarak ilk önce feodal toplumsal ilişkilere yöneldi. Ağalar ve onların silahlı yamakları, temel –saldırı– hedefleri haline geldiler.

Kürt halkının çoğunluğu Türkiye'de yaşamaktadır: Bunlardan 3.7 milyonu Kürtçe konuşan 8.7 milyonu ise Kürt soyundan gelenlerdir.

Şu da bir gerçek ki, bu mücadele, marksist-leninist "Partiya Karkerên Kurdistan" (PKK)'nin oluşturmaya çalıştığı kadar geniş bir halk hareketine hiçbir dönem ulaşamamıştı...

KÖYLER KAYNIYOR

Eylül 1980'de ordu iktidara el koyarken, birçok Kürt de önce ferahlama hissine kapıldı. Bugün bundan artık az şey sezilebiliniyor. Salt yer-altı savaşçılarıyla değil, bilakis tüm Kürt -otonomi- eğilimleriyle savaşmak için, güvenlik güçlerinin uygulamaya koydukları zorba tedbirler, gidişatı tersinden etkiledi. Bölgede yıllık mecburi hizmetini yapmakta olan bir Türk doktoru, köylerde kaynamanın olduğunu onayladı: **"Apocular (PKK militanları) taktiklerini değiştirdiler; ve şimdi artık yalnız devlet temsilcileri ile ordu mensuplarına saldırmaktadırlar"** diyordu.

Gerçi İran sınırının hemen bitişiğinden Doğubeyazıt'a doğru uzanan yol, Ararat Dağı'nın eteklerinde jandarma birliklerince abluka altına alınmış ve günboyu gözetlenmektedir, "**fakat geceleyin askerler, PKK militanları ve kaçakçı şebekeleri yöreyi bir savaş alanına dönüştürürler**" dedi şoförümüz Hüseyin. "**Askerler çok sinirlidirler**" diye ekledi. Bundan bir kaç hafta öncesi, bir minibüsle yolculuk etmekte olan bir subay, tabancasıyla bir tilkiyi vurmak istemiş. Yakında bulunan bir jandarma birliği silah sesini kendilerine yönelik saldırı olarak anlamışlar; böylece 3 minibüs yolcusu da yapılan hatayı hayatlarıyla ödemişler.

ARARAT DAĞINDA PROPAGANDA ZAFERİ

Dağlık alana girdikçe, yöre daha da engebelileşiyor. Lavların taşlaşmış katmansal oluşumları her yöne doğru yayılmış durumda. "**İşte, oralarda saklanıyor Apocular. Bin koyun orada saklanabilir, ama bir ordunun tümü onları bulamaz**" dedi Hüseyin. Burada düzenli olarak yollara baskınlar gerçekleşiyor. Karla kaplı dorukları dağlık bölgeden göğün uzaklarına doğru yükselen Ararat (Ağrı) Dağı'nda, geçenlerde Apocular, Kürt savaşçıları, halatlarla birbirine bağlı bir dağcı ekibine baskın düzenlediler. Yabancı uyruklu dağcılar, iki saatlik bir konuşmayı dinlemek ve fotoğraf makinalarını teslim etmek zorunda kaldıktan sonra, militanlar ortadan kayboldular. Bunun üzerine, sözde dağa oturmuş Nuh'un Gemisinin kalıntılarını arayan düzinelerce keşif ve incelemeciyi her yıl yeniden buraya çeken efsanevi dağ, iki haftalığına yasak bölge ilan edildi. Türk gazetesi "Milliyet", "ordu"nun, "**Ağrı Dağı'nı baştan aşağı didik didik aradı**"ğını yazdı. Bazı Apocuların yakalandığı ve bir cephaneliğin ortaya çıkarıldığı söylendi. Buna rağmen Kürt militanlarının eylemi başarılı sayıldı, çünkü Amerikalı eski Astronot James Irving, Nuh Gemisine ilişkin senelik araştırma çalışmalarını böylece ertelemek zorunda kalırken, Kürdistan'da süren durgun gerilla savaşının da manşetlerden dünya basınına yansımasını sağladı.

BURJUVAZİ VE DEMOKRASİ!

İhsan Aksoy

Toplumların belirli tarihsel gelişkinlik düzeyinde burjuvazi gelişip güçlenerek egemenliği ele geçirdi. Egemenliği ele geçirmek için kendisinden önceki toplumsal düzende ezilip, sömürülen sınıf ve tabakaları arkasına takmak için "özgürlük, adalet, eşitlik ve kardeşlik" gibi belgileri bayrak yaptı. Kapitalizmin rekabetçi döneminde burjuvazi iktidarına "özgürlükçü" bir görünüm verdi. Böylece geniş işçi ve emekçi kitlelerin desteğinde devlet biçimini belirledi. Özünde sınıf egemenliğine, sömürüye dayalı yeni devlet biçimi "demokrasi" görünümüyle özgürlüklerin her sınıf ve tabaka için varolduğu bir "sistem" görünümüne büründü. Burjuvazi kendisini "özgürlük" ve "demokrasinin" şampiyonu olarak ilan etti.

Bu görünümüne ve savlarına karşın burjuvazinin "demokrasi"si sınıf egemenliğinin bir biçimi olmaktan ileri gitmedi ve gidemez de. Burda hiçbir zaman burjuvazinin öznel konumu sözkonusu değildir. Sömürücü bir sınıf olarak burjuvazi, kendi sınıfsal egemenliğini kurup yürütmek durumundadır. Onun "özgürlükçü" ve "adil" görünme çabası tabanını geniş tutmak ve sömürü altındaki sınıf ve tabakaları aldatıp uyutmak içindir. Hangi biçim ve görünüm altında olursa olsun sömürücü bir sınıf olarak burjuvazinin devleti sömürücü sınıfların "demokrasisidir" ve bu tarihsel, ekonomik, toplumsal ve siyasal bir gerçekliktir. Bu diktatörlük aracılığıyla burjuvazi, sömürü düzenini kurup yürütür. Siyasal erk ekonomik temel üzerinde yükselir. Özel mülkiyetin olduğu ve üretim araçlarının burjuvazinin elinde bulunduğu bir düzende geniş emekçi kitleler için "özgürlük ve eşitlikten" söz etmek olanaklı değildir. Özgürlükler burjuva demokrasisinde sadece burjuvazinin çeşitli kesimleri için vardır..

Burjuvazi "kendi" demokrasisini yüceltip, inşanlığın gelişiminin son durağı gibi göstermeye çalışır. Oysa bunun bir aldatmacadan öteye gitmediği açıktır. "Serbest" seçimleri ve burjuva parlamentarizmini abartan burjuvazi "seçimleri" ve oy çokluğunu abartarak bunu eşitliğin ve özgürlüğün ölçütü gibi göstermeye çalışır. Devlet erkini elinde bulunduran ve çok geniş olanaklara sahip bulunan burjuvazi, hertürlü araçtan yararlanarak kitlelerin seçim eğilimini kendi lehine çevirir. Sahtekarlık, aldatmaca, hile, yalan, satınalmalar, korkutmalar birer araç olarak kullanılarak seçimler kendi istedikleri biçimde sonuçlandırılır. Seçim sonuçları bundan sonra çoğunluğun "iradesinin" ifadesi olarak gösterilir.

Tüm demokrasi ve özgürlük şampiyonluğu savına karşın burjuvazi rekabetçi dönemden tekelci aşamaya geçtiğinde gerici eğilimleri belirginleşir. Tekeller kesin bir egemenlik ister. Burjuvazinin tekelci kesimi, iktidarı kendi çıkarları doğrultusunda kullanır.

Tekelci aşamada burjuvazi iki yönetim biçiminden birini seçmek durumunda kalır. Ya güç yönetimini kullanarak hertürlü demokratik muhalefeti baskı altına alır; ya da siyasal hakların geliştirilmesinden yana tavır alır. Reformlara ve ödünlere doğru yönelir. Bu yöntemler birbirini izleyebilir. Burjuvazi bu biçimlere kendi iyi ya da kötü niyetinden dolayı değil, varolan çelişkilerden dolayı geçmek durumundadır.

Tekelci aşamada sermaye, sınırsız bir hegemonya uygulamak, emekçileri acımasızca sömürmek, her yola başvurarak en yüksek çıkarlar elde etmek isteğine uygun, süper-gerici bir rejimin her alanda yayılıp kökleşmesini amaçlamaktadır. Bu gibi eğilimler herşeyden önce tekelci sermayenin ekonomik niteliğinden doğar. Tekelci sermayenin üstünlüğü elde etmesi serbest rekabetin yerini, iktidar ve etki için birbirleriyle çelişen tekellerin alması demektir. Tekel, özgürlüğün karşıt kutbudur; ekonomik ve politik bütün alanlarda özgürlüğü susturarak zafere ulaşır. Emperyalist aşamada gericilik tüm demokratik yapılara karşı saldırıya geçer. Bu gerici baskı ve terör, büyük sermayenin dışında toplumun tüm sınıf ve tabakalarına yönelir. Genel bunalım dönemlerinde tekelci burjuvazisinin saldırganlığı daha da belirginlik kazanır. Bunun nedeni sınıf savaşının şiddetlenmesi, büyüyen devrimci güçler karşısında kapitalizmin telaşlanmasıdır.

Burjuvazi kendisini güçsüz gördüğü ve toplumsal tabanı dar olduğu zaman baskı rejimine geçme zorunluluğunu duyar. Açık baskı rejimlerinde büyük sermayenin dışında tüm sınıf ve tabakalar üzerinde baskı vardır. Ancak en acımasız baskı ve sömürü işçi ve emekçi kitlelerle köle halklar üzerindedir.

Bu bakımdan baskı rejimine karşı faşizme karşı tüm sınıf ve tabakaların güçlerini birleştirmesi doğaldır.

Doğaldır ki, burjuva demokrasisi, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve köle ulusların amacı değildir. Burjuva demokrasisi de burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olarak emekçi kitleler ve köle uluslar üzerindeki baskı ve sömürüyü başka bir görünüm altında sağlamayı amaçlar.

Burjuva ideologlarının sürekli olarak burjuva demokrasisinin çağımızın en mükemmel devlet yönetimi olduğunu savlamaları kitleleri aldatıp oyalamak ve onları sınıf kavgasından uzaklaştırmak içindir. Burjuva demokrasisinin biçimsel eşitliği aslında sömürüyü gizleyen yasal bir örtüdür. Elbette eşitlik ancak insanın insanı ezip sömürmediği bir ortamda gerçekleşir. Burjuva ideologlarının savladığı gibi burjuva demokrasisi, insanlığın son aşaması da değildir. Nasıl ki, tarihin belirli bir aşamasının ürünü ise, yine belirli bir aşamada yeni toplumsal ve ekonomik bir düzenin temellerinin atılmasıyla da yok olacaktır. Onun içindir ki, işçi ve emekçi kitlelerin ve köle ulusların sonul amaçları hiçbir zaman burjuva demokrasisinin korunup geliştirilmesi değildir.

Ancak, işçi ve emekçi kitleler ve köle uluslar "demokrasi savaşımının" dışında değildirler ve olamazlar. Emperyalist aşamada tekelci burjuvazinin en gerici, en şoven kesiminin olanak bulduğu her yerde açık baskı rejimlerini oluşturma istemine karşı, bu istemin kurulmasına karşı en büyük görev, örgütlü işçi ve emekçi kitlelere ve köle uluslara düşer. Çünkü faşizm tekelci sermayenin en reaksiyoner, en şoven baskı yönetimi olarak en başta işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve köle uluslara yönelir. Faşizm egemenlik kurduğu toplumda bir politik terör kampı haline gelir.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve köle uluslar, faşizme karşı savaşımda en önde yer alırlar. İşçi sınıfının ve köle halkların amacı burjuva demokrasisinin korunması değildir. Ama işçi sınıfı ve köle halklar hiçbir zaman burjuva demokrasisi ile faşizmi bir tutmazlar. Ama bunun yanında işçi sınıfı, emekçi kitleler ve köle halkların demokrasi savaşımıyla, burjuva demokrasisini insanlığın politik gelişiminin son aşaması gören burjuva reformistlerinin demokrasi anlayışları arasında hiçbir zaman için bir benzerlik yoktur.

İşçi sınıfının örgütlü gücü, köle ulusların demokratik hareketiyle birlikte faşizme karşı savaşırken, faşizmin baskısı altında bulunan tüm sınıf ve tabakalarla da güç birliğine gitmeye çalışır. Ancak bu sosyal demokrasinin öncülüğünü kabul etmeleri, onların arkasından yürümeleri anlamına değildir. Sosyal demokratlar burjuvazinin bir kesimi olarak "burjuva demokrasisini" sonul amaç olarak görür ve bunun için çaba gösterirler. Onların, işçi sınıfının örgütlü gücüyle faşizme karşı birlik

Devamı Syf: 30'da

Bir Çete Grubunun Günlüğü

Ajan-feodal Alixan Tatar'a vurulan darbelerle, sömürgeciler ve uşakları Kürt feodallerinde büyük bir telaş başladı. Bunun üzerine, asker-çete karmaşası gruplar hazırlanarak, devrimcileri desteğiyle koruyan yurtsever köylülere baskına gittiler. Kendilerini peşmerge kıyafeti, kırmızı çefiyeler ve karışık silahlarla donatan bu gruplardan biri, Eylül sonlarında Pervari'ye bağlı Osyan, Hol, Kol köylerine gitti. Bu grubun üç-dört günlük pratiğini yorumla aktarırsak, sömürgeciliğin bunca umut bağladığı, övmekle göklere çıkardığı "vurucu güçlerin" ne kadar temelsiz olduğu, ne kadar zavallı, ne kadar beceriksiz ve yenilgiye mahkum olduğu anlaşılacaktır.

Kuşkusuz bu köylerin seçilmesi boşuna değildir. Bu köyler Guyi aşiretine mensupturlar. Aşiret çelişkilerinin yoğun olduğu, bunun da ağalar ve düşman tarafından körüklendiği bilinmektedir. (Ki bugün de aynı çelişkiler, aynı güçlerce yoğun olarak körüklenmektedir) PKK'nin alana yerleşmesinden önceki dönemlerde, bu köyler Pervari'nin en vurucu ve cesur köyleri sayılmaktaydılar. Pervari aşiretlerinden devşirilen çetelerin bu köylere yollanmasıyla, bu köylerin aşiret gururlarıyla oynanarak, bu şekilde bu köyler de silah almaya teşvik edilecekti. Osyan, Hol, Kol, Omyanus köyleri kısa sürede yurtsever devrimci mücadelenin güçlü dayanağı haline gelmişlerdir. Kısa zaman süresi zarfında 40'a yakın savaşçı çıkarmış, direniş içinde 4 şehit ve 10 civarında tutuklu vermişlerdir. Bu nedenle işkenceye maruz kalmış, evleri yıkılmış, hakaretlere uğramışlardır. Bu nedenle çetelerin ilk hedefi bu köyler olmuştur.

Osyan karakol komutanı kişiliksiz Ali Ekber denetimindeki çete grubu, Osyan'da kimlik yoklaması yaparak, köylüleri tahrik etmişlerdir. Fakat çeteler daha ilk uygulamada dökülmeye başlamışlardır. Köylülerce teşhis edilecekler diye yüzlerini gizleyen çeteler, köylülerin adlarını çağırmaları üzerine her taraflarını korku sarmıştır. Köylülerle konuşmaya fırsat bulan çeteler, özür dilemeye başlamışlar ve hemen hemen tümü, zorla getirildiklerini, bütün suçun Emin ağada olduğunu, devrimcileri görmeleri durumunda kesinlikle mermi sıkmayacaklarını, bunda yeminli olduklarını belirtmişlerdir. Sokaktan geçtiklerinden çocukların koro halindeki "cahş" sesleriyle karşılaşan çeteler, neye uğradıklarını şaşırmışlardır.

Hol köyüne sabaha karşı uğrayan çete grubu, dört-beş kişilik küçük gruplar halinde evlere dağılarak, kendilerine devrimci süsü vererek, köylüleri sınamak istemişlerdir. Fakat durumu anlayan köylüler bütün zorlamalara rağmen, kapılarını açmayarak, çetelerin ilk oyununu bozmuşlardır Bununla aynı zamanda ilk sınavda başarı göstererek "devlete sadık köylüler" aferinini almışlardır! Arkasından çocukların hakaretine uğrayan çeteler, bir yandan çocuklara saldırmaya başlarken, diğer yandan köylülerin çocukları durdurmaları için yalvarmaya başlamışlardır. İstisnasız her kadının "roja we bi xer" (çalışana söylenen Kürtçe, "gününüz aydın" anlamına gelen bir deyim) hakaretine uğramışlardır.

Akşam köyde kalan çeteler, iki evde toplanarak, ama aynı zamanda dörtte üçü nöbet tutarak, topladıkları köylülere "devrimcilere yardım etmemeleri" konusunda nasihatlar yapmışlardır. Çete komutanı kişiliksiz Ali Ekber, pencerede duran radyoyu alarak kısa dalgada bir yerleri aramaya başlamıştır. Aradığını bulamıyor süsünü vererek, bir köylüden KDP radyosunu bulmasını istemiştir. Oyunu anlayan köylü, istasyonun yerini bilemediğini ve dinlemediğini söylemiştir. Oyunun tutmadığını gören çete başı, bu defa kolaylıkla istasyonu bularak, arkasından hangi Kürt partisinin iyi olduğu sorusunu ortaya atmıştır. Tek taraflı yürüttüğü bu tartışmada da tabi ki, hemen "KDP" sonucuna varmıştır. Ona göre PKK başarılı olamaz, çünkü çok adam öldürüyor, olanakları az, köylüler desteklemiyor vb. yalanlar düzmüştür. Parti önderi hakkında, "o dışarda keyfine bakıyor, altında kurşun geçirmez araba var, günlük masrafı binlerce lirayı buluyor" vb. sözler ederek köylülerin yoksulluğunu suistimal etmeye çalışmıştır. O ana kadar suskun kalan köylüler mırıldanmaya, rahatsızlıklarını belirtmeye başlamışlardır. Oyuna gelmemeye kararlı olan köylülerden biri dayanamayarak, "Kenan Evren'in günlük masrafı milyonları bulmuyor mu, halbuki bak, ülkede milyonlarca insan yoksulluktan kıvranıyor, bak bir köylülerin haline. PKK bir partidir, binlerce Kürt dünyaya dağılmış, bunlar yardım ediyorlar. Siz birgün geldiniz balsız, tavuksuz yemek yemiyorsunuz. Halbuki devrimciler, köylülerin zorlamalarına rağmen ekmek, çay ve keşkten başka birşey kabul etmiyorlar." Bu cevap üzerine ileri gittiğini anlayan çete başı geri adım atarak, bozularak gerçeği onaylamak mecburiyetinde kalmıştır.

Gece geç saatte dışarı çıkan peşmerge annesi yaşlı bir kadın, ağlama sesi duymuştur. Dayanamayarak nöbet tutan yaşlı, aynı zamanda korkudan titreyen çeteye yaklaşarak, neden ağladığını sormuştur. Yaşlı kadının kendisiyle ilgilendiğine son derece sevinen ve rahatlayan yaşlı çete, kadının sorusunu şöyle cevaplamıştır. "Ben attarlık yaparım, yazın yaylalara üzüm, armut vb. şeyler getirir satarım, karşılığında peynir alırım, ailemi zar-zor geçindiririm. Şimdi de bekleyen dört yük üzümüm var. Bir-iki günde yetişemezsem hepsi bozulacaklar. O zaman çocuklarımın durumu ne olacak. Yazın yaylalarda bir grup devrimciye rastladım. Hal hatırımı sordular. Üzüm vermek istedim, parasını vermeden almayacaklarında ısrar ettiler. Ben de parayla veremeyeceğimde ısrar edince, ucuz fiatla anlaşarak ve elsıkışarak dostça ayrıldık. Şimdi ben bu insanlarla düşman konumundayım. Herkes bizi çete biliyor. Halbuki Emin ağanın zoruyla geldik. Ne olur, devrimcileri görürseniz bu durumumu söyleyin. Aramızdaki uzun saçlı serseri dışında gönüllü silah alan yoktur," demiştir. Çeteye acıyan yaşlı kadın aynı zamanda çeteyi korkutarak silahını geri vermeye teşvik etmiştir. "Eğer devrimcileri görürsem söylerim. Ama affedeceklerini sanmıyorum. Çünkü çok kızdıklarını duydum. Çevrede gezdiklerini söylüyorlar ve bir köylü ayak izlerine rastlamış. Senin yerinde olsam ya kaçar ya da sürekli geri kalırım, evime döner dönmez de silahımı geri veririm," demiştir. Yaşlı kadının sözleri çeteyi titremeye ve hıçkırığa boğmuştur.

Hol'dan Kol'a gelen çete grubu, Hol'daki aynı oyunu tezgahlamış, fakat bu defasında oyun bozulmuştur. Kol'da kaldıkları süre zarfında aynı ruh durumuyla adeta köylülere yalvaran çeteler, alay konusu olmuşlardır. Çete başı, sözde köylülere iyi davranarak, köylülerden zorla bal sızdırmaya çalışmıştır. Aynı bayatlamış propagandaları yapmışlardır. "Apoculara yardım etmeyiniz, devlet size yol, okul yapacak vb" propagandalarla sözde, köylüler devrimcilerden uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Parti sorumluları arasında isim de vererek, eylem ve siyasal çalışmanın hacminin ağırlıkta olması gerektiği konusunda çelişki olduğuna dair uyduruk yalanını ortaya atan çete başı, köylülerin alaylı tepkisiyle karşılaşmıştır.

Alaylarla uğurlanan, üç günlük pratiğin bitkin, moralsiz çete grubu, engin Katoya Xerka dağını bin belayla aşarak Çatak'ın Saminiş köyüne sahte bir saldırı düzenleyerek, zorla silah dağıtılan köylüleri sınamak istemişlerdir. Fakat durumu kavrayan köylüler silahla cevap vererek oyunu bozmuşlardır. Yorgun çete grubu, devrimcilerin muhtemel pusu kurabilecekleri yerlerin üzerine köylüleri sürerek, bir daha toplanmamak üzere Pervari'ye dönmüşlerdir.

Kuşkusuz, benzer çete grupları başka köylerde aynı oyunları tezgahlamışlar, durumu tam kavramayan köylüler meydan dayağından geçirilmişlerdir. Fakat istisnasız bütün çete grupları aynı panik, çöküntü ve telaş içinde, aynı zamanda devrimcilerle karşılaşmamanın mutluluğu içinde yerlerine dönmüşlerdir. Çete gruplarının bu sonuçsuz gezilerinin, halk arasında alay konusu olması düşmanın bu vb. oyunlarının nasıl yenilgiye mahkum olduğunu sergilemiştir.

★ ★ ★

EMEKÇİLERİN

DİLİNDEN

Düşmanın Kudurganlığı Boşunadır

Ülkemizi adeta kan gölüne çevirmek isteyen ve bütün gücüyle halkımızın üzerine çullanan sömürgeci Türk devleti, son iki yıldan bu yana Kürdistan'ın dört bir köşesinde dizginsiz ve ölçüsüz bir zulüm uyguluyor. Bir yandan da, **"tüm önlemleri, sizleri, teröristlerden korumak için alıyoruz"** diyen bu barbarlar sürüsü, köylere yol, okul, su ve elektrik gibi tesisatları da götürmeye başladılar. Kendi çıkarlarını daha uzun ömürlü kılabilmek için bu tür "hizmetleri" yapan sömürgeciler, bizleri kendi öz davamıza ve biricik kurtuluş umudumuz olan öncümüze karşı kördöğüşü içine sokmaya çalışmaktadırlar. Psikolojik yönden korkutma ve pasifize etme yöntemi ise en fazla başvurdukları bir yöntem olmaktadır. İşkence ve ölümle tehdit etmekten namusumuza göz dikmeye kadar her türlü adiliği yaparak, Kürt halkının kabaran öfkesini söndürmek ve kurtuluşa olan inancını yoketmek isteyen düşman, parayla ve parlak vaadlerle satın alma yöntemlerini de kullanmayı ihmal etmemektedir. "Köy korucuları" vb adı altında silahlandırdıkları insanlarımızı da yine kendi öz evlatlarına karşı savaşa sokmak isteyen sömürgeciler, sınır boylarındaki vahşet uygulamalarını da en üst boyutlara ulaştırmışlardır.

Bu mektubumda, yeni geldiğim ülkem Kürdistan'da maruz bırakıldığım sömürgeci vahşet uygulamalarını izah ederek bu alandaki Kürdistanlı yurtseverlere bazı somut gelişmeleri anlatmayı yurtseverlik görevi olarak benimsemekteyim. Özellikle de sınır köylerindeki halkımızın maruz kaldığı akılalmaz baskı yöntemlerine kısaca da olsa değinmeye çalışacağım.

Ben Mardin'e bağlı, Suriye sınırında bulunan bir köydenim. Köyümüz, sınırda olduğu için eskiden beri sömürgeci kolluk kuvvetleriyle sık sık karşılaşmakta ve sömürgeciler, zaman zaman da kaçakçılık olaylarını bahane ederek tüm köylüleri işkenceden geçirmektedirler. Ama hiçbir dönemde 15 Ağustos atılımı sonrasında uygulamaya başladıkları baskı ve işkence yöntemlerini uygulamamışlardı. Köyümüzün yurtsever bir konumda ve sıkı bir birlik anlayışı içinde olması ise, sömürgeci faşist komutanların en çok çekindikleri tarafı oluşturmakta; her baskın, operasyon ve sınırdan geçme olayları olduğunda kadını, çocuğu ve yaşlısıyla tüm köylümüzü sopadan geçirmektedirler.

Birgün yine karakol komutanı köye geldi ve yaptığı bir duyuruyla her evden iki kişinin gelip kanal kazma işinde çalışacağını açıkladı. Kanalı yeni bir sınır güvenlik önlemi olarak kazdırıyorlardı. Bizim evde ise, benden başka erkek yoktu ve bunun üzerine 12 yaşındaki oğlumu da alacaklarını söylediler. Karım buna karşı çıktı ve oğlumuzu evde hiç çalıştırmadığımızdan bu tür işleri yapamayacağını söyleyip engel olmak istediyse de, komutan elindeki jopu ona fırlatıp bağırmaya başlayınca sesini kesmek zorunda kaldı. Çaresiz, her evden iki kişi bir araya gelerek kanalın kazılacağı yerde toplandık. Ve kazmaya başladık.

Kanal, üç metre derinlikte olacaktı. Biz çalışırken başımızda duran komutana, **"bu kanalı niçin yaptırıyorsunuz"** diye sorunca komutan, elini başına vurarak, **"hala bu tedbirleri niçin aldığımızı bilmiyor musun, biz bunu teröristlerin sınırdan geçmelerini engellemek için yapıyoruz"** dedi. Bu işe pek aklım yatmamıştı ve buradan geçişin kolay olacağını söyledim. Komutan beni kazılan yere indirdi ve **"çıkmayı dene bakalım"** dedi. Ben uğraştıysam da çıkamadım ve **"böyle çıkılamıyor ama, bir direk olursa rahat çıkılabilir"** dedim. Komutan birden sinirlenerek **"hey it oğlu it, kimbilir kaç kez bu sınırdan geçmişsindir"** deyip üzerime bağırınca ben sesimi kesip kazmaya devam ettim. Komutan yine bana dönerek, **"bir daha da bu tür şeyleri ağzından duyarsam eşek sudan gelinceye kadar dayak yersin anladın mı"** diye bağırıp tehditler savurmaya başladı. Ben, çaresiz kafamı önüme eğdim ve sustum.

Kanalın duvarlarını sıvamak için kum ile çimentoyu karıştırıp harç yapıyorduk. Köylülerin çoğu kum yerine toprak kullanıyorlardı. Faşist komutan bu durumu görünce çok kızdı ve bağırıp çağırmaya, kum kullanmamız gerektiğini söylemeye başladı. Ama köylüler anlamamazlıktan geliyor ve **"em Tirkî nizanin, famnakin"** diyerek ona aldırış etmiyorlardı. Komutan öfkeden kudurmuş vaziyette, **"bu kırolar mahsus yapıyorlar. Duvar çabuk yıkılsın diye böyle yapıyorlar. Ben sizi bilmezmiyim, hiç birinize zerre kadar güven olmaz"** diyerek üzerimize bağırıyordu. Bir ara mola vererek bizi yemeğe götürdüler. Daha önümüze yemek getirmeden bazı resimli bildiriler getirip gösterdiler. Bu bildirilerde öldürülen bir devrimcinin cesedinin resmi vardı. Bize, **"işte görüyorsunuz, bölücülerin sonu böyle olur. Sizler bu tür işlere sakın karışmayasınız, evinizde rahat oturun ve devlete yardımcı olun"** diyerek bir dizi nasihatlarda da bulundular. Daha sonra yine kanal kazmaya gittik ve akşama kadar çalıştık. O gün köylüleri toplayıp, **"gelin birlik olalım ve artık çalışmayalım. Biz köle miyiz ki bedava çalışıyoruz"** dedim. Köylüler bana hak verdiler ve sen adımıza konuş, biz seni sonuna kadar destekleyeceğiz dediler. Ben, komutanın yanına giderek artık dayanamadığımızı ve çalışmak istemediğimizi söyledim. Komutan ve yanındaki uşakları bana **"senle oğlun çalışmayabilirsiniz, ama diğer köylülere karışma, onlar çalışacaklar"** dediler. Buna itiraz ettim ve hepimizin aynı fikirde olduğumuzu açıkladım. Faşist komutan, **"işte Kürtlerin aklı bu kadar olur, iyilikten anlamazlar ki,"** diyerek öfkesini dile getirdi, ancak biz hep birlikte direnişe geçerek işi bıraktık.

Bundan başka bir de, köyümüze zorla silah dağıtmak isteyen sömürgeciler, tehdit ve korkutma yöntemleriyle köylüleri etkilemeye çalışıyorlardı. Bazıları almadıysa da bir kısmı korkusundan almak zorunda kaldı. Bu yüzden birçok insan son bir yıl içerisinde köyü terkedip ya Avrupa'ya ya da Türkiye'nin büyük şehirlerine gitti.

Halkımızın azim ve inancı önünde, ne oluşturulan mayın tarlaları, ne de vahşet uygulamaları dayanacaktır...

İşte, sömürgeciliğin üzerimizde kullandığı yöntemlerden sadece birkaçı bile, mezarımızı kendi ellerimizle kazmamızı istediklerini ortaya koymaktadır. Savaşı Kürdistanlılaştırma politikası, Kürdü-Kürde kırdırtma çabası alabildiğine sergileniyor. Ama artık halkımız eskisi gibi bilinçsiz ve örgütsüz değil. Halkımız, çağdaş kurtuluş yolunu görmektedir ve hiçbir zaman ne dostun ne de düşmanın ummayacağı yetkinlikte bir öncüye sahip bulunmaktadır. Halkımız, dostunu ve düşmanını da ayırdetmesini öğrenmiş; düşmanın ülkemizde rahat at oynatmasına artık müsaade etmemektedir. Düşmanın ülkemizde attığı her adım korkuyla doludur. Ve, sonu gelmiş, eceli dolmuş köpek gibi sağa-sola saldırmaktan da geri durmamaktadır. Bu kudurganlığının sonu ise ölümdür. Artık hiçbir kuvvet onu kurtarmaya yetmeyecektir.

Celle'den X.
3.2.1986

LİBYA MEKTUBU

Türk Şirketlerinin İşçiler Üzerindeki Yeni Oyunları Üzerine

Kürdistan ve Türkiye'deki işsizlik ve yoksulluk nedeniyle dayanılmaz zorluklara katlanarak ve hatta varını-yoğunu satıp rüşvet vererek sonunda "şans eseri" Libya'ya gelen işçiler, burada da bu kez soyguncu Türk firmalarının ağına düşmektedirler. Libya'da dizginsiz bir sömürü, soygun ve baskı mekanizması kuran bu soyguncu çeteler, en kabasından en incesine kadar hertürlü baskı ve sömürü yöntemini içiçe kullanarak işçiler üzerinde gerçekleştirdikleri soygunlar ile büyük karlar elde ediyorlar. Tabii bu durumda yağmurdan kaçarken doluya tutulan işçiler, Libya'ya geldiklerine pişman oluyorlar.

Türk firmaları, çevirdikleri dolaplar ve türlü oyunlarla işçiler daha Libya'ya gelmeden önce, Libya iş kanununun kendilerine sağladığı hakları ortadan kaldırıyorlar. Daha sonra da ağlarını örüp işçilerin elini kolunu bağladıktan sonra keyiflerince kanlarını damla damla kene gibi emmeye başlıyorlar. Örneğin; Libya iş kanununa göre ayda bir ödemeleri gereken işçi ücretlerini, Türkiye'de işçilere şantajla imzalattıkları kontrat (anlaşma) vasıtasıyla üç aya kadar geciktiriyor ve böylece Libya iş antlaşmasını yırtıp bir kenara atıyorlar. Daha sonra üç aylık süre bitince bu sefer de "Libya daha istihkaklarımızı ödemedi" diyen şirketler, işçi ücretlerini aylarca ve hatta birkaç yıl ödemeden, biriken paraları Libya'dan çıkarıp işçilerden gizli bir biçimde dış bankalara ya da yüksek faizli Türk bankalarına yatırıyor ve böylece hem işçilerden ve hem de işçi paralarından kar etmeye çalışıyorlar. İşte Libya'daki Türk şirketlerinde çalışan işçilerin ağırlaşan sorunlarının temelinde yatan gerçek budur. Diğer faktörler belirleyici olmayan yan etkenlerdir. Belirttiğimiz bu temel etkene, yani daha fazla kar etmek amacına bağlı olarak, şirketler işçilerden Türkiye'de ailelerine ödemek şartıyla aldıkları paraları (transfer edilmeyen paralar) da ailelerine çoğunlukla ödemiyorlar. Hatta işçilerin yemek kesintileri ve avanslarından para kısıp çalan Türk şirketleri çoktur Libya'da.

İşçiler kişisel ihtiyaçlarını karşılamak ve ailelerine türlü yollarla birkaç kuruş göndermek için zaman zaman dışarda da ek işlerde çalışırlar. Ancak bütün bu soyguna ek olarak işçilerin dışarıya çıkışları da yasaklanıp askeri kışlalara benzeyen şantiyelere hapsedince kendileri için yaşam daha da çekilmez bir hal alıyor. Elbetteki bu uygulamanın temel nedeni siyasidir. Bu sebeplerden kaynaklanan ek uygulamalar da ilginçtir. Şantiyenin giriş-çıkış kapısına konulan bekçi, ister gece ve isterse gündüz olsun, gidenden gideceği koğuş ve göreceği kişiyi belgeleyen bir yazı alır, gelenden ise pasaport sorar. Geceleri eli sopalı nöbetçiler ortalıkta dolaşır. Kapılar şirketin ispiyoncuları tarafından çoğunlukla dinlenir. İş saatlerinde işçilerin valiz ve dolapları aranır. Koğuşlara işçileri yerleştirmede çoğunlukla belli bir plana göre hareket edilir. Aktif işçiler daha çok ispiyoncu veya şirkete sadık uşakların odalarına verilir. Kuşkulanılan ya da şirketlere yeterince bağlı olmayan işçilerin arasına birer ispiyoncu yerleştirilir. Bu uygulamaların en ilginç olanı da tatil günlerinde şantiye dışına çıkan işçilerin takip ettirilmesidir. Pekçok işçiyi bunalıma sokan ve hatta intihara kadar götüren Libya'daki soyguncu Türk şirketlerinin işçilere reva gördüğü baskı ve sömürünün en genel tablosu işte böyle. Üstelik burada, iflas etmiş olan Kozanoğlu-Çavuşoğlu, Tefa ve Sontaş şirketlerinde mahsur kalmış bulunan işçilerin içler acısı durumuna değinmedik bile.

Bir de madalyonun diğer yüzü var. Böylesine ağır baskı, soygun ve haksızlıklara maruz kalan işçiler, dayanamayarak birçok şirkette isyan etmektedirler. ERNK'nin bilinçli ve örgütlü müdahalesinin olduğu pek çok şirketteki grev ve direnişlerde daha başarılı sonuçlar alınmaktadır. Fakat kendiliğinden gelişen grev ve direnişler ise, kolayca provake edilip parçalanmakta ve yasal imkanlardan yeterince faydalanamadıklarından çoğunlukla başarısızlığa uğramaktadır.

Yukarıda değinmeye çalıştığımız bu gelişmeler, geçmişten beri devam eden ve hemen hemen herkesin duyduğu, bildiği gelişmelerdir. Ancak bizim esas olarak anlatmak istediğimiz konu bu değildir. Biz daha çok Libya'daki Türk şirketlerinin işçileri soymak için başvurdukları yeni oyunlar ve çevirdikleri dolaplar üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, 1985'in son aylarında Türkiye ve Libya arasında bir petrol-iş-ticaret anlaşması imzalandı. Faşist Türk devleti ve kukla Özal hükümetinin iddia ettiği gibi, bu anlaşma işçilerin sorunlarını çözüme kavuşturmak amacıyla değil, daralan pazar imkanlarını genişletmek ve şirketlerin sorunlarını halletmek için imzalanmıştır. Şu anda pek detayları bilinmeyen bu anlaşmadan dolayı, ortama büyük bir muğlaklık ve bulanıklık hakim hale gelmiştir. Birçok Türk şirketinin bu mevcut bulanıklık ortamından faydalanmak istediğini görmekteyiz. "Kurt sisli havayı sever" diye bir halk deyişinde dile getirildiği gibi, bazı soyguncu Türk şirketleri için de, bu anlaşmanın yaratmış olduğu muğlaklık ve belirsizlik, işçileri dolandırıp soymak için bulunmaz bir fırsat yaratmış bulunmaktadır.

Nitekim BTKA, METİŞ-MESA, LİBAŞ ve daha başka bazı soyguncu Türk firmaları, Aralık-Şubat ayları arasında yeni petrol antlaşmasını bahane ederek, işçileri dolandırmaya kalkıştılar. Bu soyguncu çetelerden BTKA'nın isteklerini kabul etmeyen işçilere, (ki işçilerin çoğunluğu bu oyunu fark ettiğinden direnmişlerdir) tehdit ve şantajla boyun eğdirdiğini hemen belirtelim. Ama METİŞ-MESA ve LİBAŞ firmalarının genel müdürleri işçileri oyuna getiremediler.

Bu oyunun daha iyi anlaşılması için METİŞ'te çalışan Kürdistanlı bir işçi arkadaşın anlattıklarını buraya aktarmakta fayda görüyoruz. İşçi arkadaş şunları söylüyordu: *"Şirket yönetimi, 'toplantı var' diyerek işçileri yemek salonunda topladı. Yetkililer bize; 'yeni anlaşmaya göre Libya istihkaklarımızı petrol karşılığında Türkiye'de ödeyecek. Paralarımızı Türkiye'de alacağımız için buradaki banka transfer haklarımız da doğal olarak kapanacaktır' diyerek, paralarını Türkiye'de almak isteyenlerin imza vermelerini istediler. Bunun üzerine biz tüm işçiler aldığımız ortak bir kararla şirket yönetiminin kararını protesto ettik ve imza vermeyi reddederek işi toplu halde üç gün durdurduk. Daha sonra bulduğumuz bir tercüman arkadaş vasıtasıyla bu durumu bağlı bulunduğumuz bankadan sorduk. Banka müdürü böyle birşey duymadıklarını ve kendilerine böyle bir kararın da iletilmediğini söyleyince METİŞ şirketinin oyunu açığa çıktı".*

LİBAŞ şirketinin imza istemini de işçiler aynı biçimde protesto ederek reddetmişlerdir.

Acaba soyguncu Türk firmaları ne maksatla böyle bir oyun oynamaya kalkışmışlardır? Açıktır ki, bu soyguncular, işçilere herhangi bir sürpriz yapmak istememişlerdir. Hele hele yanılmaları hiç mümkün değildir. Bu yeni oyunla bir taşla iki kuş vurmak istedikleri anlaşılmaktadır. İşçiler paralarını Türkiye'de almayı kabul edip gösterdikleri yazıyı imzalasalardı, Libya'daki işleri tamamlanmaya başlayan şirketler, paralarını vermeden işçileri kitle halinde Türkiye'ye gönderip onların banka transfer hesaplarından aldıkları istihkakları kendi hesaplarına transfer edeceklerdi. İşçilerin paralarının Türkiye'de kendilerine ödeneceği ise, inandırıcılığını daha

Devamı Syf: 30'da

GERÇEKLER İNATÇIDIR; HİÇBİR DEMOGOJİ VE ÇARPITMAYI KABUL ETMEZ

C. Xelat

1985 yılının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından bir zafer yılı olarak kazanılması, başta faşist Türk sömürgeciliği olmak üzere işbirlikçi Kürt uşaklarını ve Kürt düşmanı azgın sosyal-şoven çevreleri büyük bir tedirginlik içerisine sokarak, nefes alamaz duruma getirmiştir. Bunun üzerine, yine başını TC'nin çektiği bir saldırı dalgası geliştirilmeye başlandı. Elini devrimcilerin kanına bulamış bir provakatörün bir yurtsever tarafından cezalandırılması ardından saldırılar daha geniş boyutlara vardırılarak, adeta TC'nin imdadına yetişircesine biribiri arkasına bildiriler, yazılar dağıtmaya başladılar. Hürriyet, Milliyet, Tercüman gibi sömürgeci basının yanında, ulusal kurtuluş mücadelemize dil uzatarak provakatörlerin ve Türk MİT'inin, Özel Harp Dairesi'nin geliştirdiği demogojilere sarılıp harekete geçen ve her biri de kendisine büyük "devrimci" yaftalar yapıştıran Sol Birlik'inden, Peşeng'ine, Komkar'ına, Partizan'ına, Mücadele'sine, Roja Welat'ına, Emeğin Sesi'ne vb'lerine varana kadar, eline kalem almasını Kemalizmin terbiyesinde öğrenmiş olan tüm çevreler; adeta bir kervan gibi yollara peşpeşe dizildiler. Hemen hepsi de PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşının "erkenliğinden, halktan yalıtılmışlığından" bahsederek; "PKK'nin anti-demokratikliğinden" vaazlar vermektedirler. Kendi zavallılıklarını, çürümüşlüklerini göremeyecek derecede kör olan bu sözde büyük(!) tahlilcilerimiz, devrimi geliştirmek için acaba ne kadar kafa yormaktadırlar? Herhalde hergün PKK'yi nasıl engelleyeceklerini, geriye çektireceklerini düşünmekten bu meseleleri ele almaya zamanları yoktur.

Bolşeviklerin yaşadığı deneyin, biraz daha karikatürleştirilmiş biçimi, bugün Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında ortaya çıkmaktadır. Başta Çar olmak üzere, Menşevikler ve Sosyalist Devrimcilerin vb. grupların elbirliği içerisinde Bolşevizme karşı cihat açtıklarını bilmeyen yoktur. Bugün aynı saldırılar elbirliği ile –aktörler yer değiştirerek– mücadelemize karşı yürütülmektedir. Bolşevik Partisini karalama çabalarından tutalım da, Lenin'in saldırılara hedef olarak seçilmesine kadar birçok yöntemi uyguladıklarını, Rus Devrim tarihinden okuyoruz. Bugün benzer yöntemler ulusal kurtuluş mücadelemizi engellemek için, PKK ve önderliğine karşı geliştirilmektedir.

Yaz ve Güz döneminde Kürdistan'da sağlanan gelişmeler tasfiyeci sol'u bir bütün olarak çılgına çevirdi. Bu gelişmeler karşısında saldırılarını silahlı düzeye sıçratarak, 1 devrimcinin şehit edilmesine, 10'u aşkın yurtseverin de yaralanmasına yolaçtılar. Sömürgeci-faşist cuntaya karşı kurmadıkları birlikleri PKK'ye karşı kurdular; yazmadıkları yazıları PKK'ye karşı yazdılar. Bu faaliyetlerini sömürgeci basından da yansıtarak işbirlikçiliklerini ortaya koydular. Milliyet gazetesi başta olmak üzere, Türk basınında çıkan ve tasfiyeci sol'a övgüler dizen yazılar, işbirliğinin hangi düzeylerde geliştirildiğini göstermektedir. Milliyet'teki "sol örgütler Apo'yu vurma kararı aldı", "Partizan PKK'nin dağıldığını söylüyor" vb. haberler bu işbirliğinin çok açık örnekleridir. Yine aynı dönemde tasfiyeci sol'un saldırılarında bir artışın ortaya çıktığını da görmek mümkün. Bu saldırıların nedeninin sadece bir hainin ölümü olmadığı açıktır. Eğer bu güçler insan yaşamına gerçekten değer veriyorlarsa, hergün birçok devrimcinin şehit verildiği, tutuklandığı bu dönemdeki gelişmeler üzerine yüzlerce defa biraraya gelip, bildiriler dağıtıp, toplantılar yapmalıydılar. Yine hainlerin anısı önünde değil, gerçekten tüm yaşamını halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için vermiş olan ve bunu şehit düşerek kanıtlayan devrimcilere sahip çıkıp, onların anıları önünde eğilme gücünü göstermeliydiler. Ama bu güruhlar ve hainler cunta önünde –çok saygılarından olacak herhalde– o kadar eğilmişler ki, bir daha bellerini doğrultma gücünü gösterememektedirler. Adeta ağaç yaş iken eğilir misali, bunlar daha doğarken eğilip, bu ata sözüne iyi bir pratik kanıt örneği göstermişlerdir. Tabii ki bu işin mimarlarından olan cunta, eserlerinin işe yaradığını gördükçe sevincini basınında dile getiriyor ve "doğru yolda" olduklarını sık sık onlara duyuruyor. "PKK'yi ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirmekten vazgeçirin, demokrasi elbisesi hazır, hemen sırtıma geçireyim" diyor. Tabii onlara bir köşede de olsa yer vermeyi unutmadığını hatırlatmayı da ihmal etmiyor. İşte bu işareti almış olan tasfiyeci sol, PKK'ye ve geliştirdiği direniş mücadelesine karşı bu derece alçakça saldırılar geliştirmektedir.

PARİS KOMPLOSU VE TASFİYECİ SOLUN KENDİNİ KURTARMA ÇABALARI

23 Aralık 1985'te Paris'te 1 devrimcinin şehit edilmesi ile sonuçlanan provakasyonun ardından, baştan beri komplonun geliştirilmesinde başrolü oynamış birçok güç yavuz-hırsız misali, baskın basanındır mantığıyla gerçekleri örtbas etme çabası içerisine girmektedir. Günlerce kapalı kapılar ardında planlayarak uygulamaya koydukları alçakça saldırının ardından sanki hiçbir şey olmamışcasına tümüyle olayların "baş sorumlusu olarak PKK'yi" ilan ettiler. Adeta hepsi ağız birliği etmişcesine -buna Hürriyet, Milliyet de dahildir- aynı şeyleri tekrar etmeye başladılar. Hatta bazıları daha da ileri giderek, ulusal kurtuluş mücadelemizi "Frankenştayn"cılıkla suçladılar. Birçoğu da hem suya hem de sabuna dokunmama tavrında ısrar ederek, mevcut ortamda küçük-burjuva kurnazlığı ve fırsatçılığı ile kendi hesapları adına yararlanma yolunu seçtiler.

Saldırgan yüzlerini gizlemeye çalışarak, gerçekleri çarpıtmaya çalışan sol maskeli güçlerin yazılarından bazı bölümleri okumak bile, komploların hangi düzeye vardırılmak istendiğine açık bir örnek oluşturmaktadır. Bazı örnekleri alalım. TKKKÖ imzalı bildiri: **"PKK şunu iyi bilmelidir ki, bu bitiş kendiliğinden olmayacak ve saldırıları sessizce geçiştirilmeyecektir. Karşısına dikilecek siyasal mücadele sanılmasın ki, laftan ibaret kalacaktır."** 11 Ocak 1986 tarihli Emeğin Sesi dergisi: **"Bugün, Paris olaylarının çıkmasına katkıda bulunan tüm örgütler, her şeyden önce yaptıklarına isim verip öteden beri Apocu harekete karşı izledikleri politikalarıyla zaman geçirmeden hesaplaşmaya girmelidirler."** TKP-İşçinin Sesi MK: **"PKK, yalnızca düşmana değil düşman olmayana da yönelen aşırı güvensizliğiyle kendini sıkıştırdığı köşeden bu olaylar dizisinin başlamasına neden olarak büyük bir yanlış yaptı."** Sol Birlik açıklaması: **"PKK'nin bu eylemleri daha da tehlikeli boyutlara tırmandırmasının önü alınmalıdır... Bizler bu tehlikeli gidişi durdurmak için elimizden gelen herşeyi sorumlulukla yerine getireceğiz."** Roja Welat, 35-36: **"Örgüt içi ve örgütler arası sorunların bugünkü tehlikeli aşamaya gelmesinde, hiç kuşkusuz birinci derecede sorumlu olan PKK'dır."** Devrimci-İşçi bildirisinden: **"PKK Hareketine ve insanlarına sesleniyoruz: Hangi gerekçe ile olursa olsun, pusularda adam öldürmekten, sol örgütlere saldırmaktan vazgeçin... Cezalandıracaklarını ilan ettikleri 'ihanet ve işbirliği' ise, PKK gibi, onun merkez komitesi gibi ve gide-**

rek A. Öcalan gibi düşünmemekti. Kim Öcalan gibi düşünmüyor, onun dediğini yapmıyorsa, ihanet içindedir." vb. vb.

Örnekleri çoğaltabiliriz, ama bu kadarı konunun yeterince anlaşılması için yeterlidir. Komployа direkt katılmış veya katılmamış olsunlar, hepsi alelacele yazdıkları bildiri ve yazılarıyla kendilerini aklama çabası içerisine girmişlerdir. Hepsinin de ortak birleştiği nokta görüldüğü gibi, PKK ve önderliğine alçakça saldırmaktır. Tüm bu güçlerin böyle ortak bir dili kullanmalarının nedeni nedir? Niye hepsi aynı noktada birleşmektedirler? Bu tesadüfi bir olay değildir.

Meselenin Paris'te, Stockholm'de ve Basel'de, daha öncesinde ise Güney Kürdistan'da yöneltilen saldırılarla sınırlı kalmadığı bugün daha iyi görülmektedir. Bu, yüzlerine sol maske geçirmiş çevrelerin ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk adımlarını atmaya başladığı bir dönemden beri yürüttükleri faaliyetleridir. Sol Birlik'inden, geçmişin UDG'sine varana kadar, tüm çevrelerin planlı bir biçimde ulusal kurtuluş mücadelemizi hedeflemeye başlamaları bu güçlerin açık karakterlerini de ortaya koymaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı baştan itibaren alçakça saldırılarda bulunup, ortamı provake etmeye çalışan bu güçler, büyük bir utanmazlık örneği sergileyerek, suçlarını gizlemeye yeltenmişlerdir. Ama bugün gizli kalmış tüm yüzleri açığa çıkmakta ve suçları birer birer sergilenmektedir. İşte bugün mücadelemize dil uzatan bu güçler, şu veya bu oranda bu suçlara bulaşmış ve bizzat uygulamasında yer almışlardır. Şimdiki telaş ve panikleri de buradan kaynaklanmaktadır. Açığa çıkan suçlarını gizlemek istemektedirler. Ama nafile, "takke düşmüş ve kel görünmüştür." Tüm bunu örtme çabaları, gerçekleri gizleyemez.

"SOL" UTANMAZLIĞINI DÜŞMANLIĞA VARDIRILMAMALI, GERÇEKLERİ ÇARPITMAKTAN VAZGEÇMELİDİR

Şimdi de meşhur eski solculardan, Kemalizmin ortaya çıkardığı eserlerden biri olan Uğur Mumcu'nun sözlerine bakalım: **"Şimdi Güneydoğu'da Apoculuk var. Apoculuk adına cinayetler işleniyor. Oradaki vatandaş o zaman devletin baskıcı yöntemlerle de olsa duruma müdahale etmesini ister."** (Saçak, Şubat 1986 sayısı) Aynı sözleri imzası değiştirilmiş olarak provakatör, Sol Birlik, Partizan, Hamburg Dev-İşçi kliği işbirliği ile hazırlanan ve «Avrupa'daki Yurtsever Devrimci Demokratlar» adıyla piyasaya sürülen bir bildiride görmekteyiz. Fazla yorum yapmadan olduğu gibi aktarıyoruz: **"Geçmişte de Türkiye ve Kürdistan'da yurtsever ve devrimci örgütlere karşı terör uygulayan, cinayetler işleyen, Irak ve İran Kürdistan'ında gerçekleştirdiği katliamları Avrupa'da da sürdürmeye yönelen halkımızın kan emici çetesi PKK'nin artık maskesi düşmüştür."** Bir diğeri, bu da Roja Welat adlı günyüzüne çıkamamış karanlığa mahkum ses: **"PKK'nin politik cinayetlerine karşı durmak, onun sol yelpazede yeralan güçlerin büyük bir bölümünü hedefleyen şiddete dayalı tasfiyeci yönelimini kitleler nezdinde bilince çıkarmak, tarihsel bir görevdir."** (Sayı, 35-36) Bu da bir başka ses, kendisine "Devrimin Sesi" diyor, ama çoktan faşist cuntanın sesi haline geldiğini sergileyecek kadar da açık yürekli(!) **"Zamansız başlatılan bu mücadele faşist generaller çetesinin güç gösterisine, (Kürt halkına yönelen azgın faşist terör) halkın daha da sinmesine neden olarak, Kürt toprak ağalarının güçlenmesine, faşist ordunun Kürdistan'ı tam anlamıyla abluka altına almasına (sanki ordu daha önce Kürdistan'ın dışındaymış gibi, bn.) zemin hazırlamıştır. Apocular, silahlı eylemleriyle karşı-devrimi zayıflatmamışlar, aksine, güçlendirmişlerdir. İşte, bunun için silahlı eylemleri bir provakasyondur."** (Devrimin Sesi, 50)

Biri burjuvazinin halis uşağı, diğeri de yüzlerine sol maske geçirmiş çevreler. Aradaki bu derece yakın benzerliğin yorum ve değerlendirmesini okuyucuya bırakıyoruz. Milliyet, Hürriyet, Tercüman gibi sömürgeci basında ortaya çıkan ve "eşkiyanın zulmü, katliamlarından" dem vuran yazıların rötuşlanarak, biraz da sol dile benzeştirilmesi sonucu yeniden çok büyük tahlil ve değelendirmelermiş gibi ileri sürülmesi açık ki, okuru da şaşırtmayacaktır. Sömürgeci basında yazılanları eğer gerek duyarlarsa bir kez de bu dergilerde yeniden okuma zahmetine katlanacak olan okur, aradaki benzerliğin nedenlerini görmekte de gecikmeyecektir.

Saldırıların bunlarla bitmediğini, birçok sefil örneğin daha varolduğunu tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok. Adeta 40 yamalı bohça gibi parça parça olmuş solun, biraz beyaz kağıdı karalamasını öğrenmiş temsilcilerinin birbirlerinden geri kalmayacakları açıktır. Öyle ya herbiri "büyük proletaryanın büyük önderleridir", bu konuda yazmamak olmaz. 5 yılda ancak 15 sayı çıkabilmiş, adından başka hiçbir tarafının "komünist"likle alakası olmayan bir derginin muradına erememiş bir Murat yazarı aklına getirdiği cümleleri peşpeşe sıralayarak, halkımızın mücadelesine dil uzatmaktadır. **"PKK son 6 ayda yayınlarını devrimci kamuoyundan saklı tuttuğu için tüm çabalarımıza rağmen herhangi bir yayınını ele geçiremedik"** diyecek kadar ne dediğini bilmeyen bir akıl fukarası olan Murat yazarımız, **"Bugünkü koşullarda PKK'nin yüzlerce militanı kesin bir silahlı savaşa sokması, birçoğunun faşizm tarafından dağlarda vurulması veya zindanlara atılmasına neden olan politik çizgileriyle; PKK önderlerinin yaptıkları bizce artık "sadece ahmaklık değil, aynı zamanda bir suçtur da."** (Komünist, sayı 15) Acaba Sedat Murat bayımız kendi suçunu göremeyecek kadar gafil biri mi? Yoksa bilinçli bir çarpıtıcı mı? Her ikisi de olabilir. Ama açık bir gerçek varki, bu baylar yurtdışının rahat ortamından ülkeye adım atmayı akıllarına bile getirmemekte, yüzlerce devrim şehidine, binlerce tutuklu ve halka karşı işledikleri büyük suçları görmemezlikten gelmektedirler. Bu bayımıza burada bir soru daha sormak istiyoruz. Milliyet, Tercüman vb. sömürgeci basından aldığı alıntıların kaynağını vermesi yüzünün açığa çıkması için daha faydalı olacaktır. Çünkü, aynı görevi Millliyet, Tercüman ve Hürriyet bu bayımızdan daha önce yerine getirdi: **"Apo militanlarını ölüme sürüklüyor. Apo kana doymak bilmiyor"** vb iddialar Türk basınında daha geniş yer aldı. Bu bayımıza bir öneri daha; öyle küçük bir dergide PKK aleyhine yazarak yeteneğini köreltmesine gerek yok, aynı işi biraz da "sol" görünen Milliyet'e transfer olarak da yerine getirebilir. Hem böylece efendilerini fazlası ile memnun etmiş olur.

Dühring şimdi mezardan yeniden dirilebilse ne yapar acaba? Öyle sanıyoruz ki, hiç vakit geçirmeden Sol Birlik'e büyük bir şükran sunacaktır. Engels'in Anti-Dühring'te yerle bir ettiği Dühring'in zor teorisine Sol Birlik yeni bir yaklaşım kazandırdığından, Bay Dühring onlara ne yapsa azdır. Zoru (Devrimci Şiddeti) hertürlü kötülüğün ana nedeni olarak gören ve hiç ele alınmaması gereken bir öğe olarak değerlendiren Dühring'e bugün taslakları, Marks'ın ünlü "zor her eski toplumun ebesidir" deyişini ayaklar altına alarak, eklemektedirler. **"Bireysel terörist yöntemlerle kendinden olmayanları, hatta sınıf düşmanlarının temsilcilerini** (yani sömürgeci yöneticiler, ağalar, subaylar ve burjuvazi, bn.) **fiziksel olarak yoketme devrimcilere ve komünistlere yabancıdır. ... Kaldı ki PKK'-nin eylemleri bireysel terörizm boyutlarını da aşmıştır."** (Sol Birlik, sayı 8) Dühring bu derece sivri zekalı öğrencilere sahip olduğundan dolayı, herhalde şimdi çok memnundur. Sol Birlik açıkça şunu diyor: **"Faşist cunta istediği kadar işkence, katliam yapabilir. Ama devrimciler onlara karşı silahlı eylemler geliştirmezler."** Peki sormak gerekir? Bu kadar saldırı karşısında nasıl davranmalıdırlar? Sol Birlik'e göre bu sorunun cevabı da açık. Partizanlar silahlarını bırakarak faşist cuntaya teslim olmalıdırlar. Bu kadar kuş beyinli bir isteğe, hemen söyleyelim, hiçbir devrim hareketinde tanık

olunmamıştır. Daha ilk çağ köleleri bile ayaklandığında, ilkel silahlarla bile olsa köle sahiplerini imha etmekten kaçınmamışlardır. Bolşevik deney, Vietnam, Küba, Nikaragua örnekleri hala taptaze hatırlardadır. Bu güçler kimi kandıracaklarını sanıyorlar. Proletaryanın sınıf düşmanının burjuvazi olduğunu ve temsilcilerinin de devlette, orduda vb. kurumlarda yer aldıklaını bilmeyen yoktur. O halde bu baylarımız neyi savunuyorlar? Sırf PKK'nin direniş mücadelesine karşı çıkmak için içine düşülen bu gülünç durum ve gerçekleri tersyüz etme çabası niye? Belki bu baylarımız olayları kavramakta zorluk çekiyorlar, ama herkesi de kendileri gibi kuş beyinli görme gafletinden vazgeçmelidirler!

Şimdi de bir başka gaflet örneğini sergileyelim: **"Hiçbir maceracı hareketin sonu olmadığı gibi, Apocuların da sonu yoktur, girdikleri yol çıkmazdır. 'Bir senedir silahlı mücadele yürütüyoruz' diyerek övünmeleri, maceracı hareketin çıkmazda olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Senelerce Kürdistan dağlarında eşkiyalar gezmiştir ve devletin güçleri uzun dönem bunları etkisiz hale getirememiştir. 'Bir sene iki sene' silahlı eylemlerine devam etmeleri onların çıkmazda olmadıklarını göstermeye yetmiyor."** (Devrimin Sesi, 50)

"PKK, Kürdistan'da girdiği faaliyetliliğin ortadan kalktığı, gerek halk saflarında gerek bölgedeki yurtsever hareketlerde ciddi yıkımların ortaya çıktığı noktada varlığını sürdürmek için insanlarına yeni hedefler göstermek zorundaydı." (Devrimci-İşçi bildirisi)

"PKK'nin 15 Ağustos eylemleriyle başlattığı silahlı mücadele, 'erken bir doğum'-dur.

İşte PKK'nin başlattığı silahlı mücadelenin yaklaşık birbuçuk yıllık pratiğinin sonucu... PKK, kadrolarının önemli bir bölümünü yitirmiş, silahlı propagandanın yarattığı avantajlardan -ülke zemini açısından- gereği gibi yararlanamamış...

... Silahlı mücadele Eruh ve Şemdinli baskınlarından kısa bir süre sonra kıstırılma savunma çizgisine dönüşmüş, örgütsel dayanaklardan yoksun olan silahlı gruplar stratejik dağlık yörelerde bile tutunabilmekte büyük güçlükler çekmişlerdir." (Roja Welat, 35-36)

Sömürgeci-faşist cuntanın tüm saldırı, komplo ve imha çabalarına karşı 2 yıla yakın bir süre ulusal kurtuluş eylemlerinin gelişerek sürdürülmesinin hiçbir anlamı olmadığını belirten bu baylarımıza soruyoruz. Madem o kadar kolay bir iştir. Neden 6. yılına giren yurtdışına kapak atışınızın sonu gelmemektedir? Bu kadar kolay bir işi yapmıyorsanız, bu sizin devrimden kaçtığınızı göstermiyor mu? Madem "eşkiyalar da yıllarca dağda yaşayabiliyor", en azından siz de onlar kadar olup, bırakalım 1 yıl, 1 gün dahi yoğun bir eylemlilik içinde yaşayabileceğinizi kanıtlayın.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin dağıldığı ve tutunamadığı, "erken doğum" olduğu iddialarına gelince; bu baylarımıza da gözlerini ve kulaklarını biraz daha açmalarını öneriyoruz. Sömürgeci-faşist cunta ulusal kurtuluş savaşımıza karşı hergün milyarlarca lira harcayarak aldığı yeni önlemlerden bahsetmekte, "köy korucularının" sayısını 25 bine çıkarmakta, radyo, televizyon ve basında mücadelemize karşı alabildiğine bir kampanya açmış bulunmaktadır. Bunların dışında hergün Kürdistan'ın değişik bir alanında eylem sesleri yükselmekte ve sömürgecilere ağır darbe vurulmaktadır. Tüm bunlar gerçekleri göstermeye yetmemekte midir? Eğer yetmiyorsa bu baylarımızın sömürgeci basını biraz daha iyi okumalarını tavsiye ediyoruz. Yine de yetmiyor diyorlarsa, HRK birliklerince sömürgeci karakol baskınlarında ele geçirilen ve kamuoyuna da açıklanacak olan belgeleri iyi okumalarını ve değerlendirmelerini öneririz. 15 Ağustos eylemlerinin "erken doğum" mu, yoksa tam zamanında bir doğum mu olduğu bu belgelerde daha açık olarak görülebilmektedir. Bay K. Saleh, eylemleri "erken doğum" olarak yorumluyor, kendisince de bazı gerçekler sıralamış. Ama yine bu bayın kendisi Kürdistan'dan çok uzakta, hem de 5-6 yılı aşan bir ayrılığının olduğunun bilinmediğini mi sanıyor. Herhalde bir çırpıda Kürdistan'a gidip incelemeler yapmadı. Uzakta durup ağaçlardan ormanı görmemek durumunu yaşayan bu bay, her devrim hareketinde meydana gelen şehit düşme, tutuklanma ve teslimiyetleri tüm yapıya egemenmiş gibi gösterip, bir kez de bu yönüyle Milliyet vb. gazetelerle aynı noktada birleşme becerisini göstermektedir.

OLUMLU YAKLAŞIMLAR DAHA DA GELİŞTİRİLMELİDİR

Bu yaklaşımların dışında olumlu değerlendirmelerden de bahsetmek mümkündür. Bu yaklaşımların daha da geliştirilerek, güçlendirilmesi gerekmektedir. Tabii burda bazı faydacı yaklaşımları görmenin yanısıra, özlü yaklaşımları da ayırt etmesini bilmek gerekiyor. Küçük-burjuva kurnazlığının tipik bir örneği olan faydacı eğilimleri teşhir edip, doğru bir temele oturmasına yardımcı olmanın yanısıra, olumlu yaklaşımların geliştirilmesine de çalışılmalıdır.

Bugün henüz zayıf ve güçsüz de olsa, bu olumlu yaklaşımların Türkiye devrimi açısından olumlu gelişmeleri de bağrında taşıdığı görülebilinmektedir. Sorun yaklaşımın küçüklüğü veya büyüklüğü değildir. Temel mesele doğrunun savunulmasında gerekli güç ve yeteneğin gösterilmesidir.

Sonuç olarak; tüm açık gerçeklere rağmen, sol güçler bu gerçeklere sırtlarını dönerek çarpıtma ve demogojilerde bulunmaktadırlar. Bu tür çabaların bu güçleri, sömürgecilikle aynı noktada, –PKK düşmanlığında– birleştirdiğini bugün daha iyi görmekteyiz. Tüm çarpıtma ve ileri sürülen iddialara rağmen, gerçeklerin inatçılığı karşısında fazla yaşama olanağına sahip olamayan bu güçler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı alçakça saldırılar yürütmekten vazgeçmelidirler.

Yine ortaya çıkan diğer bir gerçek ise, bugün zayıf da olsa, Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin doğru bir temele oturmasının önümüzdeki dönemde daha da mümkün hale geleceğidir.

*Kürdistan Halkı, Kanıtlanmış ve İspatlanmış Önderliğinin Yol Göstericiliğinde Savaşmasını ve Bu Savaşı Kazanmasını Bilecektir!

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postlagerkarte Nr.060579C
5300 Bonn 1

Impressum:
I. Korkmaz
c/o Feyka-Kurdistan

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE OLUMLU BİR YAKLAŞIM

Kıvılcım *dergisinin Ocak 1986 tarihli 49. sayısından aldığımız bu yazıyı Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadeleleri açısından olumlu bir örnek teşkil etmesinden dolayı, yayınlamayı uygun gördük. Yazının bazı bölümlerinde yer darlığından dolayı kısaltma yapmak durumunda kaldık.*

Berxwedan Redaksiyonu

KÜRDİSTAN'DA PARTİZAN SAVAŞI

VE TÜRKİYE "SOL" HAREKETİ

K. Yılmaz

15 Ağustos eylemlerinin üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine fiilen bir çağrı anlamını taşıyan bu eylemlerin ardından geçen süre içinde Kürdistan'da partizan savaşının vardığı nokta ve bu gelişim karşısında Türkiye proletaryasına düşen görevler üzerine yeni bir değerlendirme yapmak için yeterince olay birikmiştir.

Geçen sürede gelişen olayların gösterdiği kesin gerçeklik, Kürdistan'da partizan savaşının tutunup geliştiğidir. Düşman, partizanlara karşı mücadelesinde demoralize olmuştur. Ve İçişleri Bakanının ağzından savaşın "uzun süreceği"nin kabul edilmesi, özünde mücadeleyi finans-kapital ordusunun yitirdiği anlamına gelir. Elbette TC ordusu teknik teçhizat ve insan gücü olarak partizanlardan güçlüdür. Fakat yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı zemini, ve ordunun bütün Kürdistan insanını baskı ve işkence uygulamalarıyla karşısına alması, finans-kapital ordusunun en zayıf yanlarıdır.

Hareketin vardığı aşamayı tesbit edebilmek için finans-kapitalin Kürdistan'da almaya çalıştığı tedbirlere bir göz atmak yeterlidir.

"Bölgede daha önce başlatılan dev yatırımlar hızlandırıldı.

"Bölgede karayolları ağı genişletiliyor. Kışın kapalı geçit kalmayacak.

"Dağınık yerleşim yerleri birleştiriliyor.

"Lise mezunlarının "vekil öğretmen" okullara gönderilmesi ve öğretmen açığının kapatılması kararlaştırıldı.

"Köylerde silahlı koruyucuların sayısı 13.000'e çıkarılıyor.

Bunlara ilave elbette bir de "sınır güvenlik tedbirleri" alınmaktadır. (Milliyet, 9 Aralık 1985)

Finans-kapital partizanların ilk baskın eylemlerinden sonra başlattığı "Huzur" operasyonlarıyla hemen sonuca gidebileceğini ummuştu. Fakat şimdi almak zorunda kaldığı önlemlerle uzun dönemli bir savaşı kabul ettiğini itiraf etmektedir. Özellikle "dağınık yerleşim yerlerinin birleştirilmesi" uygulaması partizanların hareket imkanlarını daraltmak için belki de alınan en etkili tedbir olabilir. Fakat bütün bu önlemler ulusal kurtuluş mücadelesinin Kürdistan topraklarında nasıl sağlam bir şekilde mayalandığını göstermektedir. Partizan mücadelesinin tutunmasını yalnızca coğrafi koşullara bağlamak aşırı dar görüşlü bir değerlendirme olurdu. Kürt köylüsünden destek almayan ve köylü ile bağlarını kuvvetlendiremeyen bir hareketin uzun süre yaşayamayacağı yeterince açıktır. Özellikle gençlerin köylerden bilinçli olarak uzaklaştırılması girişimleri, partizan savaşının artık yeni savaşçılarını mücadele alanından kazanmaya başladığının en açık delilidir. Bu gelişimin nicelikçe henüz zayıf olması olayın önemini azaltmamaktadır.

PKK öncülüğündeki partizan savaşı, Kürt halkı için ulusal kurtuluşu daha yakın ve somut bir hedef haline getirmiş; yarattığı geniş sempati ağı ile Kürt yurtseverliği duygusunu, kişiliksizleştirilmiş mahkum Kürt köylü psikolojisine üstün getirmenin önemli adımlarını atmıştır. Bütün bunlar şimdiden kazanılmış önemli "meydan muharebeleri"dir.

Partizan mücadelesinin başlamasıyla, ulusal kurtuluş mücadelesi Kürdistan'ın gündeminde pratik-sıcak bir sorun haline gelmiştir. "Doğu'ya yapılacak yeni yatırımlar", "yolların yaygınlaştırılması", "dağınık köylerin birleştirilmesi" vb. önlemler mücadeleyi durdurabilecek engeller olmayıp, mücadelenin gelişim seyrini ve biçimlerini değişikliğe uğratacak, hatta mücadeleyi daha derinleştirip, yaygınlaştıracak "biçare çare"-ler olmaktan öteye gidemeyecektir (...)

Kürdistan'daki partizan savaşının bir de 12 Eylül faşizminden çıkış sürecindeki taktik anlamını değerlendirmeliyiz.

12 Mart'tan, yenik olan devrimci hareket, CHP ve Ecevit'in açtığı yoldan yürüyerek çıkmıştı. Ve bu objektif durum hem yığınların genel bilinç seviyesini yansıtıyordu ve hem de bu sosyal-demokrat bilinç düzeyi ister istemez binlerce kanaldan "devrimci" ve "sosyalist" hareketlerin içine sızıyordu. En radikal görünüşlü küçük-burjuva siyasetlerinin bile yamalı Ecevit koalisyonunun yığınlarda yarattığı düş kırıklığından ve bunun doğurduğu yılgınlıktan nasıl etkilendiği hala hatırlardadır.

Bütün bu deneyler ve 12 Eylül faşizmi genel olarak devrimci harekete hangi taktik adımı dayatmaktaydı? 12 Eylül'den çıkışta, yani yeni bir mücadele dönemine akan süreçte devrimci güçler artık kendi yollarını kendileri açmakla yükümlüydüler. Bütün geçmiş deneyler bu gerçekliği dayatıyordu. 12 Eylül faşizmi, demokrasi orta oyununu sergilemeye başladığında yine yığınların bilincini bulandırmak için bir yandan DYP, öte yandan SHP ve DSP politika arenasında yerlerini almakta gecikmediler. Fakat Ecevit CHP'si 12 Mart'tan çıkarken çok sınırlı da olsa bazı davranış ve sloganlarıyla yığınlarda bir "umut" yaratmıştı, şimdi ise SHP ve DSP -eğer hala kaldıysa- bu "umudu" kendine zemin yapma hayaliyle yola çıktılar. "Cumhuriyet"in liberal köşe yazarları bile "SHP umutlara yakışmalı" demek zorunda kalıyorlar.

FKBDC'nin kuruluş ve ilanı Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçlerin yeni mücadele dönemine kendi yollarını kendilerinin açmaları anlamını taşıyordu. Devrimci güçler bileklerinin hakkına böyle bir yolda yürümeliydiler. 12 Eyül'de yığınların gözünde yitirilen itibar ve güven ancak bu yoldan yeniden ve en hızlı bir şekilde kazanılabilirdi. Fakat FKBDC içindeki, küçük-burjuva radikalizmi değil böyle bir adımı atmak, Demirel'-in sözde cuntaya karşı mektubu Times'da çıkar çıkmaz büyük bir dönüşle bambaşka bir yola, liberalizm yoluna çıktı.

İşte 15 Ağustos eylemleri ve ardından gelen süreç yığınlarda yeniden canlandırılmak istenen sosyal-demokrat ve liberal hayallere önemli bir darbe olmuştur. Elbetteki bu vuruşun Türkiye kanadı son derece cılız kalmış, dolayısıyla yığınlar içinde en sefil hayaller bizzat sözde "sol" eğilimler tarafından yayılmaya başlamıştır. 12 Eylül öncesi sınıflar savaşının derslerini unutmayan bir bilinçli işçi, şimdi ortalığı kaplamaya başlayan sefil liberal ve sosyal-demokrat hayallerin ömrünün çok sınırlı olduğunu görebilir ve bu gidişe karşı en kararlı mücadeleyi yürütmenin zorunluğunu hemen kavrayabilir. Artık hiçbir samimi devrimcinin, yığınların bir kere daha liberal hayallerle bilinçlerinin karartılması anlamında "tarihin tekerrürüne" boyun eğmemesi

gerekir. PKK'nın başlattığı hareket, cunta kadar sosyal-demokrasinin de içyüzünü yığınlara kavratmada bu anlamda yardımcı olmuştur.

Bütün bu gerçekliklere rağmen Türk ve Kürt solunun büyük bir kesimi sosyal-demokrat ve liberal hareketin bayağı bir kuyruğu olmaya soyunmuş görünüyor.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, 12 Eylül'ün ince çatlaklarında kendine yol arayan "sol hareket" için "provakasyon" olarak görünse de, bizzat bu değerlendirmeyle kendileri yeni mücadele döneminde sosyal-demokrasiden öteye bir ufuklarının olmadığını, soluklarının liberal hayallerle zehirlenip tükendiğini ilan etmiş oluyorlar.

Türkiye ve Kürdistan solunun büyük bir çoğunluğu 12 Eylül faşizmine karşı sosyal-demokrasinin sözde mücadelesinin ardına sıralanmış, DYP de demokrasi mücadelesi içine alınmıştır. Bu ortamda yalnızca FKBDC bağımsız, devrimci direniş taktiği zemininde mücadele etmektedir.

Türkiye proletaryası henüz 12 Eylül faşizmine karşı aktif bir eylemliliğe geçememiştir. Bunun için, Kürdistan'dan partizan savaşıyla yapılan **pratik çağrı** da, sonucu fazla değiştirmemiştir. Fakat Türkiye proletaryası liberal ve sosyal-demokrat hayallerden sıyrıldıkça, kaybettiği örgütlülüklerini asgari ölçülerde olsun onardıkça bu suskun eylemsizlik kırılacaktır. Bunun inkar edilmez belirtileri hergün artmaktadır. Türkiye proletaryasının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine desteği ancak kendi mücadelesini bir an önce yükseltmesiyle mümkün olacaktır. Bunun eksikliğini her bilinçli proleter beyninde ve yüreğinde saplı bir bıçak gibi hissetmeli, kavramalıdır. 12 Eylül faşizminin kurumlaştırdığı düzene ilk önemli devrimci darbenin ulusal kurtuluş hareketinden gelmesi tarihi bir anlama sahiptir. 1960'lardan sonra demokratik seviyedeki Kürt hareketleri genellikle Türkiye devrimci hareketinin açtığı yoldan ilk adımlarını atmıştı. Oysa 12 Eylül'le birlikte Türk solunun büyük bir çoğunluğu çözülüp, çürüme sürecine itilirken, 12 Eylül'den devrimci bir tarzda ilk çıkış bayrağını PKK açmıştır. Bu demektir ki, artık Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinden Türkiye proletaryasının da öğreneceği çok şey vardır. Proletarya ve halk saflarında en sinsice etkisini sürdüren şovenizm, milliyetçi duygular ve bunlarla daima içiçe yaşayan sosyal-demokrat ve liberal hayallerin kırılıp dökülmesinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi de aktif ve önde bir role sahip olmuştur. Acı da olsa, gerçeği çıplak gözle görmekten ürkmeyen her proleter sosyalistinin teslim etmesi gereken gerçeklik şudur: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin **bağımsız** olarak ileriye doğru her adım atışına karşılık, Türkiye solu ve burjuva Kürt solu gericileşmekte, milliyetçi özlerini daha açıkça ortaya koymaktadırlar.

Yazımızın bu bölümünde özel olarak PKK Hareketi ve çürüyen Türk ve Kürt solunun durumunu irdeleyeceğiz. Türk solu 12 Eylül'le kötü bir sınav vermekle kalmamış, yükselen Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı aldığı tavırla da ikinci ve çok önemli kötü sınavını vermiştir. Bazı ölüm olayları gerekçe edilerek içinde bulunduğumuz günlerde neredeyse bütün Türk ve Kürt solu anti-PKK'cı bir cephe oluşturmuş, bununla bağlantılı olarak Basel'de Partizan taraftarlarının PKK ve ERNK taraftarlarına saldırısı yaşanmış, ardından da Paris'te PKK'ye karşı olan bir bildiri dağıtımı sırasında bir PKK'li öldürülmüş, ikisi de yaralanmıştır. 12 Eylül'e karşı özellikle son yıllarda ortak bir protesto eylemini bile gerçekleştiremeyen siyasetler, bazı sözde "prensipler" adına PKK'ye karşı aynı bildiriye imza atabilmekte, daha da ötesi, PKK'ye karşı "artık bildirilerle yetinilmemesi" çağrılarını yapabilmektedirler. Eğer olaylara yüzeysel bir şekilde yaklaşırsak, sapla samanı ayırmak mümkün olmaz. Ve Avrupa'nın sokak aralarında verilen "mücadelenin" anlamı kavranamaz.

Konu, eğer söylenenlere inanırsak, "sol içi çatışmalar"ın kötülüğü, bu olayların "Avrupa kamuoyundan devrimcileri tecrit edeceği" ve bu olaylardan Türk gizli servislerinin yararlanacağı üzerine odaklaşmaktadır. Olaylara sınıflar savaşı gerçekliğinden ve bunun doğurduğu kaçınılmaz saflaşmalar açısından değil de **ahlaki** yönden bakılırsa böyle sonuçlar çıkartmak kaçınılmazdır.

Bizler sınıflar savaşının acımasız gerçeklerinden yola çıkacağız. Bugün genel olarak sol ortamda üç saflaşma vardır. Birisi Sol Birlik, diğeri ise FKBDC ve üçüncüsü de genellikle liberalleşen küçük-burjuva siyasetlerinden oluşan saflaşmadır. Fakat bu saflaşmalar 12 Eylül sonrası süreçte adım adım şekillenmiş ve hala bu şekillenme sürecini yaşamaktadır.

Yaşanan olaylardan ders çıkartma yeteneğini yitirmedi isek, bu saflaşmalara gelinceye kadar ortaya çıkan siyasi-taktik farklılaşmaların üzerini hiçbir zaman örtmemeliyiz. Henüz burjuva politik ortamında partileşme -yani demokrasi orta oyunu- sürecine girilmeden yirmiyi aşkın Türk ve Kürt siyaseti FKBDC'nin çağrısıyla "demokratik işbirliği" imkanlarını tartışmak için uzun toplantılar yapmıştı. Ve tam bu toplantılar sürerken, Demirel'in mektubu ile cuntaya karşı "burjuva muhalefeti" olgusu ortaya çıktı, ardından sosyal-demokrasi partileşme sürecine girdi. Ve bu gelişim kaçınılmaz bir şekilde solu varolan binbir ince bağla etkiledi. Bu gelişimin ilk pratik sonucu Dev-Yol içindeki tartışmaların bütün siyaseti felç edecek noktalara varması olmuş; ikincisi ise Sol Birlik'in şekillenmesi olmuştur. Bu olgular ne tesadüftür ve az çok ayık bir kafa için ne de şaşırtıcıdır.

Şimdi "sol içi çatışmalar" üzerine yaratılan toz duman arasında bu siyasi saflaşmaların farklılıkları gözardı edilmekte, hepsinin önüne sözde yüce bir prensip **"sol içi çatışmalara yol açmamak, halk saflarındaki sorunları barışçıl yöntemlerle, eleştiri ve ikna yöntemleriyle çözmek"** (Dev-İşçi, Aralık 1985) çıkarılmaktadır.

"Sol içi" sözü oldukça bulanık bir terimdir, hele sol içi saflaşmaları örtmek için kullanılırsa zararlıdır. Bu saflaşmanın sınır çizgilerini toz dumanla örtmek ancak sefil liberalizmin işi olabilir.

Burjuva politik ortamındaki gelişmeler ve ardından 15 Ağustos eylemlerinin patlak vermesi karşısında solun tepkisi ne olmuştur? Sol Birlik içindeki partiler hep bir ağızdan sosyal-demokrasi ile ittifak yollarını aramaya başlamışlardır. Hatta TKP, DYP'ni "diktatörlük karşıtı güçler" içine koymuş, genel olarak "burjuva muhalif güçleri" ile ittifakın yollarını aramaya çıkmıştır. Aynı şekilde Dev-Yol da "elit ve toplum" arasında varolan bir çelişki keşfetmiş, Demirel'in demokrasi mücadelesi demogojisine kapılıp gitmiştir.

Bu politik tutumlar "sol içinden" gelmektedir! Ama genel olarak devrimci-demokrat harekete **ihanet** sayılabilecek bu tavırlar üzerine bu siyasetler sayfalarca yazı yazmış, halk yığınlarının **bilincini bulandırmak** için neredeyse demogoji ustası kesilmişlerdir. Liberal sapıklıkları burada bir kere daha sıralamakla, daha önce yazdıklarımızı tekrarlamaktan öteye gitmiş olmayacağız. Vurgulanması gereken nokta şudur; nasıl ki sıkıyönetim mahkemelerinde devrimcileri ihbar etmekle öğünen, daha sonra PKK'ye karşı devletten silah isteyen TKİP (D. Perinçek) çizgisi artık sol içinde **değilse** şimdi de Demirel ve DYP'sinin peşinde demokrasi aramaya çıkanlar böyle giderlerse daha ne kadar sol içinde kalabilirler?

Yeni Gündem, "liberal" DYP ile sosyal-demokrat hareketi, "demokrasinin bekası için" uzlaştırma yoluna çıkıyorsa, bu uğurda 12 Mart'ın ünlülerinden Baki Tuğ ile bile görüşmeler yapıyorsa, 12 Eylül öncesi devrimci hareketini **bütünüyle** lanetliyorsa, ve sol içinde bazı eğilimler bu gidiş karşısında yassılıyorsa, bu güçler daha ne kadar **sol içinde** kalabileceklerdir?

12 Eylül yenilgisi, sol hareketin büyük bir çoğunluğunu düş kırıklığına uğratmış, nefeslerini tüketmiş ve onları liberal hayallerin içine atmıştır. Sol deyimi mutlak değişmez bir belirleme değil, tersine sınıflar mücadelesinin gelişimi içinde anlam kazanan bir ifadedir. Dün (12 Eylül öncesi) ile bugün arasında çok açık ki, devrimci siyasetler açısından önemli farklılıklar

vardır (...)

Netice olarak sol kendi içinde 1984'ün sonlarına doğru burjuva muhalefeti ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı tavır alışta saflaşmıştır. Şimdi yaşanan olaylar da aynı saflaşmanın korunması olayların derinliğinde, direniş zeminine karşı çürüyen solun saf tutması gerçekliğinin yattığını ortaya koymaktadır.

* * *

Sol içi çatışmalara sınıflar savaşı gerçekliğinin dışında bakmak kişiyi en beter yanılgılara sürükler. Konu sol açısından yeni değildir. 1979 sonu 1980 başlarında sol benzer eylemlerle yüzyüze gelmişti. Şimdi liberalleşen sol siyasetler o günlerdeki olaylara alınlarında hala izi duran kara leke gibi bakmaktadırlar. Elbetteki olaylar, devrimci ortamda olumsuz etkiler yaratmış, özellikle halk yığınlarının bilincini bulandırmıştır. Fakat "böyle olaylar olmasın" demek bir çözüm olmaktan çok ahlaki bir yakınmaya dönüşmektedir. Sınıflar savaşının şiddetine göre böyle olaylar olabilir, ne yazık ki oluyor. Ve temelinde kendine sol diyen örgütlerin farklı sınıf ve tabakaları temsil etmeleri ve kritik momentlerde önemli taktik farklılıklara düşmeleri yatmaktadır.

12 Eylül'e yaklaşırken yaşanan olaylar bunu en açık biçimde ortaya koymaktadır. Finans-kapital 1978'den itibaren adım adım devrimci ortamı kuşatmıştı. En son Ecevit umutlarının yıkılmasından sonra devrimci hareket daha yüksek ve kompleks görevlerle yüzyüze gelmişti. Ve o ortamda siyasetlerin bazıları bu görevlere talip olamadılar. Hareketi geri çekmeye, yatıştırmaya uğraştılar. İşte, devrimci hareketin daha kompleks görevleri için çıkışlar aradığı o ortamda "sol içi çatışmalar" yaşandı. Şimdi o günleri lanetlemek, hiçbir olaya çözüm getirmez.

Şimdi ise, Türk ve Kürt solunun büyük bir çoğunluğu bir tıkanış içindedir, ya da hertürlü oportünist-revizyonist görüşlere açık bir durumdadır. PKK'nin çizgisi pek çok siyasete "katı", yapısı "askercil" gelmekte, kendi içindeki farklı görüşlere "tahammülsüzlüğünden" söz edilmektedir. Her siyaset dışındaki olayları ister istemez kendi bakış açısından değerlendiriyor. Örneğin, TKP'nin pragmatik politikası, ya da Dev-Yol'un kapılarını hertürlü moda Avrupa akımlarına açma "özgürlüğü" karşısında, hiç şüphesiz ki, PKK'nin tutumu bu siyasetlere fazla "tahammülsüz" gelecektir.

Özgürlük büyük laftır. Fakat "özgürlük" adına, "örgüt içi demokrasi" adına en cılkı çıkmış liberal burjuva görüşlerini savunma özgürlüğü proletaryanın saflarından uzak dursun. Türkiye solu adeta günah çıkarırcasına "eski, yukardan birkaç kişinin buyurduğu örgüt yapısının" zararlarını bir yenilgi sonrası yepyeni bir keşif gibi buluvermiş, örgüt düşmanlığı politika haline gelmiş, parti disiplini alay konusu olmuştur.

Ve özellikle Dev-Yol içinde şekillenen eğilim çeşitli siyasetlerden kopan, özü örgüt düşmanlığından öteye gitmeyen kişilere kucak açmış, onların bu tutumunu "özgürlük" ve "demokrasi" adına beslemiştir. İşte şimdiki sol içi çatışmaların provakatif bir zemine tırmanmasında bu tutum önemli bir rol oynamıştır.

Ateş hattında kan ter içinde döğüşen PKK, devrimciliğini Avrupa ortamıyla sınırlayanlar kadar hoşgörülü(!) ve liberal davranamazdı.

Şimdiki "sol içi çatışmaların özü, gericileşen, liberalleşen bazı Türk ve Kürt sol siyasetlerinin, ulusal kurtuluş savaşını yükseltmeye çalışan PKK'nin, binbir bahane ile paçalarına yapışıp onu geri çekmeye çalışmalarında yatmaktadır.

* * *

İki karekteristik tepkiyle yazımızı sonuçlandıralım.

"**PKK'nin saflarından ayrılanları yoketmesi nedeniyle dehşete kapılan ve bu herkes tarafından açıkça görülüp kınanan saldırıları bahane ederek kendilerini meşrulaştırma gayreti içine giren kimilerine şunu da hatırlatmak gerekir ki, siyasal kadroları, militanları öldürmenin bir başka biçimi de vardır. Bu biçim, devrimci kadroları, militanları ideolojik olarak, siyasi olarak yoketme ve eritme biçimidir.**" (Dev-İşçi, Aralık 1985)

Dev-İşçi "cesaret arzederken sirkatin söylüyor" (suçunu itiraf ediyor).

Avrupa ortamında "demokrasi, elit, sivil toplum" tartışmaları içinde binlerce militan ideolojik olarak "katledildi". Şimdi bu **suçlular** birkaç ölüm olayını bahane ederek ulusal kurtuluş savaşını karalamaya, inkar etmeye soyunuyorlar. Ateş hattından uzakta neredeyse iki yılı aşan "tartışmalarla" militanları ideolojik olarak çökerten ve siyasi yapıyı hareketsiz -felç durumuna getirenler, nedense son olaylarda umulmadık bir hareketlilik içine girmişlerdir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına ve onun disiplinli öncüsü PKK'ye karşı düşmanlığın altında bu ideolojik çöküş yatmaktadır. "Yönelimciler" ve Dev-İşçi, Dev-Yol'un 12 Eylül'le birlikte ölen, siyasi olarak kadavra haline gelen kesimidir. Neden canlı, yaşayan ve direniş bayrağını yükselten mücadeleye düşman olmasınlar!

İkinci karekteristik tepki TKEP'tendir.

"**Bugünkü koşullarda PKK'nin yüzlerce militanı kesin bir silahlı savaşa sokması, bir çoğunun faşizm tarafından dağlarda vurulması veya zindanlara atılmasına neden, politik olan çizgileriyle; PKK önderlerinin yaptıkları bizce artık "sadece bir ahmaklık değil, aynı zamanda bir suçtur"da.**

"**Bugün bırakalım Kürdistan'da yığın hareketinden bağımsız askeri çizgiyle bir yere varılamayacağını başından beri bilen bilinçli kesimleri; geniş ilerici-yurtsever çevrelerde bile artık "dağlarda vurulan bu insanlar Kürdistan halkının malıdır, militanlarıdır, PKK önderlerinin değil, bu yaptıklarının hesabını vermek zorundadırlar" diyenlerin sayısı çoğalmaktadır. Gerçek olan da budur.**" (Komünist, Eylül 1985)

Kanı donmuş kitabi "devrimciliğin" tipik bir feryadı ile karşı karşıyayız. Birbuçuk yıldır süren partizan savaşı "suç" ilan ediliyor. Marks'ın Paris komünarlarına hareket henüz başlamadan erken atağın delilik olacağını ihtar etmesi, fakat bir kere komünarlar "gökyüzüne şaha" kalktıktan sonra, son ana kadar bu mücadeleyi büyük bir coşkuyla desteklemesi, kitabi devrimcilerimizin sık sık hatırlaması gereken bir tarihi derstir. Evet Kürdistan'daki partizan savaşı henüz Kürdistan'da ve Türkiye'de yığın hareketi kendini ortaya koymadan başlamıştır. Fakat buradan çıkacak sonuç bu hareketin karşısına geçip bir okul müdüresi tavrıyla vaaz çekmek olamaz. Hareketi besleyebilmek, yükseltebilmek için davranış gereklidir. Ve tarihte nice büyük atılımlar böyle küçük ön adımlarla başlamamış mıdır? Birbuçuk yıldır tutunan ve gelişen partizan savaşı artık yığın hareketinin önünü açabilecek bir adım anlamını kazanmıştır. Fakat Sol Birlik'in pasifist mantığıyla inmelenmiş TKEP, böyle düşünmüyor. Acz içinde, yükselen partizan savaşını "suç" ilan etmekle, tarihe bir **suçlu** olarak geçiyor.

Mantık bu noktada kalsa hadi neyse denebilirdi. Fakat TKEP, "dağlarda vurulan militanlara" sahip çıkıp, onları savaşa süren "PKK önderliğin"den "hesap sormaya" kalkışıyor. Bu ne zavallılıktır!

Bu metodu burjuvazi defalarca denemedi mi? Parti önderlikleriyle, parti militanları arasında kurnazlıkla, ikiyüzlülükle vb. yollarla bir çatışma, kopuşma yaratabilmek en tipik bir burjuva saldırı metodu değil midir?

TKEP'in bu tutumu zavallı bir kararsızlığın mantık sonucudur. Devrimci direncini, en azından bilincinde ve yüreğinde bunun kıvılcımını hala taşıyabilen birisi Kürdistan'da yürütülen partizan savaşını inkar edemez. Orada döğüşen militanları açıkça lanetleyemez. Fakat bu yapılamayınca geriye taşlanacak bir "önderlik" bulunabilir.

Alın teçhizatınızı çıkın dağlara ve PKK partizanlarını yürüttükleri mücadelenin "erken ve boş olduğuna" ikna etmeye çalışın. Fakat bu gayretinizin bedeli olarak, kararlı bir devrimci öfkeyle yüzyüze gelirseniz sızlanmayın.

Sonuç olarak, sol hareket 12 Eylül şokuyla birlikte sancılı, uzun, çatışmalı bir kabuk değiştirme süreci yaşıyor. Eski tarzda, eski örgütlenme ve taktiklerle,

Devamı Syf: 30'da

YENİ BİR NEWROZ DÖNEMİNE GİRERKEN DAHA DA GÜÇLÜYÜZ

NEWROZ'UN DOĞUŞU

Tarih, M.Ö 700 yıllarını gösteriyor. Ortadoğu halkları başlarına çöken bir kabustan ve kölelik zincirlerinden kurtulmayı bir türlü başaramıyorlar. Köleci-despot Asur imparatorluğu tüm bölge halklarını köleleştirdiği gibi üzerlerinde amansız bir zulüm yürütmektedir. Dehak'ın hükümranlığı döneminde Asur'un despotluğu artık dayanılmaz bir noktaya gelir. Halklarda başkaldırı fikri daha da gelişirken, birleşme çabaları da yoğunlaşır. Ama tarih, bu konuda fazla başarılı olamadıklarını gösteriyor. Ta ki, M.Ö 612 yıllarına gelinceye kadar.

M.Ö 650 yıllarına doğru gelindiğinde Med aşiret ve kabilelerinde, biraraya gelme ve ortak bir konfederasyon oluşturma çabaları hızlanır. Demirci Kawa önderliğinde birlik oluşturan Med aşiret ve kabileleri, M.Ö 612 yılında Asur başkenti Ninova'yı yakıp-yıkarak, imparatorluğun yıkılışını, kölelik günlerinin bittiğini ve yeni bir günün başladığını ilan ederler. Artık o günden bu yana 21 Mart tarihi, "yeni gün", yani "Newroz" bayramı olarak kutlanır. Her 21 Mart'a gelindiğinde Kürdistan'ın dağında, yaylalarında, ovasında ve tüm şehirlerinde olduğu gibi, diğer bölge ülkelerinde de halklar ateşler yakarak bu yeni günün sevincini yaşarlar. Bu durum giderek geleneksel bir nitelik kazanarak, her yılın 21 Mart'ında "Newroz" kutlanmaya devam edilir.

Kürtlerin bağımsızlığı kısa sürer, ama Newroz ateşleri hiçbir zaman sönmez. Her Newroz'da bir gün için de olsa tüm Kürdistan gece karanlığına inat, boydan boya aydınlanır. Daha güneşin son ışıkları sönmeye yüz tutmadan gözün alabildiği her dağda, her köyde, kısacası her tarafta alevler yükselir. Kürtler bağımsız değildirler ama, aydınlığa olan özlemlerini baharın ilk kokularını saçtığı Mart'ın 21'inde ateşler yakarak giderirler. Adeta bir çiçeğin baharın gelmesi ile toprağı çatlatarak gün yüzüne ulaşmasına benzer bir şekilde, Kürtler de baharın gelmesi ile, karanlıklara gömülmüş topraklarının her karışında ateşler yakarak, aydınlığa ve gün yüzüne duydukları hasreti dile getirirler. Bazı dönemlerde Kürtler kısa süreli de olsa bağımsızlığa ulaşabildiler, ama bunu sürekli kılamadılar. Kışın sert soğuğunda bir diğer bahara kadar toprak üstündeki özgürlüğüne son vererek yeraltındaki kökünü güçlendiren ve bir diğer baharı bekleyen çiçekler gibi Kürtler de zaman zaman elde ettikleri özgürlüğü yitirerek, yeni bir baharın bekleyişine koyulurlar. Lakin Kürtlerin özgürlüğe ulaşması, bir çiçeğin mevsimlerin değişmesindeki kaderi gibi düzenli olmaz. Ama buna rağmen Kürtler baharın birgün yeniden kendileri üzerine de bağımsız ve özgür kokularını salacağı umudunu yitirmezler.

NEWROZ ÇAĞDAŞ ANLAMINA KAVUŞUYOR

Günler, aylar, yıllar ve yüzyıllar geçer. 1970'li yıllara gelinir. Bu upuzun yıllar boyunca Kürtler sadece her Newroz'da ateşler yakmakla yetinmediler. Sayıları yüzleri aşan isyan geliştirdiler. Fakat hepsinde de sonuç değişmedi. Kürtler bağımsızlığa kavuşamadılar. Böyle bir ortamda, giderek ağırlaşan baskı ve asimilasyon altında, Kürtler halk olarak varlıklarını yitirme tehlikesi ile karşı karşıya geldiler. 1970'li yılların başı bu tehlikenin en fazla kendisini hissettirdiği bir dönemdir. Diğer parçalarda bir hareketlilik olmakla beraber, Kuzey-Batı Kürdistan'da tam bir sessizlik hüküm sürmektedir. Ama bu sessizlik aynı zamanda kopacak büyük bir fırtınanın habercisidir de.

Yıl 1973. Yıllardır toprağın altında bekleyen ve güçlü bir köke sahip olan bir çiçek gibi, halkımızın direniş geleneğine dayanan köklü bağımsızlık ideolojisi, çiçeğin toprağı çatlatarak gün yüzüne çıkmasına benzer bir şekilde mevcut ortamın tüm olumsuzluklarına rağmen ve adeta karanlıkları yırtarcasına doğumunu gerçekleştirir. Doğumun üzerinden geçen yıllar, tohumun daha da serpilmesine, kökün daha da güçlenmesine yol açar. 1975'lere gelindiğinde tohumun halkın derinliklerine yayılması kararı alınır. Kürdistan'ın tüm alanlarına bu ideolojiyi yaygınlaştırmak ve bağımsızlık tohumlarını ekmek için ilk öncüler yola çıkarlar. Büyük bir çaba, azim ve fedakarlık sonucu ilk öncü gruplar ayaklarını sağlam olarak yere basma gücünü gösterirler. İlk adımların ardından tehlikenin giderek büyüdüğünü gören sömürgeciler ile sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçler karşı saldırıya geçerek, daha taptaze olan bu ilk filizleri kökünden koparmak ve böylece bağımsızlık ağacının yeşermesini engellemek isterler. Fakat bunda başarılı olamadıkları gibi, filizler giderek büyüyüp dalbudak salmaya başlar.

1978'de PKK'nin ilanı ve yarattığı gelişmeler isyan ateşinin bir daha sönmemecesine tutuşturulduğunun kanıtı da oluyordu. 1979-1980'ler bu gelişmeleri doğrulayan yıllar olmakla kalmıyor, aynı zamanda direniş hareketinin büyüdüğünün göstergesi durumuna da geliyordu.

Gelişmelerin önünü alamayan Türk sömürgeciliği, askeri-faşist bir darbeyle karşılık veriyordu. Yüzlerce devrimci, yurtsever tutuklanıyor ve zindanlara dolduruluyordu. Cezaevlerinin sayısı birden artış gösteriyor, binleri aşan bir mevcuda ulaşıyordu. Bu süreçte mücadeleyi yeniden yükseltmenin hazırlığını yürütmek amacıyla yüzlerce devrimci yurtdışına çıkarken, yeni bir mücadele alanı da açılıyordu. Devrimciliğin yeni bir sınavdan daha geçmesi gerekiyordu. Cezaevleri bu sınavdan devrimcilerin başarılı çıkıp çıkmayacaklarının sınandığı temel alanlar haline geldi.

Sömürgeciler teslim aldıkları birkaç haini de yanlarına alarak, direnişi boğmaya, böylece bir kez daha halkımızın bağımsızlık ve özgürlük ateşini söndürmeye çalıştılar. Bu hainlere "Genç Kemalistler Birliği"ni kurdurtarak, direnen devrimcilerin üzerine saldırttılar. Diyarbakır zindanları bu boğuşmanın en sert ve en acımasız yürütüldüğü bir alan haline geldi. Akıl almaz işkencelerin uygulandığı ve direnişçileri teslimiyete çekmek için her türlü yönteme başvurulduğu Diyarbakır zindanlarında, savaş esiri kitlesi büyük Önder Mazlum DOĞAN yoldaş önderliğinde biraraya gelerek, tüm teslim alma ve ihanete çekme çabalarına karşı muazzam bir direniş sergilediler.

Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin ve sömürgecilerin tüm komplo ve teslimiyete çekme çabalarına karşı zindanlarda direniş alevi daha da gürleşti. Her saldırı ateşi alevlendiren bir körük vazifesi gördü. 1981 yılı bu çatışmanın en yoğun örnekleriyle doldu. Açlık grevleri, uygulamalara toplu karşı koyma, siyasi savunma hazırlıkları sömürgecilerin yenilgilerini de hazırlayan gelişmelerdi. 13 Nisan 1981'de sömürgeciler büyük bir hazırlığın ardından, PKK davasını mahkemeye getirdiler. Bu davaların başlatılması ile birlikte, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini de boğmak istiyorlardı. Fakat gelişmeler bunun tam tersi bir durumu ortaya çıkardı. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi mahkeme tutanaklarından tarihe mal oluyordu.

Bu gelişmeler üzerine büyük

bir telaş ve korkuya kapılan sömürgeciler, direnişin büyük önderi Mazlum DOĞAN yoldaş üzerinde günlerce süren ağır işkenceler yaparak, teslim alma çabalarını yoğunlaştırdılar. Ama tüm bu girişimleri de boşa çıktı. Gürleşen direniş alevini sömürgeciler söndürme gücüne ulaşamıyorlardı.

Tarih 21 Mart 1982'yi gösteriyor. Kapatıldığı hücresinde Mazlum DOĞAN yoldaş, üç kibrit çöpünü tutuşturarak Newroz ateşini yeniden yakıyordu. Newroz ve Önderi Demirci Kawa, böylece bir kez daha modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçekliği içinde ortaya çıkıyordu. Asur despotluğuna karşı isyan ateşini tutuşturan Demirci Kawa, bu kez Diyarbakır zindanlarında direniş ateşini gürleştirerek, halkımızın tarihi geleneği ile günümüz gerçekliği arasında yıkılmaz bir köprü oluyordu. Bu derece sağlam bir köprüye ulaşan Kürdistan halkı, artık geleceğini yaratmada da güçlü bir temele kavuşuyordu.

1985 NEWROZ'U VE ERNK'NİN İLANI

Böyle sağlam bir temele kavuşan ulusal kurtuluş mücadelemiz, Diyarbakır zindanlarında yeni bir direnişin yükseldiği bir dönemde, yeni bir mücadele döneminin açıldığını da ilan ediyordu. Bu, artık halkımız açısından baskı ve karanlıklardan kurtulmak için mücadeleyle dolu bir dönemin açılmasıydı da. İlk öncü grupların yeniden Kürdistan'ın engin vadi ve dağlarına ulaşmaları ve yapılan sondajların ürün vermeye başlaması, çizilen yolun doğruluğunu da kanıtlıyordu.

15 Ağustos 1984'te iki yıllık ülke pratiğinde yürütülen hazırlıklar sonucu mücadele yeni bir sıçrayışla, yeni bir dönemin içine giriyordu. Düşmanın tüm boğma çabalarına rağmen, ulusal kurtuluş savaşı her gün büyük kazanımlar elde ederek gelişimini sürdürüp, tüm Kürdistan'ı kapsamış bulunmaktaydı. Bu gelişmeler mücadelemizi ve halkımızı yeni görevlerle de karşı karşıya getiriyordu.

1985 Newroz'una gelindiğinde görevler daha da berraklaşıyordu. Newroz'u tarihsel ve çağdaş anlamına uygun olarak karşılamak gerekiyordu. 1985 Newroz'u sömürgeciliğe yeni bir darbe olurken, aynı zamanda mücadelemizi de yeni bir gelişme içerisine sokmalıydı.

Tarih 1985'in 21 Mart'ını gösterirken, Mazlum DOĞAN yoldaşın anısına bağlılığın da bir gereği olarak, ulusal birliğin vazgeçilmez aracı olan ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin ilanı duyuruluyordu. Bu adım, halkımızın tarihi direnme kararını oluştururken, aynı zamanda da Newroz'a yeni bir anlam kazandırıyordu. ERNK'nin ilanı büyük bir sevinç ve coşkuya yol açıyor ve halkın mücadele etrafında daha fazla toplanmasını sağlıyordu. Açılan ulusal bayrak altında savaş gücünü kendisinde daha fazla bulan Kürdistan halkı, büyük bir azim ve çabayla tüm desteğini açıyordu. Bütün bu gelişmeler halkımızın geleceğini kendi elleriyle yaratma savaşımında ileri bir konuma geldiğine açık bir kanıt oluşturmaktadır.

NEWROZ'UN ÜÇLÜ ANLAMI VE ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI

Kürt halkının bahara açılması olarak da ifade edebileceğimiz Newroz, tarihimizde yeni anlamlar kazanarak içeriğini daha da güçlendirmektedir. Açık ki, tarihimizde bundan böyle Newroz, bu üçlü anlamı ile ele alınacak ve kutlanacaktır.

Daha tarihin şafak vaktinde, zulmün karanlığını delerek aydınlığa ulaşan Kürt halkı, bugün de yine azgın bir sömürgeci despotun baskısı altında karanlığı delerek, aydınlık geleceğe dev adımlarla yürümektedir. Tarih yüzlerce yıl sonra da olsa yeniden yaşanıyor. Baharda toprağı çatlatarak başını dışarı uzatan kır çiçeklerinin kokusunu özgürce teneffüs etmek için, toprak ananın yeni yeni çatladığı bir dönemde Med hareketini geliştiren Kürt halkı, bugün de kır çiçeklerinin özgürce açtığı bir dönemde karanlığa inat, baharın özgür kokusuna ulaşarak, sömürgecileri bir kez daha kahretmektedir.

Böylesi güçlü bir içeriğe kavuşan Newroz, geleceğimizi ortaya koymakta ve savaşımımızın gelişim çizgisini de belirlemektedir.

1985 baharı ile birlikte ulusal kurtuluş savaşımızda daha güçlü bir gelişme yaşandı. Sömürgeci-faşist cuntanın tüm saldırılarına ve imha etme çabalarına rağmen, güçlü bir atılımla karşılık veren ulusal kurtuluş eylemlerimiz düşmanı daha fazla sıkıştırırken, Newroz'da açılan ulusal bayrağımızın Ağrı'nın doruklarından Cudi'ye, Cilo'ya, Herekollara kadar dalgalanmasını da sağladı. Gömüldü denilen Kürdistan, Ağrı doruklarında yeniden dirilerek, tüm dünyaya yankısını ulaştırdı. Bu gelişmeler sömürgecileri daha da çılgına çevirdi. Tüm komplo ve engelleme çabalarını arttıran sömürgeci düşman, bir türlü gelişmelerin önünü alma gücüne ulaşamadı.

1985 yılı, Newroz'da ilan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin yoğun eylemliliğiyle bir zafer yılı olarak tamamlanırken, 1986'ya ve daha sonraki yıllara da güçlü bir temel bıraktı. İşte, 1986 Newroz'una bu temelde kavuşmuş bulunuyoruz.

İçinde bulunduğumuz Newroz döneminin ulusal kurtuluş savaşımız açısından önemli bir dönüm noktasını ifade ettiği açık bir gerçektir. 1985 yılında elde edilen kazanımları daha da üst bir boyuta ulaştırmak ve 86 baharını mücadelemizin güçlendiği, dallarını dört bir yana uzattığı ve köklerini sağlamlaştırdığı bir döneme çevirmek en temel görevimizdir. Sömürgeci düşman, gelişimini engelleyemediği mücadelemizin, daha üst bir düzeye sıçramasını önlemek için yoğun bir çaba sarfetmektedir. Böylece tehlikenin daha da büyümesinin önüne geçmek istemektedir.

Gelişmeler ve mücadele pratiğimiz, birçok gerçeği ortaya çıkardığı gibi, aynı zamanda '85 gibi bir zafer yılına ve güçlü bir temele dayanan mücadelemizin '86 Newroz dönemini de güçlü karşılayacağını ve bu dönemi zafere yürümede önemli bir basamak haline getireceğini göstermektedir. Bu sadece bir niyet olmaktan da öteye, bizzat yakıcı pratiğin ve gerçekliğin ta kendisidir.

Bu tarzda bir gelişme tüm yurtseverlere, devrimcilere de önemli görevler yüklemektedir. '85 Newroz'unun bir zafer dönemi olarak yaşanması nasıl ki, kalbi Kürdistan'ın bağımsızlığı için çarpan tüm insanlarımızın yakın desteği ile mümkün olmuşsa, '86 Newroz döneminin de aynı şekilde, fakat daha büyük bir zafer dönemi olarak, halkımızın bağımsızlığa ve özgürlüğe daha da yakınlaştığı bir adım olarak yaşanması da yine buna bağlıdır. O halde; Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan tüm insanlar olarak, büyük bir çaba, azim ve fedakarlık göstererek ulusal kurtuluşçu görevlerimize daha sıkı sarılalım ve görevlerimizi yerine getirelim! Halkımızın bahara bağımsız ve özgür bir temelde açılmasını yeniden, ama daha güçlü bir temelde sağlamak için tüm gücümüzü seferber edelim! Mazlum DOĞAN yoldaşın katledilişinin 4. yılında, ulusal onurumuz ERNK'nin ilanının 2. yılında, ulusal kurtuluşçu bilincimizi muazzam boyutlara vardırarak Ağrı'dan Cilo'ya, Cudi'ye, Herekollara kadar dalgalanan ulusal bayrağımızı, tüm Kürdistan semasına işlemek için; Cephemizin çağrılarına cevap vererek, bir ulusal kurtuluşçu düzeyine çıkmak için yoğun bir çaba sarfedelim!

Newroz; kanımız, canımız, direnişimiz, isyanımız, birliğimiz ve düşmana karşı büyük öfke ve kinimizdir. O halde; tüm bu özellikleri yeni bir Newroz döneminde daha fazla yaşamak ve ERNK'ye layık bir çalışma ortaya çıkarmak için ileri!

***Yaşasın "Herşey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı İçin" Şiarıyla Kahramanca Savaşan Partizanlarımız!**
***Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!**
***Yaşasın İsyan ve Direniş Geleneğimiz NEWROZ!**

Bir Devrimcinin Günlüğünden

Değişen Koşulları Görmek ve Politik Uyanıklığı Arttırmak İçin Dikkatliliği Ve Duyarlılığı Geliştirelim

M. REWAL

Berxwedan'a ve Okuyucularına;

Berxwedan'ın en önemli görevlerinden birinin de pratik çalışmalar içerisinde ulusal kurtuluşçu faaliyetleri geliştirmek göreviyle karşı karşıya bulunan devrimcilerin, yurtseverlerin siyasal bilinçlerini geliştirmek ve bu temelde onların, gelişmeleri daha güçlü yorumlamasını ve karşılamasını sağlamak olduğu açıktır. Güncel gelişmeleri yorumlayarak, onların değerlendirmelerine güç katmanın yanısıra; eksiklik ve yetmezliklerin kaynakları ve giderme yöntemleriyle, nasıl ele alınması gerektiğini de sayfalarına yansıtması, görevlerini yerine getirmede Berxwedan'ı daha ileri bir konuma getirecektir.

Böylesi bir eksikliği gidermek için zaman zaman çeşitli değerlendirmelerle Berxwedan'a yardımcı olma önerimizin olumlu karşılanması ve bir sayfanın açılması, önümüzdeki dönem görevlerimizin kavranmasına az da olsa yardımcı olacaktır.

Bir dönem için geçerli olan çalışma tarzının bir başka dönem ve koşul altında uygulanamayacağı, uygulansa da sonucun, dönemin gelişmelerini karşılayacak bir düzeyde olamayacağı bilinir. Bu açıdan sürekli olarak, somut koşulların somut tahlilinden yola çıkmanın gereği ve öneminden bahsedilir. Pratiğini bu yönlü geliştiren her devrimci ve yurtseverin görevlerini başarmaması ve güçlü bir pratik sergilememesi için hiç bir neden yoktur.

Mücadele pratiğimiz ve diğer halkların deneyleri irdelendiğinde sürekli bir biçimde mevcut ortamın ve muhtemel gelişmelerin değerlendirilmesi yapılmıştır. Peki buna neden gerek duyulur? Sadece devrimin programını formüle etmek ve bunu öğrenmek yeterli midir? Açık ki yeterli değildir. O halde ne yapılması gerekli, hangi gelişmelerin ortaya çıkarılması yapıyı güçlendirecektir? Tüm bu ve benzeri sorunların cevabının verilmesi ve ortaya konması gereklidir. Devrim, hergün adım adım sağlanan gelişmeler ve ileri doğru atılan adımlarla gerçeklik kazanır. Yoksa, devrimin teorisini öğrenip, pratiğine girmemek hiç bir gelişme sağlamaz. Teorinin, yani Marksizm-Leninizmin maddi bir güce ulaşması ne ile mümkündür? Açık ki bu teori, kitleleri kapsadığı ve pratiğe dönüştüğü oranda bir güç olacaktır. İşte bu gerçekliğin günlük pratikte de iyice kavranması ve bilince çıkarılması gerekmektedir.

Kitleleri kazanmak, ve onları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin saflarına çekmek, çaba isteyen bir iştir. Hemen belirtelim ki, bu düz bir yol izlemez. Toplumun tüm kesimlerine yaklaşımı iyi tespit etmek gerekmektedir. Ama bazı devrimci ve yurtsever arkadaşlarımızın çalışmasına bakıldığında adeta ezberlenmiş bir yol izlemektedirler. Hangi koşulda nasıl davranılması gerekir, hareket tarzı ne olmalıdır? Bu soruları akla getirme gereği bile duyulmamaktadır. Belli bir dönem öncesi için geçerli olan bir yöntem veya çalışma tarzı, değişen koşullar nedeniyle kısa bir dönem sonra tümüyle geçerliliğini yitirebilir. İşte, böylesi bir dönemde eskide ısrar, değişen yeni koşulları görememe, dikkat ve duyarlılıktan uzak olma, ulusal kurtuluş mücadelemize zarar verecektir. Nitekim bazı örnekler bunun yeterince kavranamadığını da göstermektedir.

Halbuki bir yurtseverde bile aranan özelliklerin neler olduğu, geniş bir biçimde izah edilmekle kalmamış, tüm kamuoyuna sunulmuştur. Örneğin özelliklerden birinin her zaman dikkatli ve duyarlı bir militan haline gelmek olduğu belirtilmektedir. Bir militan, öyle bir durumda olmalıdır ki, bilinci her zaman ayakta ve her zaman kullanılmaya hazır olmalıdır. Gelişen ve değişen koşulları politik uyanıklığıyla önceden görmeli ve hemen bilincini harekete geçirerek, gerekli adımları atabilmelidir. Bu temelde düşmanın komplo ve oyunları boşa çıkarılarak, devrimci gelişmelerin önü açılabilir. Bunun dışında sürekli uyuyan bir bilinç, rotasını kaybetmiş bir gemi gibi, nerde ne zaman kayaya çarpacağı belli olmaz.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz geliştikçe, düşmanın komplo ve saldırılarında daha fazla artış meydana geldiği gibi, bu komploların düzeyinde de bir büyüme ortaya çıkmaktadır. Sömürgeci-faşist cuntanın, yürüttüğü özel savaşı, bugün bir çok değişik yöntemle birlikte geliştirip, uluslararası düzeye yansıttığını canlı pratiğimizle görmekteyiz. Yine başta işbirlikçi Kürt küçük-burjuva güçlerin, sosyal-şoven hareketlerin ve provakatörlerin saldırılarında da en alçakça yöntemlerin ortaya çıkarıldığını görmekteyiz.

Düşmanın ve uşaklarının mücadelemizi engellemek için yoğunlaştırdığı karşı-devrimci faaliyetleri boşa çıkarmak ve mücadelemizin gelişimini sürekli kılmak için, politik uyanıklığın geliştirilerek, dikkat ve duyarlılığın arttırılması zorunludur. İçinden geçtiğimiz süreç, yakıcı bir biçimde bu özellikleri dayatmaktadır. Koşullar, 1 yıl öncesi olmadığına göre, devrimci yetenek ve gücümüzde bir yıl öncesi düzeyiyle sınırlı kalmamalıdır. Gelişen ve çeşitlenen pratik, gelişmiş bir teori ve daha da artan bir uyanıklığı, dikkati ve duyarlılığı ister.

O halde, hala dönemin geride kalan ve bugün aşılmasının da zorunlu olduğu özelliklerini bir kenara bırakarak, dönemin gerekli kıldığı özelliklere ulaşalım. Canlı bir pratik içinde bulunuyoruz. Bu pratiğin kendisi, karşımıza hergün cevap vermemiz gereken yığınla soru getirmektedir. Bu sorulara her zaman aynı yöntemle yaklaşmamız mümkün değildir. Yapılması gereken yaratıcı bilincimizi geliştirerek, dönemin koşullarını politik bir öngörülülükle görmek ve dikkat ve duyarlılığımızı geliştirmektir. Ancak, canlı ve yaratıcı pratik, gelişmeleri karşılayabilir.

Güçlü bir politik öngörü, büyük bir dikkat ve duyarlılığı geliştirmek, yetkin devrimciliğin vazgeçilmez bir gereğidir.

İşte dönemin beklediği ve ulaşılmasını zorunlu kıldığı özelliklerin başında bunlar gelmektedir. Ama bazı arkadaşlarımızın bunları kavramakta ve yapılarına egemen kılmada yeterli gücü gösteremediklerini ve hep eski koşullara göre hareket ettiklerini görmekteyiz. Ortaya çıkan durum karşısında ise, "daha önce de böyle yaptık diyebilmektedirler. Ama o daha öncenin koşullarının ne olduğunu, bugünkü koşulların ne olduğunu ve aradaki farkları görememektedir. Tabii ki, bu da birçok eksikliğin ortaya çıkmasına yolaçmaktadır.

Son aylarda sömürgeci-faşist cuntanın yoğun bir kampanya açarak mücadelemize saldırdığını ve bu konuda akla gelen tüm yöntemleri uyguladığını bilmekteyiz. Bu da karşımıza yeni görevleri çıkarmaktadır. Açık olan diğer bir gerçekte, bu görevleri görmede gerekli politik öngörüyü ve duyarlılığı göstermektir. Böylesi bir özelliği gösteren devrimciliğin başarılı bir devrimcilik örneği olarak ortaya çıkacağı gerçeği, bugün daha yakıcı bir durumdadır.

Güçlü Bir Devrimciliğe Ulaşmak için Tüm Enerjimizle Gücümüzü ve Çabamızı Sarfedelim!

8 Mart 1986'da Kürdistan Kadını Geleceğinden Daha da Umutlu

Yüzyıllardır halkımız üzerinde uygulanan sömürgeci talan, baskı ve katliamlar; kadını, erkeği, çocuğu ve yaşlısıyla tüm insanlarımızı bir yokoluş sürecine sokarak, Kürdistan ve Kürtlüğü adına varıncaya dek ortadan kaldırmak için başvurulan temel yöntemler olmuştur. Bu imha ve eritme çabalarına karşı, tarihin her döneminde çeşitli biçimlerde direnen Kürdistan halkı, her ne kadar kendisini çağımıza kadar yaşatabilmişse de bağımsız ve özgür bir gelişmeden uzak olmanın acı ve sıkıntısını derinliğine hissetmektedir. Kürdistan kadını ise tıpkı ülke toprağımız gibi, yabancı egemenliklerin üzerinde yarattığı tahribatın acısını derinliğine yaşamış, kişiliğine ve insanlık onuruna erişmekten uzaklaştırılmış, ikinci elden bir kölelik konumuna bırakılarak, insan olduğunun bilincine dahi ulaşamamıştır.

Ulusal direniş mücadelemizin gelişip güçlendiği günümüzde de sömürgeci vahşet tüm yönleriyle yaşanmaktadır. Ancak bugün, bu vahşete karşı, haklı ve kutsal bir direniş de sergilenmekte; düşman, ülkemizde yarattığı olumsuz zemini sürdürmekte oldukça zorluk çekmektedir. Kendi öncü gücünü yaratmayı başaran Kürdistan halkı, yeniden hortlatılmak istenen ihanete ve teslimiyete kararlı bir karşı koyuşla cevap vererek, düşmanın ülkemizdeki kollarına da ciddi darbeler vurmuştur. Her alanda düşmanla girişilen kıyasıya bir mücadeleyi yaşayan halkımız, özellikle de ulusal kurtuluş cephesinin resmen ilan edildiği 1985'in 21 Mart'ından sonra gücünü daha örgütlü ve kollektif bir seviyeye yükseltme durumunu yaşamaktadır.

KUKM'nin önder gücünün ülkemizde yarattığı olumlu gelişmeler ve ekilen direniş tohumunun boy verip gelişmesi, kadınlarımızın da kölelikten kurtuluşunun müjdecisi olmuştur. Toplumumuzun en geri ve her türlü baskı uygulamalarına maruz bırakılan kesimini oluşturan kadınlarımız, sınıfsal konumları ve kültürel seviyeleri ne olursa olsun, geleceklerinin teminatını

köle Kürdistan kadını
unutma hiçbir an bile
namus ayaklar altında
inim inim
şeref çok yabancı
onur ise param parça
ve feryatlar öyle
acı ki
can çekişiyor vatan
tükür ihanete
dağlar kadar
hançerle teslimiyeti
Berivanlar gibi
O savaştı son kurşuna dek
dikti isyan bayrağını
Sason doruklarına
ve attı kayalardan
genç bedenini
vatan namusu için
köle Kürdistan kadını

bu kutsal savaşta görmekte gecikmemişlerdir. Özellikle de 15 Ağustos atılımının ardından ülkemizde hızla kök salan direniş, yankısını kadınlarımızda da bulmuş; düşmanın tüm işkence ve katliamlarına, özel savaş yöntemlerine ve kadını direnişin engellenmesi için bir araç olarak kullanma çabalarına karşın Kürdistan kadını, güçlü bir şekilde bu oyunlara karşı koymuştur.

Sömürgeciler, ülkemiz üzerindeki egemenliklerini kalıcılaştırmak için toplumumuzun zayıf noktalarını iyi tespit ederek bu zayıflıkları kullanma yöntemini süreklileştirmişlerdir. Özellikle de son yıllarda hızlandırdıkları bu uygulamaların temel hedeflerinden biri haline getirilen kadınlarımız, gerek dışarda ve gerekse cezaevlerinde en alçakça işkencelere maruz kalmakta; özellikle de kırsal kesimde direnişçi halk gerçekliğimize karşı bir tehdit aracı olarak kullanılmak istenmektedir. Bir yandan da zorla okuma-yazma kurslarına götürülen Kürdistanlı kadınlara Kemalizmin zehirini aşılamaya çalışan sömürgeciler, yetişecek yeni nesilleri bu yolla asimile etmeyi ve Kürtlüğün korunmasında önemli bir rolü olan kadınlarımız vasıtasıyla asimilasyon ve eritme politikasını başarıya ulaştırmayı hedeflemektedirler. Ancak tüm bu çabaları boşa çıkmıştır. Çünkü, Kürdistan kadını yurtsever yapısı ve sömürgeci etkilerden önemli oranda uzak kalmış olması nedeniyle kendi ülke gerçekliğine derinden bağlı olduğu gibi, öz kaynağın gerçek temsilciliğini yapan bir kesimi de oluşturmakta; düşmanın karakterini bizzat tarihi geçmişinden iyi bildiğinden dolayı artık hiçbir parlak vaade kolay kolay kanmamaktadır.

Kürdistan kadınının ulusal direniş mücadelemiz içindeki yeri ve önemi üzerine fazla bir yorum ve izah yapmaya gerek yoktur. Toplumumuzun yarısını oluşturan kadınlarımız gelecek nesillerin ulusal kurtuluşçu düşüncelerle eğitilip yetiştirilmesinde büyük görevler üstlenmek konumunda olmanın yanısıra, uzun süreli halk savaşımız boyunca gerek ön cephede ve gerekse cephe gerisinde önemli sorumlulukları da üstlenmek durumundadır. Kendi kurtuluşu Kürdistan'ın kurtuluşuna bağlı olan kadınlarımızın aynı zamanda dünya emekçi kadınlarıyla da dayanışma içerisine girmeleri ve ortak olan sorunlarının çözümü için mücadele etmeleri kaçınılmaz bir görevdir. Ve bu da ancak dünya devriminin bir parçası ve önemli bir cephesi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini hızla geliştirip güçlendirmek ve zafere ulaştırmakla yerine getirilebilecektir.

Sınıflı topluma geçişle birlikte başlayan kadının köleliği, sosyalizmle birlikte insanlığın sınıfsız ve sömürüsüz bir düzene ilk adımı attığı 20. yüzyıla kadar daha da katmerleşerek devam etmiştir. Ancak her halk kendi ülkesinde bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesini zafere götürdüğü oranda kadının gerçek özgürlüğü gerçekleşebilir. Feodalizmin ve kapitalizmin dizginsiz sömürüsüne ve baskısına maruz kalan kadınlar da ancak o zaman gerçek kurtuluşa kavuşabileceklerdir.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilen **8 Martlarda** dünyanın dört bir yanında bugünü kutlayan emekçi kadınlar her yıl sayılarını daha da arttırarak mücadele saflarını pekiştirmektedirler. Emperyalist ve sömürgeci çevrelerin çarpıtarak, gerçek anlamı dışına taşırmaya çalıştıkları bu önemli günün gerçek anlamını Kürdistan kadını o günü bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kendisine bir sıçrama tahtası haline getirmesini bilerek verecektir.

Kürdistan kadınları, günlük yaşamlarında bile çok çeşitli sorunlarla uğraşmak zorunda kaldıklarından ve sömürgeci vahşeti alabildiğine yaşadıklarından dolayı mücadelemizin en

fazla dayanacağı ve destek göreceği bir kesimi oluşturmaktadırlar. Bu gerçeklik, kısa süreli geçmiş mücadele pratiğimizde açıkça ortaya çıkmıştır. Geri toplumsal yapımız içerisinde, adeta köle konumunu yaşayan kadınlarımız, daha şimdiden Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında hızla kenetlenerek düşmana hakettiği cevabı vermeye başlamışlardır

Ancak, düşmana karşı daha güçlü bir savaş, ERNK saflarında giderek emekçi tüm sınıf ve katmanların örgütlü birliklerinin oluşturulmasıyla verilebilecektir. Kürdistan kadını da toplumumuzun önemli bir kesimini oluşturmanın verdiği avantaj ve sorumlulukla, bu birlikler içinde kenetlenerek direniş mücadelesine yapabileceği katkıyı en üst düzeyde yapmalıdır. Cephemizin kollarını oluşturan işçi, köylü, esnaf, gençlik vb. birliklerin yanısıra kadın birliklerinin de oluşturulup işlerliğe kavuşturulması, devrimimizin önemli bir görevinin başarılmasını beraberinde getirecektir.

Cephe birliklerinin oluşturulup hayata geçirilmesi görevi, nasıl ki ülke içiyle sınırlı değilse, kadınların bu yapı içinde yeralmaları görevi de salt ülke içindeki kadınların omuzunda değildir. Kadınların mücadele saflarında örgütlü bir güç haline getirilmesi sorunu, ülke içinde olduğu kadar, ülke dışında bulunan Kürdistanlı kadınların da sorunudur. Kürdistan'da yaşayan kadınlarımızın içinde bulundukları sorunları yaşamanın yanısıra, bir de ülkeden uzak olmanın acısını çeken ve ucuz işgücü kaynağı haline getirilerek iliklerine dek sömürülen yurtdışı alanlardaki emekçi kadınlarımız da ülkemizde gelişip boyutlanan mücadeleye sahip çıkmakta tereddüt etmemişlerdir. Ancak gelinen düzeyde görevlerin tam anlamıyla yerine getirilebildiği söylenemez. Sorunlarımızın ağırlığı mücadeleye daha sıkı sarılmayı, daha fazla çaba sarfetmeyi bilinç ve fedakarlığımızı arttırmayı gerektirmektedir. Bu mücadeleyi desteklemek ve haklı sesini dünya kamuoyuna duyurmak için hertürlü engeli aşarak önemli çabalar içerisine giren emekçi Kürdistanlı kadınlar bu çabalarını daha üst düzeye çıkararak ülke gerçekliğimize karşı görevlerini tam anlamıyla yerine getirebilmeli ve mücadelemize daha güçlü katkılarda bulunabilmelidirler. Bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu ise, ERNK'nin yurtdışı kollarında biraraya gelmek ve güçlü birlikler oluşturmaktan geçmektedir.

Bulunulan alanlarda mücadeleye en iyi şekilde sahip çıkıp onu onurluca temsil etme ve bu alanlardan ülkeye maddi-manevi her yönden destek sunma görevleriyle yükümlü olan yurtsever emekçilere ve yine aynı konumda bulunan Kürdistanlı kadınlara büyük görevler düşmektedir. Aynı zamanda gelecek nesillerin Kürdistan'la olan bağlarını kurma ve onları ülke sevgisiyle yetiştirme gibi kutsal bir görevle de yükümlüdürler.

Cephemiz ERNK'nin ikinci yılına girdiği bu dönemde kutlanan **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde**, geçmişe oranla daha da bilinçli bir düzeye ulaşmış olan Kürdistan kadını, bulunduğu alan neresi olursa olsun, davaya sahip çıkmada, ihanete, teslimiyete ve her türden mücadele kaçkınlığına karşı öfkesini örgütlü bir güç oluşturarak göstermede kararlı ve direngen olmalıdır. Dünya emekçi kadınlarıyla gerçek anlamda dayanışmak ve mücadele birliği içerisine girmek de ancak böyle mümkün olabilecektir.

Kürdistan kadını, içinde tutulduğu çağdışı yaşam, dayanılmaz baskı, işkence ve acılar karşısında her kesimden daha çok devrimle bütünleşmek; kendi geleceğini kendi elleriyle yaratmak kavgasına herşeyiyle katılmakla yükümlüdür. O buna zorunlu olduğu gibi, bunu en çok isteyecek, devrime en çok gönül verecek kesimdir de. Ölümsüz usta Lenin'in bu konudaki sözleri tüm dünya kadınlarına olduğu gibi, Kürdistan kadınına da kurtuluşa giden yolu göstermektedir: **"Kadınlar katılmaksızın devrim olmaz, devrim olmaksızın da kadınlar kurtulmaz."** O halde, hayatı yaratan ellerimizle şimdi de devrimi yaratalım ve kurtuluşumuza giden yolu döşeyelim!

***Yaşasın Kürdistan Kadınının ERNK Saflarında Yürüttüğü Devrimci-Direniş Mücadelesi!**

PKK HİLVAN-SİVEREK DAVASI SONUÇLANDIRILDI

●*Sömürgecilik, Bir Kez Daha Ölüme Mahkum Edildi!*

Baştarafı Syf: 1'de

Ulusal bağımsızlık mücadelemiz önünde önemli oranda engel teşkil eden ve sömürgecilerin ülkemizdeki uzantıları olan feodal-komprador yapıya karşı oldukça güçlü direnişlerin sergilendiği ve öncü ile halkın omuz omuza savaştığı Hilvan ve Siverek alanında azgın bir şekilde saldırıya geçen ve işbirlikçi çapulcularını da devreye sokan sömürgeci-faşist Türk devleti, katliam ve işkencelerin yanısıra yaygın bir tutuklama kampanyasını da geliştirdi. Sıradan her yurtseveri tutuklayan ve yıllarca zindanlarda bekleten sömürgeciler, birçok insanımızı da sırf kendilerine uşaklık yapmadığı gerekçesiyle zindanlara doldurmuşlardır.

En kalabalık grup davalarından birisi olan Hilvan-Siverek davasında "yargılanan" savaş esirleri 5 yılı aşkın bir süredir zindanda bulunmalarına ve en ağır işkencelere maruz kalmalarına rağmen, en ufak bir kararsızlık ya da umutsuzluk belirtisi dahi göstermemiş, mahkeme salonlarında dahi sömürgeci cellatlara ve feodal uşak takımına korku salmışlardır. Mücadeleye ve öncüye olan inanç ve bağlılıkları, onlara eşsiz bir direnme azmi vermiş, devrimci tutukluların başlattıkları tüm direniş eylemlerine de en aktif tarzda katılmışlardır.

Hilvan-Siverek grup davasını sonuçlandırmakta oldukça zorlanan faşist mahkeme heyeti, bir-iki ihanetçi haricinde toplu olarak direnen bu savaş esirlerinin kararlılığı karşısında işlemez hale gelmiştir.

Celalettin Delibaş'ın önderlik ettiği bir grup PKK'li savaş esirinin siyasi savunma yaptığı grup davasında tüm tutuklular mücadeleye sahip çıktıklarını ve pişman olmadıklarını açıklayarak düşmana büyük bir darbe vurmuşlardır. Yıllardır maruz kaldıkları vahşi işkence ve hakaretlere rağmen güçlü bir iradeyle davaya sahip çıkan savaş esirleri, çıkarıldıkları her mahkemede, salonu miting alanına dönüştürmüş, faşist yargı organlarını işlemez kılmışlardır.

27 Şubat 1986 günü yapılan son mahkemede de siyasi savunmalarına devam eden savaş esirleri, verilecek kararın kendileri açısından hiçbir önem taşımadığını, davalarının haklı olduğunu ve bu mücadelenin er veya geç mutlaka zafere ulaşacağını belirtmişlerdir. Kararı açıklayan faşist mahkeme heyetinin sözcüsünün sözlerini bitirmesiyle birlikte hep birlikte ayağa kalkan ve **Bijî Serok Apo, Bijî Partiya Karkerên Kurdistan** sloganlarını defalarca haykıran savaş esirleri, böylece sömürgeciliğin ölüm fermanını birkez daha mühürlemişlerdir.

Hilvan-Siverek grup davasında, hakkında ölüm cezası istenen savaş esirlerinin adları şöyledir: Celalettin Delibaş, Bedrettin Kavak, Erkan Uzun, İrfan Güler, Ali Kılıç, Salih Oğaç, Emin Armutlu, Ali Altuk, Remzi Avcı, İrfan Babaoğlu, İzzet Baykal, Fahri Çiftkuş, Mustafa Güneş, Hamit Kandar, Ömer Kandar, Cuma Karaçalı, Ali Kaya, Salih Kubat, Ramazan Ödemiş, Yılmaz Uzun, Saip Üçlü, Enver Şimşek ve Ali Oruç. Haklarında müebbet hapis cezası istenen savaş esirleri ise şunlardır: Ahmet Karavar, Kazım Kılıç, Mehmet Kızılaslan, Sinan Şandan, Hikmet Tüysüz ve Ahmet Yavuz.

★ ★ ★

Fransa, Çad'a Yeniden Müdahale Etti

Eski bir Fransız sömürgesi olan ve 1960'dan bu yana bağımsız devletini kuran Çad, o tarihten sonra da Fransa'nın yeni tip sömürgesi haline gelmiş ve sık sık da Fransız müdahalelerine maruz kalmış bir ülkedir.

Yönetimdeki Fransız işbirlikçisi Hissene Habre hükümetine karşı savaş başlatan eski devlet başkanı Gukudi Veddeye'ye bağlı olan ve Libya tarafından aktif olarak desteklenen Ulusal Geçiş Hükümeti (GUNT) gerillalarıyla, hükümet kuvvetleri arasındaki çatışmalar son günlerde yoğunlaşmış durumdadır. Yapılan anlaşmalara rağmen Çad'daki çatışmalara müdahale etmekten vazgeçmeyen Fransa, bu kez hükümet kuvvetlerine yaptığı askeri yardımı daha da üst boyutlara ulaştırmış ve bombalama işini de bizzat üstlenmiştir.

Daha önceki son müdahalesini 1982'de iktidara yeni gelen Hissene Habre hükümetinin isteği üzerine yapan Fransa'ya karşı çıkan Libya, sınır komşusu olan Çad'da direnen gerillara aktif destek vermeye başlamıştı. Bu desteğini asker gönderme düzeyinde de sürdüren Libya, bu tavrıyla emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını önemli oranda sarsıntıya uğrattığından, emperyalistler geri adım atmak zorunda kalmışlar ve 1984 Eylül'ünde Fransa ile Libya arasında yapılan bir anlaşmayla çatışmalar durdurulmuştu. Ancak, Fransa'nın bu anlaşmaya riayet etmeyip sık sık Çad'ın iç işlerine müdahale etmesi, Libya'nın da Çad'a gönderdiği askerlerini tümden çekmemesine neden olmuştur.

Oldukça yoksul bir ülke olan Çad, tarihi boyunca hep yabancı egemenlik altında kalmış ve kendi kaderini belirleme hakkına sahip olamamanın sıkıntısını çekmiş bir ülkedir. Stratejik olarak önemli bir alanda olması, emperyalistlerin sürekli bu alana göz dikmesini de beraberinde getirmektedir. Bu ise Çad halkı açısından en büyük talihsizliği oluşturmaktadır. Çağdaş bir mücadeleci önderliğin olmayışı nedeniyle egemen sınıfların değişik kanatları tarafından yönlendirilen ve birbirine karşı savaştırılan Çad halkının, gerçek düşmanını tanıması da böylece engellenmektedir. 1960'dan beri sözde bağımsız olmasına rağmen sürekli emperyalistlerin oyun ve komplolarıyla aldatılıp, anlamsız bir boğuşma içerisine çekilen Çad halkının bu durumu ise, yine aynı güçlerin bölgedeki işlerini kolaylaştırmaktadır. Son Fransız müdahalesi de daha önceki-ler gibi, yönetimdeki işbirlikçi hükümetin korunup güçlendirilmesini hedeflemektedir. Bugüne kadarki saldırılarından ayrı olarak havadan bombalama yöntemlerini de kullanan Fransız emperyalistleri, yönetim karşıtı gerillaların kurtardıkları bölgeleri yeniden ele geçirmeyi amaçlamaktadırlar. Ancak, Libya'nın müdahalesi ve gerillalara verdiği aktif destek yüzünden bu amacına ulaşması zor görünmektedir.

Şubat ayı ortalarında kızışan çatışmalar esnasında Fransa hava kuvvetleri, GUNT gerillalarına ait olan alanları bombalayarak savaşı üst düzeye çıkarmış, bunun üzerine Libya da bu alana yeni güçler göndererek saldırılara karşı koyacağını açıklamıştır. Başkent N'Camena'daki bir havaalanının Libya tarafından bombalandığı da iddia edilmektedir. Fransa'nın başlattığı bu saldırıların ABD tarafından takdirle karşılandığı da gelen haberler arasındadır.

Filipinler'de Marcos'un 20 Yıllık Diktatörlüğü de Sona Erdirildi

7 Şubat 1986 günü yapılan seçimlerde oy çokluğuna sahip olduğunu iddia ederek kendisini yeniden başkan ilan eden Marcos'a karşı tepkiler giderek çoğaldı. Seçim komisyonlarını kendi taraftarlarından oluşturan Marcos'un, oyların sayımında hile yaptığını belirten çeşitli çevreler, bu yönetimi tanımayacaklarını açıkladılar. ABD'nin sözcüleri de bu seçim sonuçlarından hoşnut olmadıklarını, Marcos'un artık Filipinler'de iktidarı elde tutamayacağını belirterek, girişimlerini hızlandırdılar. Halkın muhalefeti de hergün daha fazla kabararak tüm ülkeyi saran boyutlara varmaktaydı.

Nitekim beklenen çıkış oldu ve 16 Şubat günü bayan Corazon Aquino, Marcos'u istifaya zorlamak için sivil bir direniş kampanyasını başlattı. 22 Şubat günü ise, Savunma Bakanı Juan Ponce Enrilo ile Silahlı Kuvvetler Komutan Yardımcısı Fidel Ramos, görevlerinden istifa ederek Savunma Bakanlığını işgal ettiler. Marcos'un istifa etmesini ve görevi Bayan Aquino'ya devretmesini isteyen Ramos ve Enrilo, askerleri ve hükümet kabinesini kendilerine katılmaya çağırdılar. İsyancılar, halkın arkalarında olduğunu belirterek kuvvetlerini Crame Polis Karargahı çevresinde toparladılar. Bu esnada Hava Kuvvetleri subayları da helikopterlerle gelip isyancılara katıldılar. Ayaklanmanın giderek yayıldığı saatlerde Marcos'un konuşma yaptığı TV kanalı da işgal edildi ve Marcos'un konuşması yarıda kesildi. Marcos, gündüz boyunca sokağa çıkma yasağı ilan ettiyse de, bu yasağa uymayan onbinlerce insan, Manila sokaklarına döküldüler. Bunun üzerine Marcos, taraftarlarını silaha sarılmaya ve sarayını korumaya çağırdı.

Yoğun çatışma ve gelişmelerin yaşandığı 25 Şubat günü ise, Marcos ve Bayan Aquino, ayrı ayrı yerlerde yemin ederek başkanlıklarını ilan ettiler. Aynı gün ABD, açıkça Marcos'tan istifa etmesini istedi. Beyaz Saray sözcüsü Larry Speakes, Marcos'un direnmesinin boşuna ve anlamsız olduğunu belirterek, Filipinler'deki bunalımın tek çözüm yolunun "barışçıl yollardan bir geçiş hükümeti kurulması" olduğunu savunmuştur. ABD, Marcos'un ülkeden sağ olarak çıkabilmesi için her çabayı göstereceğini de resmen açıklamıştır.

ABD, yeni tip bir sömürgesi olan ve oldukça büyük çıkarlarının bulunduğu Filipinler'deki askeri üslerini ve ipoteklerini koruyabilmek için, bu alandaki rejim bunalımına "uygun" bir çözüm bulmayı önüne görev olarak koymuştu. Öyle bir çözüm tasarlanmış ki, hem artık yıpranmış bulunan Marcos ve kadrosunu nöbet değişimine razı edecek, hem halkın demokratik beklentilerine az çok cevap verebilecek bir formül bulunacak, hem de baskı düzenine karşıt olan radikal toplumsal güçlerin istekleri de frenlenerek dengelenecekti. Uzun süreden beridir bunun hazırlıklarını yapan ABD emperyalizmi, Marcos'u da karşıya almadan, Aquino'yu bu göreve hazırlamaktaydı. Ülkedeki objektif durumun bu planı hayata geçirmek için uygunluk arzetmesi ise ABD'ye kolaylık sağlayan bir etken oldu.

Bayan Aquino'nun kendisini başkan ilan etmesinin hemen ardından bu yönetimi tanıyacağını ilan eden ABD, Marcos'u almak için 2 uçak göndermiş ve Manila'dan ayrılarak Havai'ye gitmesini sağlamıştır. Yeni hükümetin belirlendiği günlerde Filipinler'deki üslerini geliştirme çabalarına başlayan ABD, yeni hangarlar ve depolar inşa etmeye başlamıştır. ABD'nin bu alandaki asker sayısını da arttırmayı planladığı söylenmektedir.

Yeni hükümeti açıklayan Bayan Aquino, bir çok vaadin yanısıra siyasi tutuklulara af çıkarılacağını ve halen cezaevinde bulunan Komünist Partisi ve gerilla liderlerinin de serbest bırakılacağını açıkladı. Kısa bir süre sonra bu vaadi yerine getiren yeni hükümet, çok sayıda tutukluyu serbest bıraktığı gibi KP'nin 4 lideri ile gerilla komutanlarını da serbest bıraktı ve Bayan Aquino, kendileriyle bir görüşme yaptı. Ancak bu görüşmenin yapılmasının hemen ardından gerillalarla hükümet kuvvetleri arasında meydana gelen bir çatışmada birçok polis ve asker öldürüldü. Karışıklıkların ise daha uzun süre devam edeceği tahmin edilmektedir.

SÖMÜRGECİLER AKINTIYA KÜREK ÇEKMEYE DEVAM EDİYORLAR

Gece-gündüz, durup-dinlenmeden yeni planlar ve önlemler geliştirmeye çalışan ve "Apocu belayı" en ucuz şekilde atlatmanın yollarını arayan Türk İçişleri Bakanlığı yetkilileri ile Milli Güvenlik Konseyi'nin aklı paslanmış generalleri, son buluşlarını kısmen hayata geçirdiklerini ve geriye kalanının da tamamlanacağını kamuoyuna açıkladılar.

"Sınırda fiziki engeller" adı ile tanıtılan bu yeni önlemler, modern teknikle yapılan ikinci bir "Çin Seddi"nden farksızdır. Nusaybin'den Cizre'ye kadar toplam 180 km'lik bir mesafede yapılacak olan "fiziki engel" sistemi, 30 km'lik alanda tamamlanmış, 60 km'lik mesafe ise ışıklandırılmıştır. Yapılan açıklamaya göre, önce sınırı belirleyen taşlar dikilecek, sonra Türk tarafından dikenli ve üstüvane tellerle örülü bir hat çekilecek, onun yanısıra genişliği 6-8 m. olan iz tarlası kurulacak, onun hemen yanında ise ışıklandırma direkleri yer alacak; bunun yanısıra kontrol arabalarının geçebileceği bir yol da sınır boyunca inşa edilecektir. Yolun her iki yanında da nöbetçi askerlerin gizlendiği pusular bulunacak. Bu pusular arasında da kontrol kuleleri yer alacak. Tüm bunlardan sonra bir de mayınlı saha bulunacak ve sınır kapıları da çok sıkı bir şekilde denetlenecek vs. Tüm bu önlemleri "teröristlerin geçişini" engellemek için aldıklarını belirten faşist Türk devlet yetkilileri, bir yandan, "bölücülerin bu önlemler karşısında hiçbir şey yapamayacağını" açıklamakta, diğer yandan da bizzat İçişleri Bakanı Akbulut'un ağzından, "tüm tedbirlere rağmen bölücülerin sınırdan sızmasının önüne geçilemiyor" denilmekte ve ortaya muazzam bir çelişki çıkmaktadır. Milyarlarca TL tutarındaki yatırımları sırf "fiziki engel" oluşturmak için harcamaktan kaçınmayan TC, mücadelemiz karşısında içine düştüğü acizliği ise bu tavrıyla netçe ortaya sermektedir. Dünyanın hiçbir yerinde başvurulmayan bu tür "engelleme" yöntemlerini yirminci yüzyılın son çeyreğinin "buluşu" olarak ortaya atan TC, anlaşıldığı kadarıyla kendi atalarının –o çok övündükleri– tarihinden de dersler çıkarmakta aciz kalmaktadır. 2 yıl boyunca Kürdistan'ın dağında ovasında sürdürülen savaş içinde, gücünün büyük bölümünü seferber etmesine rağmen yenilgi üstüne yenilgi alan faşist Türk ordu sürüsünün elde edemediği başarıyı, bu tür yöntemlerle elde etmeye çalışan TC, bir yandan da sınır köylerini boşaltma ve insanlarımızı zorla göçettirme yöntemlerine başvurmaktadır.

TC İçişleri Bakanı Akbulut tarafından yapılan bir açıklamada sınırda 9 şehrimizin hassas bölge, 10 şehirimizin de tampon bölge ilan edildiği belirtilmiştir. "Fiziki engel" sistemine katkıda bulunmak amacıyla seçilen bu yöntem ise bu alanlarda yaşayan ve UKM'zin temel dayanağını oluşturan halkımızın taciz edilerek kendi öz toprağından çıkmasını, ya da pasifleştirilerek hareket edemez duruma gelmesini ve sömürgecilere rahat hareket edecekleri bir zemin bırakmasını sağlamak içindir. Ülkemizi açık bir cezaevi haline getiren ve günlük yaşamda dahi insanlarımızı kontrol altına almayı hedefleyen sömürgeciler, baskı sistemiyle özel harp uygulamalarını içiçe kullanarak sonuç almak istemektedirler.

Topraklarının dört ayrı parçaya bölünerek mayınlı tarla ve dikenli tellerle arasına engellerin dikildiği ülkemiz Kürdistan, günümüzde tarihinin hiçbir döneminde tanık olmadığı bir zulüm ve vahşeti yaşamaktadır. Düşman, çılgınca saldırmakta, akla hayale gelmeyen planlar oluşturmaktadır. TC'nin en yetkili ağızları, yaptıkları konuşmalarda Kürdistan halkını kendi öz vatandaşları olarak benimsediklerini belirtmekte ve bazı yöneticilerin ihmalkar yaklaşımları yüzünden bu bölgelerin geri kaldığını ve modernleşemediğini açıklamaktalar. Ama diğer bir konuşmada ortaya koydukları ise, bunun tam tersi olmaktadır. Halkımıza hiçbir şekilde güvenilemeyeceğini, onların her zaman için Türk devletine düşman olduğunu ve köklerinin kazınması gerektiğini belirtmekten de kaçınmamaktadırlar. Halkımız da düşmanı çok iyi tanımaktadır. Özellikle de son iki yıl boyunca maruz kaldıkları uygulamaların nedenlerini ve "halka hizmet" adı altında yapılanların ne için yapıldığını ve insan aklının almayacağı tüm önlemlerin ne için alındığını çok iyi anlamaktadır. Türk sömürgecilerinin tüm bu çabalarıyla boşuna kendisini yorduğunu ve akıntıya kürek çektiğini belirten yurtsever halkımız, Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesi ve önder gücüne olan güven ve bağlılığını her fırsatta kanıtlamaktadır. Düşmanın görünüşteki heybetinin kof olduğunu ve içinin boş olduğunu çok iyi bilen halkımız, onların içine girdikleri telaşı, yukarıda da açıkladığımız ilginç tedbirlerini gördükçe mücadelemize ve önder gücüne olan güven ve inancını daha da pekiştirmektedir. Azim ve inancın önünde hiçbir engelin etkili olamayacağı gerçeğiyle hareket eden Kürdistan halkı, düşmanın çabalarının ve kullandığı hertürlü caydırma yönteminin altındaki niyeti görmekte zorluk çekmemekte ve herşeye karşılık düşmana bir tek cümleyle cevap vermektedir: **Tüm çabaların ve çırpınışların boşunadır!**

★ ★ ★

BİR GÜNÜN HİKAYESİ

Aziz

Gece yeni bir güne doğru yol alıyordu. Doğada herşey doğacak yeni bir günün daha belirtisi içindeydi sanki. Yaşam, o gün daha farklı başlayacaktı. Ormanı askeri jeeplerin uğultusu doldurmuş, bunlara bir de tiz sesiyle sürekli bağırıp-çağıran komutanın gürültüsü katılmıştı.

–Oğlum aman sessiz olun.

–Mehmet sıraya geç..

–Ulan avradını..., eşek oğlu eşek... çabuk sıraya geç.

–Oğlum dikkatli olun ha... Apocular kuş uçurtmazlar.

Küfürler bazen yüksek, bazen de alçak sesle ama sürekli tekrarlanıyor; askerler de bunların cevaplarını içlerinden sessizce veriyorlardı.

–Alçak komutan, bizi ölüme götürüyor.

–Oğlum Hasan, vallahi hiç birimiz sağ kurtulamayacağız.

–Yahu bu Apocular ne biçim şeylerdir, yeraltında tünel yapmışlar.

O gün, ne hergünkü gibi cıvıl cıvıl neşeli sesleriyle sabahın gelişini müjdeleyen kuşların ötüşü vardı, ne de sakin, narin ve pırıl pırıl renkleriyle kah otlayan, kah başlarını kaldırıp doğanın rengarenk güzelliğini kumral ve sevimli bakışlarıyla seyreden yavrularını emzirip-büyütmek için otlayan ceylanlar görünüyordu. Doğa, kartpostallardaki manzaralardan ve Leonardo Da Vinci'nin kaleminden çıkan resimlerden de güzeldi. Ama onda da bir sessizlik vardı. Asırlar boyu çok şeye tanık olmuş olan çam ormanı da nefesini tutarak olacakları bekliyor, ağaçlar arasıra birbirlerine bakarak uğultulu, anlaşılmaz garip sesler çıkarıyor ve gelen "yeni" yabancıları karşılamaya hazırlanıyorlardı.

Faşist komutan ve askerleri ölüm korkusuyla titriyor, attıkları her adımda irkiliyor, sonbahar yaprakları gibi sararıyor, kuruyan dudakları ve büyüyen gözleriyle bir ormana bir de çevrelerine bakıyorlardı. Kimse savaş düzenine uymuyor; rastgele, içiçe yürüyerek korku ve paniklerini bu tarzda gidermeye çalışıyorlardı. Korku dolu dakikalar uzamıştı; derken, çamların dallarından dökülen kuru dal parçaları bir asker Mehmet'in postalları altında "çat" diye "mekanizma"(!) sesi çıkardı. "Mekanizmanın" sesiyle birlikte öküzün bıçak altında çıkardığı sese benzer korkak ve ödlek bir ses yükseldi komutandan.

–Oğlum çabuk yere yatın, şimdi Apocular bizi tarayacak..

Komutan daha sözünü tamamlamadan kendini yere attı. Ardından kendilerini gürültüyle yere atan askerler de aceleyle kuru yapraklara gömüldüler ve öylece uzun süre doğanın cansız birer parçalarıymış gibi beklediler. Nefes alışları hızlanmış, kalp atışları yükselmeye başlamıştı.

Aradan birbuçuk saatlik bir süre geçmiş olmasına rağmen, Apocular bir türlü görünmüyorlardı. Askerler de yavaş yavaş kıpırdamaya ve söylenmeye başlamışlardı.

–Yahu bu Apocular herhalde uçuyorlar; ortalıkta görünmediklerine göre!

Yattığı yerde uzun süre hareketsiz kalan komutan askerlerin sesiyle kendisine gelerek zorbela çıkan bir sesle emir verdi:

–Oğlum kaalk...

Herkes kalkmıştı ama, dizler tutmuyor, diller dönmüyor, kalp atışlarının hızı bir türlü inmiyordu. Verilen emre rağmen halen yerde yatanlar vardı. Bunu gören komutan bağırıp-çağırıyor, yerinde duramıyordu. Ne olmuştu da yerde yatanlardan çıt çıkmıyordu? Askerler şaşkın şaşkın bir komutana, bir yerde yatanlara baktılar.

–Oğlum Mehmet, bu Apocular herhalde sessiz makinelilerle bizimkileri vurdular...

Konuşmaları duyan komutan iyice şaşırmış, düşünme yetisini kaybetmişti. Alnında biriken soğuk terleri zorlukla sildi; yavaş yavaş ellerini indirdi; titrek bir sesle ve güçlükle nihayet konuştu:

–Oğlum heeele bizimkilere bakın. Ne olmuş bunlara?

Askerlerden birkaçı çekine çekine içlerinden de komutana, göreve, vatanı savunma teranelerine küfrederek ve "yarab"dan aman dileyerek yerde yatan askerlere yaklaştı. Gerçi "rabbın" koruyuculuğuna inandıkları da yoktu ya, suya düşenin yılana sarılması misali çaresizlikten yalvarıyor, ağızlarına gelen küfürleri de esirgemiyorlardı.

–Anasını.... komutanı.

Kendisine yönelik küfürü duyan komutan yerinde duramıyordu:

–Ne dedin? Ne dedin? Ulan eşek oğlu eşek...!

–Hi hi hiç komutanım, herhalde bizim askerler vuruldu dedim.

–Öyle mi oğlum! Peki peki gidin bakın bakalım...

Askerler istemeye istemeye yerde yatan birkaç askere yaklaşarak sırtüstü yatırdılar. Heyecan, korku ve telaşla gözlerini komutana çevirerek:

–Komutanım, komutanım bunların kalbi durmuş herhalde. Bu ne biçim iştir? Ölmüşler ama kanları akmamış?

Komutan önce şaşırdı, biraz düşündü, ama daha sonra bu türden olaylara çok defa tanık olduğunu hatırladı.

–Eşek oğlu eşekler, hele bir eğilin bakın, kalp atışları nasıldır?

Askerler aceleyle eğilip yerde yatanların kalp atışlarını, nefes alışlarını dinlediler ve kalplerinin durmadığını gördüler:

–Komutanım, komutanım bunlar korkudan bayılmışlar.

Ortalık kahkahadan geçilmiyordu. Askerler hem ölümden kurtulmanın sevinci ve hem de bir türlü dindiremedikleri korkaklıklarını gizlemek amacıyla durmadan gülüyorlardı. Komutan bağırıp-çağırarak zorlukla kahkahaları durdurdu. Bu arada baygın yatanlar da ayağa kalkmışlardı.

Yeniden yola dizildiler. Artık kahkahalı dakikalar bitmiş; korkulu, heyecanlı saatler yeniden başlamıştı. Hiç kimsenin bacakları tutmuyor, gövdeyi taşıyamıyordu. Öyle ya, arkada, bıraktığı askerlik öncesi yaşam; önde ise ölüm, hem de bir hiç uğruna şerefsizce bir ölüm vardı. Bir de yakasını kurtaramadığı devlet, operasyonlar, kışlada ölümden beter işkenceli yaşam, boşu boşuna kurşuna dizilme...! Asker Mehmet "gitmesem" diye iç geçirdi, kafasında bir sürü düşünce dönüp duruyordu. Ne olacaktı şimdi?!..

Devamı Gelecek Sayıda

ÇAĞDAŞ KAWA

Tarihte, davada ve yiğitlikte
21 Mart 82'nin Diyaribekir'inde
Vurur şavkı dağlara üç mumun
Hücresinden MAZLUM'un...
Yanında imiş mumları,
Başlarında tülleri
Beyazlar içinde gelin güzelleri
İnce boylu üç melek misali...
Kanatlarına alıp götürseler miydi
Yoksa ışıldayıp ona
Hep gülseler miydi...
Tutup yaktı tepelerinden
NEWROZ ateşine atar gibi
Mum melekleri
Kalktı ayağa yavaşça
Durdu saygıya son kez
Ve sarı ışınların getirdiği o an
Hücresine, Diyarıbekir'e ve
Kürdistan'a
Sessizlik, sessizlik, sessizlikti...
Durdu öyle pür dikkat
Ayakta bir iskeletti
Deri kemik yıkılmaz bir inat
Tarihe inat, düşmana inat
Ve ihanete inattı.
Düşündüğü KAWA, ülkesi,
Halkı ve savaşı idi
Artık o derin düşünceler içinde
NEWROZ aleviyle idi..
Kara Gözleri..
Tüm Kürdistan'ı görmek ister
gibi son kez
Büyüyüp büyüyüp dolan
Ve bir daha görülmeyecek olan
O sevgi ve dost bakışlarıyla idi
Bir dostları bilirdi
O sıcak sıcak bakışları
Kardeş sıcaklığıyla yanan
O mum beyazı göz bebekleri...
Ve artık senin
Ey çağdaş KAWA
Derya-deniz bilincine
Kürdün baş-eğmezliği
Şahsiyetinle
"DİRENMEK YAŞAMAKTIR"
Şiarınla
Geride bıraktığın bir isyandır
Sürüp giden
Bir isyan...

Avusturalya'dan
Bir Yurtsever

Burjuvazi ve Demokrasi

Baştarafı Syf: 12'de

etmeleri kendi amaçları doğrultusunda savaşım verilecekse, kendileri faşizme karşı savaşımda başı çekeceklerse sözkonusu olur. İşçi sınıfının iktidarının sözkonusu olacağı koşullarda sosyal demokratlar, anti-faşist savaşımda tekelci burjuvazinin baskı rejimini unutarak savaşıma ihanete kadar giderler. Çünkü işçi sınıfının iktidara yürümesi demek burjuva düzenine giderek son verilmesi demektir. Bu da burjuvazinin bir kesimi olarak kuşkusuz sosyal demokrasinin kabul etmeyeceği birşeydir. Bunun için de dünyanın birçok yerinde faşist güçlerle işbirliğine varan bir ihanete kadar gitmişlerdir. Önemlisi sosyal demokratlar genel olarak burjuva demokrasisini kutsadıklarından ve insanlığın gelişiminin son aşaması gibi gördüklerinden faşist gelişmelere karşı da gerekli duyarlıkta değildirler. Buna karşın sürekli "komünizm" tehlikesini göz önüne alarak anti-faşist savaşkan bir cephenin oluşturulmasına yanaşmazlar.

Tekelci burjuvazinin en bağnaz, en şoven, en ırkçı kesiminin iktidara doğru yürümesini bir burjuva kesimi olarak başlangıçta büyük bir tehlike olarak görmez, dahası var olan ekonomik bunalımları burjuva düzenine ve onun güçlülüğüne olan inançları dolayısıyla dikkate almazlar. Üstelik ulusçu yanları ağır basan bir kesimdir ve köle ulusların kurtuluş savaşımına yaklaşımları bu doğrultudadır. Bunun için de anti-faşist savaşımda yer alacak olan ulusal demokratik haklarından yoksun hakların eşit koşullarda bulunmalarına ve anti-faşist bir programın buna göre yapılmasına yanaşmazlar.

Elbette anti-faşist savaşımda bu kesimin yeri vardır. Objektif olarak vardır. Çünkü faşizmin baskısını görürler. Ne varki, bunun abartılması ve anti-faşist savaşımın başarısının bunlara bağlanması son derece tehlikeli ve aldatıcı sonuçlara götürür ve işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, köle ulusların faşizme karşı verdikleri savaşımın meyvelerinin sosyal demokratlar tarafından toplanmasına olanak verir...

Devam Edecek

Libya Mektubu

Baştarafı Syf: 15'te

başından yitirmiş bir aldatmacaydı. Oysa araştırmalarımızdan elde ettiğimiz sonuca göre bu yeni anlaşma gereğince Libya, şirketlere istihkakların %60'nı petrol olarak Türkiye'de ödeyecek, geri kalan %40'lık bölümünü ise Libya'da Dinar olarak ödeyecektir. Bu %40'lık istihkak, işçi ücretleri, vergi ve sigorta pirimlerinin karşılığıdır. Bu durumda, yeni anlaşma yürürlüğe girdiğinde kapanacak olan banka transfer hakkı, aslında şirketlerin kendi transfer hakkıdır, işçilerin değil. Sonuç olarak, işçilerin bu konuyu dikkatlice izleyip şirketlerin oyunlarına gelmemeleri gerekmektedir.

Peki, hergün işçilerin sorunlarını halletmek için girişimlerde bulunduğunu sahtekarca beyan eden faşist Türk devleti ve onun kuklası Özal hükümeti, bu soyguncu firmalarının işçiler üzerinde uyguladığı baskı, soygun ve haksızlıklara karşı bugüne kadar gerçekte ne yapmıştır? Tek kelimeyle işçiler lehine hiçbir şey! Hatta şirketlerin bütün bu haksız uygulama, soygun, baskı ve cinayetlerine seyirci kalmakla, hiçbir takibat, ve tedbir almamakla onlara kol-kanat gerdiği açıkça gözler önündedir. Evet, faşist cuntanın şirketleri teşvik ettiğini, desteklediğini, hatta ve hatta belirli aralıklarla şirket yöneticileriyle toplantı yapan TC temsilcisi konsolosun, bu konuda şirketleri yönlendirdiğini söylüyoruz. Faşist cuntanın bu uygulamalardan habersiz olduğunu kim iddia edebilir?

O halde, Türk faşist devletinin işçi düşmanı olduğu gerçeği apaçık ortada dururken, bu faşist devletin başı Kenan Evren, hangi yüzle işçilere, **"Türk milletinin dışardaki temsilcileri sizlersiniz. Devletin çıkarlarını, zararlı faaliyet yürüten güçlere karşı korumak sizin görevinizdir"** diyerek, "fedailik" ve "milislik" yapmalarını istiyor? Kendi sınıfsal ve ulusal çıkarlarını bilen işçiler bu alçakça istemlere çok geçmeden gerekli cevabı vereceklerdir.

Libya'dan Bir Gurup ERNK Taraftarı
30.1.1986

Kürdistan'da Partizan...

Baştarafı Syf: 21'de

yaklaşan yeni mücadelenin sürdürülemeyeceği açık bir gerçekliktir. Ve bugünkü buhranın, kaosun köklerinde sol hareketin henüz bir yanda burjuva özellikli **işçi aristokrasisine**, öte yanda **şehir ve kasaba küçük-burjuva** tabakalarına dayanması yatmaktadır.

12 Eylül'le birlikte bu her iki kesimin de işçi sınıfı ve halklarımıza güvenemedikleri zor kritik momentlerde egemen ideoloji ve akımlara doğru yalpaladıkları bir kez daha, çok açık ve net biçimde gözler önüne sergilenmiştir. 12 Mart öncesi sol **içinde** olan bazı siyasi akımlar, nasıl 12 Mart yenilgisinden sonra burjuvazinin bir nüansına dönüşmüşlerse; daha güçlü bir darbe olan 12 Eylül'le birlikte de aynı süreç daha sancılı olarak yaşanmakta, bazı siyasi eğilimler burjuva liberalizminin bir nüansı olmaya soyunmaktadırlar. Böyle giderlerse, şimdiki feryatları "sol **içinden" son** çığlıkları olacaktır.

Hemen hemen üç yıldır, Türkiye ve Kürdistan sathında iki süreç boğuşmaktadır. Bir yanda DYP'si SHP'si ile "demokrasi süreci", öte yanda proletaryanın ve Kürt halkının direniş zeminindeki mücadelesi. Bu iki sürece karşı tavır alışlar **kesin** ve **keskin** saflaşmalar yaratıyor, yaratacaktır. Devrimci hareket 12 Eylül'den 12 Mart sonrası **hayalleriyle** çıkamayacaktır. Bu farklılığı kavramayanlar kaçınılmaz bir şekilde DYP ve SHP'nin **taktik zeminine** yuvarlanırken, direniş mücadelesi de "provakasyon" "ahmaklık" ya da "suç" olarak görmektedirler. Bütün feryatlar ve yaratılan toz duman bu gerçekliği örtmek içindir.

Öyleyse FKBDC'ye düşen bu gerçekliği eylem ve propagandasıyla halklarımıza daha büyük bir enerjiyle kavratmak, mücadeleyi daha yükseltmektir.

Hamburg-GAL Eylemi ve Düşen...

Baştarafı Syf: 9'da

lemiz ülkede her türlü zorluğa rağmen gelişip güçleniyor ve hiçbir engel tanımıyorsa, bu alanda da önüne çıkarılmaya çalışılan engelleri aşacak güç ve yeteneğe sahiptir. Türk sömürgecilerinin ve Alman yetkililerinin çokça övünerek bahsettikleri "Tarihi Türk-Alman Dostluğu" (geçmişte M. Kemal-Hitler, günümüzde Evren-Kohl arasında gerçekleşmiştir), Kürdistan halkının en haklı istemlerine karşı olmak kaydıyla, bir de "Hamburg Dev-İşçi" ve sağcı GAL yönetici kliği arasında geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu güçler, egemen sınıfların tavrına düşmekten kaçınarak, halkımızın tarihi direnme kararına da saygılı olmasını bilmelidirler.

Ülke zemininde olduğu gibi, bu alanda da Kürdistanlı yurtsever kitleler, gücümüzün her türlü engeli aşmaya muktedir olduğunu bilerek, direnişçi halk gerçekliğimizi dünya kamuoyu önünde her geçen gün daha fazla başarıyla temsil edeceklerdir. Bu gerçeklik layıkıyla temsil edilip dayatıldığında ise, sahte maskeler birer birer düşmeye ve gerçek yüzler açığa çıkmaya devam edecektir.

O halde, Kürdistanlı yurtseverler olarak, ülkede yoğun bir direniş mücadelesini yaşadığımız günümüzde, bu geleneğimizi ülke dışında da layıkıyla yaşatalım

–Kürdistan halkına karşı geliştirilen her türlü katliam ve komplo girişimleri boşa çıkarılacak ve zafer PKK önderliğinde savaşan halkımızın olacaktır.

C. Dılar
Hamburg

سيقومون بها الى موسكو. ووقعوا في وضح مضحك جدا لدرجة أنهم دعوا الى عدم ذكر اسم كردستان على لسانهم وأن يتحدثوا عن "الميثاق القومي" فقط. وقالوا بأنهم انطلقوا في سفرهم الى موسكو بوفد مؤلف من ٦٠ شخصا معبرين بذلك مرة أخرى على انحطاطهم. فرقة اللاجئين المؤلفة من ستين شخصا المسكينة هذه ظنت أن شعوبنا ستبقى تجهل تصرفاتها هناك.

ألن توضح مجموعة السادة المؤلفة من ستين شخصا، ماذا فعلت هناك من أجل شعوبنا؟ لماذا لم يكن بالامكان رؤية هؤلاء السادة حتى في النقاشات الاكثر حيوية؟ لن يستطيعوا تمرير هذه المسألة بقول نحن أيضا اشتركنا في بعض النقاشات فتمكنت وفود يقل عددها عن الستين شخصا بكثير من الاشتراك في كل النقاشات بتوزيعها العمل فيما بينها بشكل منظم.

يجب أن نسأل من هؤلاء السادة. أليست تركيا من بين دول الشرق الاوسط؟ (أم أنه لكونهم ملتجئين الى أوربا وصل بهم الامر لدرجة الاعتقاد بأن تركيا قد زلقت الى أوربا). لماذا لم يتواجدوا في جلسة مؤتمر دولي حول الشرق الاوسط؟ فشعوب العالم كانت تريد أن تعرف المستوى الذى وصلته نضالات شعوب الشرق الاوسط نعرف أنهم لا يخوضون أى نضال (لو غضضنا البصر لحظة عن المجهودات التصفوية التي يبذلونها) واستسلموا تماما الى اليمينية ولا يتجرأون على الوقوف أمام شعوب العالم باسم شعب شرق أوسطي ولكن ماذا تقول شعوب العالم والمنطقة من أجل

الشرق الاوسط، أولم يجدوا في أنفسهم حتى شجاعة سماع ذلك بصمت؟

أجل، فقد كان بالامكان رؤية سفالة الانتهازية في شخص الذين زعموا أنهم اشتركوا في مهرجان موسكو باسم تركيا. هناك، بينما كان ممثلوا شعوب العالم يسعون لتحقيق أكبر استفادة من كل دقيقة من أجل شعوبهم، أمضت رحلة فرق (تنا) السياحية الهدف بالتمتع بالحفلات المقامة والتفرج على الاماكن الجميلة في موسكو. ليس هناك أى مجال للشك بأن أماكن موسكو الجميلة كثيرة جدا. فقد خلقت الشعوب الاشتراكية بالجهد الاشتراكي الابداعي المزيد منها. ولكن أليس من حقنا نحن أيضا في أن نعيش بين الهدوء؟ فشعوبنا أيضا تنتظر التضحية من الذين يتحركون باسمها من أجل خلق الهدوء على أراضيها.

أوكان وضع برجواز (يينا) الصغار يختلف عن وضعهم؟ انهم أكثر انحطاطا منهم. فقد وصل انحطاطهم الى درجة اعتقادهم بأن ظهور شخص أو اثنين يرتدون الزى الوطني خلف لوحة تركيا في استعراض اليوم الاول سيمكنهم من اظهار وطنيتهم. فلو كان بالامكان التأكيد على الوطنية بالزى لنجح وفد صدام حسين في ذلك. أولم يسير أولئك أيضا في الاستعراض الرسمي بالزى الكردى ـ العربي وصورة صدام؟ أولم يعطوا بذلك على اظهار الاخوة العربية والكردية في شخص صدام حسين؟ ولكي تكتمل كوميديا أصحابنا كانت تنقصهم صورة مصطفى كمال اليوم كنعان أفرين لان صورة مصطفى كمال لم تنقص عن مؤسسي "اتحاد اليسار" على مدى تاريخهم.

هنا نريد أن نبين بأن الشعب التركي وشبابه مع الاسف لم يخلقوا القوة التي تمثلهم في مهرجان موسكو للشباب. ولكن تم تمثيل الشعب الكردستاني من خلال ممثل جبهة التحرير الوطني الكردستانية التي يناضل تحت رايتها. لاول مرة تمكن الشعب الشعب الكردستاني وكردستان من القيام بدور الممثلية في محفل كهذا وذلك بفضل النضال الذى يخوضه.

في المهرجان تم توزيع كتيب عن "وضع الشباب في كردستان" أعدته باللغة الانكليزية لهذا الغرض خصيصا قوتنا القائدة حزب العمال الكردستاني. كذلك نال توزيع برنامج الحزب باللغات الانكليزية والالمانية والعربية والتركية، ومنشورات بكل اللغات نال اهتمام جميع الوفود.

في اليوم الاخير اشترك ممثلو شعوب العالم في حفل الختام رافعين رايات بلادهم. وقد عرف مهرجان هذه السنة رفرفة راية قومية جديدة جدا. أجل تلك راية / ERNK / التي يناضل الشعب الكردستاني تحت لوائها. هكذا وجد ممثلو كل شعوب العالم فرصة رؤية راية كردستان المستقلة الحرة المقبلة.

* عاشت جبهة التحرير الوطني الكردستانية
* عاش الاستقلال وأممية البروليتاريا

ممثل ERNK في المهرجان

بعد ١٩٨٠ والى الاستعدادات التي أجراها الحزب للمرحلة الجديدة والتي أعلنها مع قفزة ١٥ آب المجيدة بعد أن نقل قواه الى أرض الوطن . ثم بين أن نضالنا يزيد شعوب قوة وأنه سينزل أحدى أكبر الضربات بالامبريالية واختتم كلمته قائلا :

أيها الرفاق الاعزاء

نحن أبناء الشعب الكردستاني ندعوكم الى تأدية المهمة الاممية التاريخية - واثباتها ماديا ومعنويا - الملقاة على عاتقكم تجاه النضال الذى يصعده ببطولة طليعتنا حزب العمال الكردستاني! الموت للاستعمار والامبريالية، والفاشية! عاش نضال كل الشعوب من أجل الاستقلال والحرية ! عاشت جبهة التحرير الوطني الكردستانية/ERNK/! عاشت أممية البروليتاريا !

أما في الاول من آب فقد انعقد مؤتمر حول "حركات التحرر الوطني في عصرنا" افتتح بقراءة رسالة الرئيس فيديل كاسترو التي تضمنت التضامن مع الشعوب المناضلة من أجل استقلالها . عقب ذلك القيت بالتتالي كلمات ممثلي اليمن الجنوبي وجبهة / FMLN / السلفادورية وسوابو النامبية. ثم قسم المؤتمر الى ثلاث جلسات. بعد ذلك استمر جلساته بكلمات الشعوب المناضلة في مناطق أفريقيا وأمريكا اللاتينية والشرق الاوسط شرحت من خلالها نضالات شعوبها وساحاتها . ونريد هنا التنويه آسفين الى تواجد وفد الدولة العراقية التي تعتبر احدى ممثلات الثورة المضادة في المنطقة.

في جلسة للشرق الاوسط تطرق ممثل جبهة التحرير الوطني الكردستانية في كلمته الى المشاكل القومية والطبقية في الشرق الاوسط والى السياسات الاستعمارية التي تعرضت لها المنطقة على يد الكثير من القوى الاجنبية، والى النتائج الايجابية التي خلقتها التحولات الراديكالية بعد عام ٩٧٠ والاهم من كل ذلك تطرق الى أهمية ولادة تنظيم ماركسي لينيني مثل حزب العمال الكردستاني في بلد مستعمر منذ مئات السنين مثل كردستان ، وموضحا معنى الهجمات والاستفزازات والمؤامرات التي بدأتها رجعية المنطقة والفاشية التركية، كذلك الى التحالفات التي عقدها حزب العمال الكردستاني مع القوى التقدمية والراديكالية في المنطقة. ثم تابع ممثل جبهة التحرير الوطني الكردستانية كلمته تناولا بالشرح التطورات الاخيرة الحاصلة في كردستان .

اننا على قناعة من فائدة بعض التطورات التي حصلت في هذا الملتقى .

لقد تعرض ممثل جبهة التحرير الوطني الكردستانية الذى وقف على المنصة يتحدث باسم شعبنا ، للهجمات الاستفزازية لوفد الدولة العراقية الذى زعم أنه سيتمكن من عرقلة التحدث باسم كردستان . هذا لم يكن أمرا مربكا بالنسبة لنا، بل كان مفهوما وطبيعيا . فباعتبار أن ممثلي العسكرية التركية واسرائيل الصهيونية لم يتواجدا في هذا المهرجان ، أظهرت الثورة - المضادة الاقليمية وجودها في شخص ممثل عراق - صدام حسين . وأن توجه الهجمات الى نضال شعبنا المتصاعد بقيادة حزب العمال الكردستاني كان طبيعيا . لقد تصارعت قوتين مضادتين في شخص ثورة الشرق الاوسط وفاشيتها في هذا المحفل أيضا . أما حين قال رفيقنا بأنه يريد نقل التحيات الثورية من كردستان الى شعوب العالم من هذا المنبر ، وتعرض لهذه الهجمات من الثورة - المضادة الشرق أوسطية، وقف ممثلوا شعوب العالم على الاقدام وعبروا عن رغبتهم في سماع كلمات الشعب الكردستاني الثورية بالتصفيق الحار والمستمر. وقد استمر الرفيق المتحدث في كلمته وسط الاهتمام الكبير والتصفيق الحار . وأحد أكثر الامثلة واقعية على اهتمام وتضامن الشعوب مع النضال الثورى لشعبنا هو قيام ممثل كوبا بتقديم راية وشعار المهرجان هدية الى الرفيق ممثل جبهة التحرير الوطني الكردستانية فور انهاء كلمته تعبيرا عن أسمى آيات التضامن مع شعبنا . ثم خنق صوت رجالات صدام الخائف من قبل وفود كوبا وفلسطين والسوفيات وأفريقيا والشعوب الاخرى وأعضاء الديوان . أما شعبنا فتبنته كل شعوب العالم التقدمية - الثورية. وأردى صوت الثورة - المضادة الشرق أوسطية من قبل شعبنا وظل دعم ومساندة شعوب العالم. والذى حصل أن اضطرت الزمرة الصدامية الى ترك القاعة أمام ردود الفعل العنيفة التي تصاعدت ضدها .

ومما لا شك فيه أنه طالما تطرقنا الى المهرجان أيضا يجب أن نتطرق الى الوفد المشترك باسم تركيا وان كان قد انضم الى "اتحاد اليسار". كما يعرف الرأى العام الديمقراطي التركي والكردى في أوربا أن هؤلاء السادة لهم أكثر من عدة شهور يكتبون المقالات ويتكلمون طويلا عن الرحلة التي

الكثيرين مشكلة الشباب كجزء من المجتمع، ولفت الانتباه الى جانبها الاجتماعي، وصل الامر بالاخرين الى الافتخار باشتراكه ناشرا بعض الارقام بهذا الصدد. أما أهمية مهرجان الشباب الذى انعقد في موسكو بالنسبة لنا، فتعني التضامن الطبقي على المستوى العالمي. اذ يمكن الدول الاشتراكية وشبابها وشباب الشعوب التي تخوض نضالها الوطني والطبقي، من نقل مكاسبها والتجارب التي اكتسبتها في نضالها الى بعضها البعض، ولكن لا يمكن أن يرتقي الى وسيلة للتضامن الواقعي في هذه البنود.

ومما لا شك فيه أن تناول شعبنا وشباب وطننا مهرجان موسكو الشبابي من هذه الوجهة بالنسبة لنضال كردستان الثوري المتصاعد بقيادة حزب العمال الكردستاني وتحت راية جبهة التحرير الوطني الكردستاني، لمن أكثر المواقف صحة.

ان المستوى الذى وصله النضال الثوري لشعب كردستان، وجبهة التحرير الوطني الكردستانية التي أعلن عن تأسيسها هيأ فرصة اشتراك الشباب التحرري في مناسبات كهذه. والشباب الكردستاني باشتراك ممثل جبهة التحرير الوطني الكردستانية في مهرجان موسكو الشبابي الى جانب ممثلي شعوب العالم، وجد فرصة اسماع صوت نضال ثورة جديدة ناشبة في الشرق الاوسط، ونيل أعمق مشاعر التضامن معه.

اذ أن الشعب الكردستاني تمكن من خلق جبهة التحرير للوطني الكردستانية بنضاله الذى ضحى فيه بدماء خيرة أبنائه في سبيل ذلك. وفي اليوم الاول من وصول ممثلي جبهة التحرير الوطني الكردستانية الى موسكو، قاموا بزيارة ضريح قائد شعوب العالم المظلومة وبروليتاريتها، الغ. ف.ا. لينين. وبذلك يكونوا قد عبروا هنا أيضا عن أن الشعب الكردستاني بنضاله الذى يخوضه بقيادة حزب العمال الكردستاني في الطريق التي رسمها لينين سيصبح عضوا مشرفا في أسرة الشعوب المستقلة الحرة، وأنه سيسير في هذه الطريق بثبات وتصميم.

بدأ المهرجان الثاني عشر للشباب العالمي في ستاد لينين بتاريخ ٢٧ تموز بكلمة الافتتاح التي ألقاها سكرتير الحزب الشيوعي السوفييتي ميخائيل غورباتشوف. التنظيم الرائع للمهرجان بكل جوانبه والذى ظهر منذ اليوم الاول، كان تعبيرا واقعيا عن الابداع الاشتراكي. أما برامج الايام التالية فقد شمل بشكل أكبر على نقاشات حية لنضالات شعوب العالم والتطورات السياسية العامة. وأبرز بنود النقاشات كانت الاتية:

* السلام، الحد من الاسلحة وعزل الاسلحة النووية
* نضالات الشعوب والشباب ضد الامبريالية، الاستعمار والاستعمار الجديد، التفرقة العنصرية، الفاشية، من أجل الاستقلال الوطني والحرية السيطرة والديمقراطية، ومن أجل تقرير مصيرها وتحقيق التطور الاجتماعي
* نضال الشباب من أجل حقوقهم ومصالحهم الحياتية
* مشاكل الشباب (البطالة والمشاكل الاقتصادية والاجتماعية الاخرى)
* نضال الشعوب من أجل تصفية الوجود الاستعماري
* حول الذكرى الاربعين للانتصار على الفاشية
* التجارب المستقاة من الحرب العالمية الثانية
* المعنى الاقتصادي-السياسي للتضامن الاقتصادي الدولي
* حول التضامن مع الشعوب المناضلة ضد الاستعمار والاستعمار الجديد والفاشية والامبريالية
* كونفرانس حول حركات التحرر الوطني في عصرنا.

هذا وكانت قد جرت نقاشات أخرى احتوت على الكثير من المواد على مدى اسبوع.

الاشتراك في كل هذه النقاشات وتقييم هذا المحفل من أجل نضالنا الوطني، يحمل أهمية كبرى. أضف الى أن نقل كلمات متعلقة بنضال التحرر الوطني باسم شعبنا كواحد من بين الشعوب القليلة جدا الخاضعة للاستعمار القديم الى شعوب العالم يحمل أهمية كبرى أخرى. ويمكن القول بأن ممثلي جبهة التحرير الوطني الكردستانية الذين اشتركوا في هذا المهرجان قد استفادوا من هذه الفرصة.

وفي ٣٠ تموز قام ممثل الجبهة الذى أخذ حق الكلمة في ملتقى النضال من أجل تصفية الاستعمار بنقل أحر تحيات الشعب الكردستاني الى شعوب العالم، طرق الى البنية الاجتماعية-الاقتصادية والسياسية الكردستانية، وبعد أن شرح ولادة القوة الطليعية وأعطى نبذة عن ماضيها والمستوى الذى وصله نضالنا وبشكل خاص نوه الى مقاومات السجون

ان موقف الحزب الشيوعي العراقي تجاه المقاومة المتصاعدة للحركة الوطنية في كردستان الجنوبية اعتبارا من الستينات بعيد حقا كل البعد عن الموقف الثوري الاممي . فلم يقترب من القضية ضمن حدود المقاييس الماركسية - اللينينية المجربة والتي حققت النجاح . فلم يدافع عن حق الشعب الكردي في تقرير مصيره بشجاعة وسلك في هذا المجال طريق الاحزاب الاشتراكية - الشوفينية الاعضاء في الاممية الثانية . هذا السبب فتح الطريق أمام السيطرة المتزايدة للمؤثرات الرجعية الاصلاحية داخل الحركة الكردية ووقوعها في وضع يميني رجعي . وطبيعي بأن هذا التطور فتح الطريق أمام التطور السلبي للحركة الوطنية الديموقراطية العراقية أيضا .

لو تناول الحزب الشيوعي العراقي العلاقة بين الشعبين العربي والكردي والدفاع عن استقلال الشعبين وحريتها ومساواتها في الحقوق وحق الامم في تقرير مصيرها بحرية على أسس أممية صحيحة، لكانت قيادة الحركة الكردية وصلت الى وضع أكثر ايجابية وتقدمية، وما أصبحت الحركة الوطنية الديمقراطية العراقية أسيرا لنظام يميل الى الفاشية باضطراد . ولكن لانه لم يلعب هذا الدور، وصل الى وضع أعضاء البعث الحاذين في صفوف اليسار، وأدوات بسيطة في يد زمرة صدام التي استخدمتها ضد المعارضة الثورية .

هذا الوضع المر ولكنه حقيقي، عاشة الحزب الشيوعي العراقي .

كما هو معروف بأن صدام الذى ازداد قوة اعتبارا من السبعينات منح الحزب الشيوعي العراقي منصب أو منصبين وزاريين وأخذه في صفه، وصفى العناصر الثورية التقدمية بين الحركة الوطنية الديموقراطية العراقية من جانب، من الجانب الاخر حقق هزيمة الحركة الوطنية الكردية وأوقع قيادتها في وضع سلبي . يلاحظ بأن للحزب الشيوعي العراقي دورا خطيرا جدا في ازدياد صدام قوة وفي تصفية الحركات الثورية الوطنية في البلدين .

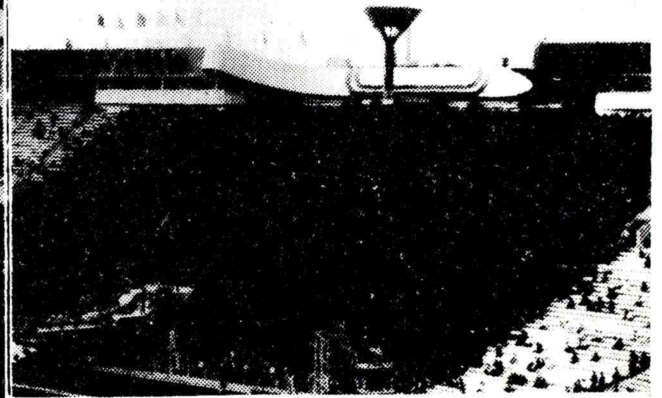
البقية على الصفحة ٩

الحزب الشيوعي التركي والحزب الشيوعي العراقي مضطرين لتوضيح الوضع الذى يتواجدان فيه منذ الماضي وحتى الان وكما بين لينين ان الموقف الذى يتخذه حزب ما تجاه أخطائه هو مقياس جديته .

البقية في العدد القادم

المقال ماخوذ من سرخوابون، العدد ٤١ شهر مايو (آيار) .

الشباب الكردستاني يحضر المهرجان الثاني عشر للشباب العالمي بالراية القومية

مما لا شك فيه أن أكثر الايام تعبيرا في هذا العام الذى أعلن عاما دوليا للشباب، تم عيشها في موسكو أثناء المهرجان الثاني عشر للشباب العالمي .

لقد كتبت مقالات مسهبة وعقدت الاجتماعات وجرت نقاشات واسعة منذ بداية هذا العام عن المهرجان الشبابي . وبالطبع تناول المسألة كان حسب الوضع الطبقي لهذه الاوساط . فبينما تناول

وقيامها بتسمية نفسها "بالشيوعية" في الوقت الذى لا تستحقها نهائيا، وتركت تاثيرا على الحركات الثورية الاخرى ايضا ، الانكار حيال القضية الكردستانية من اجل استعطاب مواقف هذين الحزبين تجاه القضية الكردستانية عن قرب سيكون من المفيد عقد رابط مع الماضي .

في العشرينات وبعد ان اتم الشيوعيون الاتراك استعداداتهم التنظيمية السياسية انطلقوا عائدين الى الوطن على امل الاشتراك في حركة التحرر القومي التركي التي كان يقودها القوميون الاتراك الكماليون . قتل حينها (١٥) كادرا قياديا طليعيا وعلى راسهم مصطفى صبحي من الحزب الشيوعي التركي نتيجة مؤامرة دبرها الكماليون . يكمن وراء هذه المؤامرة، الواجب استخراج دروس هامة منها ، حقائق جدية للغاية. قبل كل شيء لم تتبع سياسة ثورية صحيحة تجاه الكمالية، وان كانت قد اتبعت العلاقات على اساس تنظيم مستند على قوى شعبه الذاتية . والشيء الآخر هو انه باى مفهوم وكيف منحت الثقة للكماليين ، فهذا غير معروف.

بعد هذه الضربة التي تلقاها الحزب الشيوعي التركي ، لم يتمكن من جمع شمله مرة اخرى . والاكثر من ذلك ان قيام سكرتير الحزب الشيوعي التركي في تلك الفترة وداتنديم تور بالاستسلام الى الشرطة وحوزته كل الارشيف، تحول تصفوى بسيط سخرته الكمالية . التنظيم الشيوعي الاول الذى حل نفسه بعد التصالح مع البرجوازية في تاريخ الحركة الشيوعية العالمية هو الحزب الشيوعي التركي. اما حياتهم اللاحقة فقد مضت على الارجح ككوادر كماليين للبرجوازية التركية في صفوف اليسار التركي بحلول سنوات حرب التقسيم الامبريالية الثانية وبينما لعبت كل الاحزاب الشيوعية في العالم ادوارا بارزة وبعضها تسلم الحكم في بلدانها، لم يُسمَع باسم الحزب الشيوعي التركي سوى في عدة عمليات احتقال وبعد ذلك لم تصادف امارات عيشه ولو بالمعنى التصفوى .

هذا الوضع الذى يتواجد فيه الحزب الشيوعي التركي ،تظهر اخطر نتائجه في كردستان. فقد اتفق تماما مع الكمالية على وصفها لمقاومات الشعب الكردى التي نشبت في كردستان مابين اعوام ١٩٢٥-١٩٣٨ على انها "انتفاضة رجعية ضد النظام الجمهورى التقدمي"، "وعصيان الاكراد الوحشيين ضد الحضارة"، وشارك الكماليين الجريمة في ارتكاب المجازر بحق شعبنا. بل ان التاريخ يظهر بان الحزب الشيوعي التركي اثناء عصيان درسيم قدم بعض قادته ضباطا الى الجيش التركي وبذلك يكون قد اشترك بنفسه في قتل شعبنا .

أجل ، فالوضع الذى كانت مقاومات الشعب الكردى تعانيه ، من حيث المستوى الايديولوجي -السياسي والقيادة، يمكن أن يحمل العديد من العوامل المتخلفة. مجرد القول أن الامر هكذا هل يمكن غض البصر عن مجازر لا تقل وحشية وظلما عن بربرية الفاشية التي ارتكبتها الكمالية بحق شعب استعمل حقه الاكثر طبيعية من أجل حماية هويته الوطنية؟ مساندة مجزرة، والاسوأ من ذلك الاشتراك الفعلي فيها ، هل يليق بالصفة الشيوعية ؟ لقد تعرفنا فيما بعد على ممارسات مشابهة للمواقف وتوجهات الحزب الشيوعي التركي في الساحة العراقية وكردستان الجنوبية في شخص الحزب الشيوعي العراقي .

ان الحركة الوطنية الديمقراطية العراقية التي استفادت من الظروف الملائمة التي ظهرت بعد حرب التقسيم الامبريالية الثانية، تمكنت من الدخول الى مرحلة جديدة. الحركة الوطنية التي استفادت من هذا الوضع في كردستان الجنوبية ، تطورت انتفاضات تحت قيادة الحزب الديمقراطي الكردستاني الذى يمثل مستوى أكثر تقدما بالنسبة للتي نشبت ضد الكمالية في كردستان الشمالية -الغربية. وصف الحزب الشيوعي العراقي هذه الحركة فورا بأنها مؤامرة والعوبة امبريالية واتخذ موقفا ضدها .

ونود أن ننوه بأن سكرتير الحزب الشيوعي العراقي في الاربعينيات فهد قد أبدى حقبا موقفا شجاعا تجاه القضية الكردستانية. الا أنه كون الفترة لم تكن ناضجة كثيرا من أجل التطورات الثورية، وبسبب مقتل القيادة لم يدخل هذا الموقف الى الحياة ليعطي ثماره .

لقد جزئت كردستان من قبل القوى الامبريالية والاستعمارية ويطبق في كل جزء استعمار ثقيل مختلف عن الآخر. لهذا السبب هناك روابط وثيقة بين نضال التحرر الوطني الكردستاني وبين النضال الثوري ـ الديمقراطي في هذه الدول. سابقا كانت هناك نواقص في الارضية الموضوعية التي ستكسب هذه العلاقة الموجودة بين ثورية هذين الوطنيين، واقعية اكبر. الا انه وخاصة في كردستان الشمالية الغربية تطورت حركة تحرر وطنية معاصرة على هذه الارضية الموضوعية المتشكلة، وتشكلت ظروف ملائمة جدا في يومنا من اجل العلاقات التي لم تكسب واقعية في الماضي.

ولكن رغم حدوث كل هذا القدر من التطورات، نرى ان العلاقات بين ثورة البلدين لا تختلف عن الماضي مطلقا. اذا كان كذلك فانه وكما شوهد في العديد من حركات التحرر الوطني في العالم، ان عدم تطوير علاقات بين ثورة هذين البلدين المرتبطة ببعضها كارتباط اللحم ـ والاظفر، يفتح الطريق امام الهزيمة. اذا كان يتم التحرك بمفهوم استخراج الدروس من تجارب النضال الثوري السابق، تشكل ممارستنا العملية في تركيا والعراق امر الامثلة. المعروف انه سحقت اولا انتفاضات الشعب الكردي، ثم قتل بعد ذلك مسؤولي العديد من الحركات الثورية وعلى راسها الحزب الشيوعي التركي والحزب الشيوعي العراقي. وان كانت هناك عوامل هامة نابعة من قيادة الحركات المتفجرة في كردستان، الا انه للمواقف الاشتراكية الشوفينية التي اتخذتها هذه القوى حيال المسالة الكردستانية دور كبير في ذلك.

الا اننا نرى استمرار نفس الموقف في يومنا ايضا حيال نضال التحرر الوطني الكردستاني.

في هذه النقطة، بات البحث في اي نقص ايديولوجي-سياسي وضعف الظروف الموضوعية، بات يعني الهراء ضعيفا. فالتطورات الحاصلة تكشف بوضوح انه هناك مواقف واعية سيئة النية.

نظرا لان هذه القوى ترغب في ادخال برامجها الى الحياة بواسطة التصالح مع برجوازيتها الاصلاحية، تعمل على عدم اكراه برجوازيتها الحساسة جدا بشأن كردستان، ولهذا السبب لا تريد الدنو من قبول حركة تحررنا الوطنية. مقابل انكارهم الحقيقة الكردستانية فترة طويلة، وحين فرض نضال التحرر الوطني الكردستاني نفسه عنوة، بدات هذه المرة بتحريف المسالة، واما بتناولها وفق مصالحها. فسعوا باساليبهم البغيضة التي اوصلوها لدرجة الاستفادة حتى من تخلف مجتمعنا، سعو لجعل التطورات المتحققة وسيلة لتحقيق برامجهم.

كما يلاحظ، بان القوى الاصلاحية البرجوازية ـ الصغرى الذيلية الكردية والاشتراكية الشوفينية الانحرافية ـ الاصلاحية من ثورية القومية الحاكمة، بدل اقامة علاقات تخدم ثورة البلدين تسعى كل واحدة للاستفادة من الاخرى والوصول الى اهدافها المبرمجة، اما المسالة الكردستانية فيسعون لحلها داخل النظام الامبريالي ـ الراسمالي دون التعرض لذات الحكم الاستعماري. مواقف استراتيجية مصلحية معدومة من الاساس الثوري والفضيلة، كهذه والاتحادات التي تولدها مثلما لن تقدم ابسط خدمة للنضال الثوري، ايضا ستصهر القدرات الثورية، وبشكل لا مفر منه ستحول الثورة الى الهزيمة.

مواقف الحزب الشيوعي التركي والحزب الشيوعي العراقي من الحقيقة الوطنية الكردستانية هي الانكار في جوهرها.

لقد واجه نضال التحرر الوطني الكردستاني منذ وصوله الى سمة معاصرة بتاثير من حروب التحرر الوطنية التي اصبحت احدى اقوى تيارات عصرنا خاصة بعد حرب التقسيم الامبريالية الثانية، وحتى يومنا هذا العديد من القضايا الايديولوجية السياسية الثقيلة. احداها هي تشكل بنى اقتصادية واجتماعية وثقافية وسياسية مختلفة

نظرا لتجزئة كردستان واستعمارها من قبل دول مختلفة فتح ذلك الطريق امام ولادة مستويات مختلفة للوعي والتنظيم بين شعبنا الذي يعيش في كل جزء، اما ثانيها فهي، مفهوم الحزب الشيوعي العراقي والحزب الشيوعي التركي اللذان يلعبان دورا تصفويا بعد مقتل اولى قادة الحركة الثورية الديمقراطية العراقية والتركية

الذين يتحركون باسمهم . أما المواقف الناشئة عن برامج كهذه فحملها لمخاطر جديدة بداخلها أمر لا مفر منه . مع تطور حركة تحررنا الوطني بقيادة البروليتاريا ، يتضح فورا كيف تصبح هذه القوى، قوى تابعة في الداخل وفي الخارج .

ان طرق الحل والمطاليب التي يقدمها التعصب القومي البرجوازي الاصلاحي التبعي من أجل حل قضية نضال التحرر الوطني الكردستاني دعنا من صلاحيتها لحل القضايا الاجتماعية والسياسية الحالية لكردستان ، فانها تعقد هذه القضايا أكثر، وتدفعهم الى جانب الوقوع في الاخطاء ،كذلك الى عقد اتفاقات واقامة علاقات داخلية وخارجية تحمل مخاطر جديدة . بينما يسعون لاقامة تحالفات مع منظمات المخابرات الامبريالية والاوساط البرجوازية الاستعمارية التي تزعم أنها ليبرالية خارجيا ، وداخليا بدل الاوساط الوطنية وعلى أساس تحالف العمال والفلاحين اتخذوا التحالف مع مختلف أوساط الطبقات الحاكمة الكردية أساسا لهم . قبل تشكل نهج البروليتاريا لم تكن هذه المناهج البرجوازية الصغرى الذيلية التي تحمل نفس الجوهر الطبقي رغم اختلاف بعض الانعكاسات فيما بينها ، لم تكن في سياستها العملية تتمتع بالوضع الذي يخولها لحماية أنفسها من الوقوع مع الاقطاع الكمبرادوري في نفس الوضع . انهم في وضع ، بدل الانكار القومي السابق المجرد للحصول على بعض البقايا تستهدف هذه المرة تحت زي معاصر الى الحصول على المزيد من النفايات من البرجوازية الاستعمارية ، مذعنة تخاف من الفكر والعمل المستقل ، وأصبح قسمها الاكبر رجعيا مع مع تطور الحركة الثورية . مع ولادة وتطور نهج البروليتاريا في حركة التحرر الوطني وتوطيد الطليعة ، يتضح وضعهم الرجعي هذا أكثر فأكثر ومع تجسد نهج البروليتاريا في شكل حركة حزب العمال الكردستاني ،لم تتاخر البتة في تكثيف تحدياتها له وفي تاسيس اتحادات لا اسس لها ولكنها في جوهرها مضادة لحزب العمال الكردستاني هذه الاتحادات الموسسة والمشتتة بسرعة . اليوم يتضح اكثر وبكل المستويات في علاقاتها الايديولوجية والسياسية والعملية ومن خلال حياتها والمؤامرة المسماة بقانون الندم الذى اصدره العدو ،

ومن خلال مايصدرونه من بيانات يتضح بانه كان يقف وراء هذه الاتحادات دعم وتشجيع برجوازية الاستعمار بشكل مباشر وغير مباشر .

ولقد تشتت "اتحاد القوى الوطنية الديمقراطي الذى تاسست في الماضي بالانطلاق من هذه الاهداف قبل ان يكمل عامه الاول ،اما البرامج الخماسية التي شكلت فتشتتت قبل ان تولد واضح بان الاتحادات التي تتشكل بهذا الشكل ليست من اجل التجاوب مع احتياجات نضال تحرر شعبنا ،بل بقصد ان تتمكن القوى المذكورة اعلاه من حماية وجودها التنظيمي -وطبيعي من اجل مصالحها الطبقية -انها تكونات تصفوية يمينية خطرة ومضرة بنفس القدر بوحدة ونضال شعبنا جاءت نتيجة حسابات دقيقة. كذلك حين لم ترى هذه الاوساط "الاهتمام" اللازم من اجل تحقيق متطلباتها من جناح "حزب الشعب الجمهورى "من برجوازية الاستعمار ،توجهت الى الفئات الاشتراكية الشوفينيه الانحرافية -الاصلاحية من شوار القومية الحاكمة . ولكن البرجوازية الصغيرة الذيلية في توجهاتها هذه لم تتاخر في الكشف عن نفسها . فيعبرون عن علاقاتهم مع اقدم هذه المذاهب" الحزب الشيوعي التركي "الذى ظهر على اساس انكار وجودنا القومي، من خلال هذه الشعارات المخربة : "بشنك" في هافانا في الحقيقة الذهاب الى هافانا كان صحيحا . ولكن ذلك دعنا من خدمة مصالح شعبنا الحقيقية ،انها زيارة تم فيها تسليم استقلاليتها التنظيمية الى الغير ودون ان يكون لها حق الكلمة باسمها . يعني ان "بشنك" ذهب الى هافانا تحت الراية التركية ورمز الحزب الشيوعي التركي . فالذين ينكرون هويتهم الوطنية بهذا الشكل يمكن ان يكونوا كل شيء، ولكن قطعا لا يمكن ان يكونوا شيوعيين . كما انه ليس لهذه القوى اى مفهوم تكتيكي مستند على قواهم الذاتية ولو من اجل الوصول الى حلولها الاصلاحية المنصوص عليها في اهدافها المبرمجة. وعلى الارجح تاخذ حل المسألة كاساس لها بالاعتماد على القوى الملائمة لمفاهيمها الاستراتيجية وبالطرق السلمية والاستفادة من الفرص المحتمل ولادتها. لهذا السبب تسعى لصهر قدرات شعبنا القتالية والمقاومة في بوتقتها من اجل ادخال مناهجها الذيلية الاصلاحية الى الحياة .

بلغين في أيار/١٩٨٣/ في المؤامرة التي دبرتها نفس القوى المظلمة.

تفاقم سلبية بنيتنا الاجتماعية هذه النابعة من الداخل بسبب مواقف الانكار-القومي في الحقيقة تتخذها الاحزاب الشيوعية الكلاسيكية والحركات الثورية للقومية الحاكمة أداة تجاه قضيتنا القومية. مقابل أنهم يليقون بأنفسهم صفة "الشيوعية" يتضح اكثر كل يوم من خلال مواقفهم الايديولوجية والسياسية وفعالياتهم العملية تجاه القضية القومية الكردية في الماضي وفي يومنا، بأنهم ليسوا لائقين البتة بهذه الصفة، بل العكس أنها قوى اشتراكية شوفينية كما يلاحظ بأنها لم تستخرج دروسا من الماضي.

ففي كردستان الشمالية الغربية يقوم الحزب الشيوعي التركي بواسطة تنظيمات مشكلة أو شكلها مثل "اتحاد القوى الوطنية الديموقراطية" في السابق و "اتحاد اليسار"، كذلك يقوم مطبق نفس النهج في كردستان الجنوبية الحزب الشيوعي العراقي بحماية وبالتحديد باعداد تنظيمات مشابهة، سعيا منهم لتصفية الحركة الوطنية في كردستان الجنوبية ونضال التحرر الوطني الكردستاني الذى يقوده حزب العمال الكردستاني في كردستان الشمالية الغربية ويجعلون ذلك مادة أساسية في جدول أعمالهم ويمارسون هذا العمل المخجل بشكل منسق فيما بينهما.

ربما لم تشترك الاحزاب المذكورة اعلاه في المؤامرة المدبرة، الا ان مواقف الانكار التي يتخذونها حيال كردستان واتخاذهم مواقف الى جانب البرجوازية تجاه الانتفاضات الكردية في السابق والمواقف المصلحية التي يتخذونها في يومنا تجاه نضال التحرر الوطني الكردستاني المتصاعد، و تفاهتهم الناشئة عن مناهجهم الاشتراكية الشوفينية والاصلاحية-الانحرافية، يولد نتيجة اشتراك هذه الاحزاب مع القوى المتآمرة بشكل مباشر اوغير مباشر. لهذا السبب، سواء الحزب الشيوعي التركي وسواء الحزب الشيوعي العراقي يتحملون مسؤلية لن يمكنهم التملص من هذه التطورات بسهولة.

لذا ننوه الى ان المؤامرة التي دبرت في اواسط شهر نيسان ١٩٨٥ واودت بحياة (٨) مقاتلين طلائع نتيجة للاسباب التي سعينا لا يجازها اعلاه، ليست حدثا عابرا بسيطا، بل يجب النظر اليه كحدث يجب تقييمه بشمولية واسعة وباعتبارنا نرى ذلك افضل طريقة، لذا نتناول المسألة بهذا الشكل.

تبعية التعصب القومي والاصلاح الاشتراكي-الشوفيني يؤدى بالنهج السياسي الى ذيلية البرجوازية وبالنضال الثورى الى التصفوية

من أجل وصول ثورة ما الى النصر، يجب وقبل كل شيء أن يكون لها نهج ايديولوجي سياسي أي أن يكون لها برنامج واستراتيجية وتكتيك صحيح وضرورة قيامها بتصعيد فعالية تنظيمية عطية نابعة من ذلك.

نظرا للدور السلبي الذى تلعبه البرجوازية الصغرى في تنفيذ هذه الحقيقة ضمن الحركة الوطنية، يجب التطرق الى وضعها أولا.

في كردستان تشمّر البرجوازية الصغرى عن ساعديها لتمثيل البرجوازية القومية المتعصبة. الا أن كون هذه الطبقة تشكلت داخل النظام الاقتصادى والاجتماعي والتعليمي للدولة الاستعمارية من جانب، من الجانب الاخر في خضم العلاقات المادية والمعنوية مع الطبقات الحاكمة الكردية، يشكل أساسا للاصلاحية في الايديولوجية والمساومة في سياسة القوى الراغبة في تمثيلها فسبب جعل هذه القوى بعض الحقوق المحدود تمثل "التعليم بلغة الام، الامتيازات الثقافية" وما شابهها أهدافا مبرمجة لها، يعود الى ضعف الاساس الاجتماعي الذى تعتمد عليه نظرا لخصائص تكونها.

واضح بأن هذه الصيغ المقدمة على أنها برامج، ليس لها أية علاقة مع نضال الاستقلال والحرية الذى يمثل التعبير الحقيقي عن مصالح شعبنا. بل أنها برامج تخدم في جوهرها بشكل أكبر مصالح الفئات الاقطاعية-الكمبرادورية الكردية التي لم تتداخل مع الاستعمار بشكل تام وفئة من المثقفين البيروقراطيين البرجوازيين الصغار

الحزب الشيوعي العراقي والحزب الشيوعي التركي مرغمين على ترك التصفوية التي يواجهان بها نضال التحرر الوطني الكردستاني

لقد فقد شعبنا وحزبنا في أواسط نيسان /١٩٨٥/ ثمانية من مناضليهم وهم يدخلون أرض الوطن على أمل تنفيذ المهام التي أوجبها نضالنا الذي دخل مرحلة جديدة مع اعلان جبهة التحرير الوطني الكردستانية.

اذا الشعب الكردستاني لم يتمكن من تأسيس دولة مستقلة ومجتمع حر بنضاله الذي تواصل مئات السنين، فلا ينبع ذلك فقط من شراسة هجمات واضطهاد العدو أو من قوته وهذا ليس بالسبب الاساسي. يعود سببه في نفس الوقت وبشكل أساسي الى الصدامات الداخلية التي فتحت الطريق أمامها بنيته الطبقية. وقيام بعض القوى بدور بارز في تعميق القضايا بشكل مباشر أوغير مباشر أثناء هذه الصدامات.

كما هو معروف أن تبعية الطبقات الحاكمة الكردية المنحدرة خلال التاريخ قد تحولت في يومنا الى عمل تطوير ايديولوجية وسياسة وتنظيم باسم العدو وباتت تعيش وضع عمالة تامة. لذلك أسباب تاريخية عميقة. فمنذ حروب الامبراطوريتين العثمانية والصفوية من أجل السيطرة على كردستان وحتى يومنا، وان كان بأشكال مختلفة، شكلت الطبقات الحاكمة الكردية طرفا في هذه الصدامات على الاغلب باسم العدو، ودفعت شعبنا للتقاتل فيما بينه. أما حين الانتفاض ضد الغزو الخارجي، فبسبب الضعف الناشئ عن خصائصها الطبقية، خانت انتفاضاتها وأقرب أصدقائها الذين ناضلوا معها، واتجهوا الى تبعية مخيفة. ويمكن مواجهة وجه تاريخنا المر والحقيقي هذا بكثرة في انتفاضات كردستان الشمالية ـ التربية في الفترة/٢٥-١٩٣٨/ في الماضي القريب وخاصة في انتفاضة ديرسيم، كذلك في الحركة الوطنية في كردستان الجنوبية التي تعرضت للانقطاع في عام/١٩٧٥/ ثم لمت شملها وتطورت من جديد.

لقد تعرض نضال التحرر الوطني الكردستاني الذي تشكل على هذا الاساس السلبي، وتجسد في حركة حزب العمال الكردستاني اعتبارا من عام /١٩٧٠/ التي تعرضت منذ ولادتها للعديد من المؤامرات والخيانات. فقد هاجمت الطبقات الحاكمة الكردية والتعصبيين القوميين البرجوازيين الصغار الناشئين منها الذين بدأوا يفقدون نفوذهم على كردستان مع تطور حركة التحرر الوطني المعاصرة المتطورة بقيادة البروليتاريا، هاجمت حركة حزب العمال الكردستاني بأشرس شكل. هذه الحركة وهي ماتزال في طور المجموعة الايديولوجية فقدت من طلائعها الرفيق **حقي قرار** على يد منظمة التآمر ـ الدساسة "ستيركا سور" في عام/١٩٧٧/ والرفيق **خليل جاوغون** على يد عصابات الاقطاعيين. مع تطور النضال وتجسده رغم هذه المحاولات التآمرية يلاحظ بأن شمولية واتساع رقعة الهجمات أيضا قد زادت: بوشر هذه المرة من قبل "كوك" بواسطة "اتحاد القوى الوطنية الديموقراطية" باتخاذ "ضد-حزب العمال الكردستاني" قاعدة أساسية له في الهجمات التي أودت بحياة قرابة/٥٠/ من كوادر ومؤيدي حزب العمال الكردستاني. ويتضح اليوم بشكل أكبر بأن هذه الهجمات ناشئة من الاستعمار وعملاء القوى المحلية.

منذ الانفتاح على الخارج، واجهت حركتنا العديد من المؤامرات. فبينما دبرت عدة مؤامرات ضد طليعة حزبنا وانتهت بالفشل، فقدنا الرفاق **سليمان توفجو** في آب/١٩٨٢/ والرفاق **شاهين قلاووز وجاهيد دايان وفؤاد ارتورك وبسي شيمشك وبسي هانتاش وحسن اوزجاليك وموسى الكومحمد بشير اقسوى** في نهر هيزل/١٩٨٢/ كذلك الرفاق عضو اللجنة المركزية **محمد قره سونغور وابراهيم**

Dilîyê Şer ê PKK Muzaffer AYATA:

Li Zîndanên Dîyarbekrê di Rojîyên Mirinê û Hingavtinan de 32 Şoreşger Hatin Kuştin

Li dawa PKK a bajarên Hîlwan û Sewrek'ê li dijî şoreşgerên bi navên **Kemal Aktaş, Salih Ogaç, Celalettîn Delîbaş, Sûleyman Gûnyedî, Îrfan Gûler, Abuzer Dehşet, Bedrettîn Kavak, Halîm Yaverkaya, Alî Kiliç, M. Fahrî Çîftçî, Yilmaz Uzun, Ramazan Odemîş û Fevzî Yetkîn,** daweki nuh destpêkir. Bi hiceta propaxenda "Komunizmê û Kurdîyatî" ji hêla van şoreşgeran bûye, şoreşgeran dierxistin pêşîya "dadîngahê". Dilîyên şer yên PKK, efsereke parastîna konevanî ji 361 pelan amade kirin. Ji girtîyên şoreşger **Muzaffer AyatZ,** navên şoreşgerên ku hetanî niha di rojiyên mirinê û bin hingavtinan de şehîd ketine duxûyankir. Roja 6'ê Sibatê, gava hêsirên şer derxistin pêşîya dadîngahê, ser pirsa "**Karê wê çiye**"? şoreşgeran "**Karê me şoreşgerîye**" gotin û birsiveke berxwedanî dan.

Ji ber ku **Muzaffer Ayata** û 13 hevalên wî, li dadîngahê bi rengê konevanî li berxwedan û xwe bi rêzanî parastin, daweki nuh li dijî wan destpêkir; û dadîngeh, li gora Zagona Dewleta Tirk, bendên 141 û 142'an, xwest ceza bide wan. Ji ber ku, dilîyên cengê xwe aktîf têkilî berxwedanên li zîndanan dikin û li pêşîya dadîngehan xwe bi terzê konevanî diparêzin û bivî rengî mêtingeran binkeftî û ruswa dikin; dadîngehên mêtingeran jî, li gora vê rewşê ceza didan wanan. Şoreşgerên ketine destê dijmin, li gora grêdana bi Partîyê re ceza digrin.

Dilîyên cengê, bi efsera ji 361 pelan a parastina rêzanî, grêdan û bawerîyên xwe yên xwedîrumet, li derheqê Partîyê, gel û têkoşînê anîn zman. Tenê ji ber vê sedemê mêtingeran xwest, cezayên girantir bidin wan; û bivî awahî dixwazin ku, şoreşger xwe têkilî xweragirtinên li girtîgehan nekin; an birawestînin ku şoreşger li berxwe bidin.

Piştî ku dadgerê leşkerî duxuyanîya suçê hurkola pêde,

bîryar daku duxuyanîya **Muzaffer Ayata** bi rengê "**ji 1981 hetta 1984'an li girtigahên leşkerî li Dîyarbekrê (Amed) 32 şoreşger bin hingavtinan (işkencan) de hatine kuştin**", negiringe li ser bê seknandin. Bivî rengî daxwaza girtîyên şer li wan vegerand. Dadgerê leşkerî, bîryara xwe de got ku; ji 32 kesan bilî yên dawîya berxwedanên birçîmayînê ûhw... mirine, yên mayin bi "ecelên" xwe mirine û bin hingavtinan de tu kes nehatîye kuştin.

Gelek sazuman dengê xwe li dijî van derew û demagojîyên dadgerê leşkerî yên eşkere, bilind kirin. Serekê gelemperî ê Yekitîya bijîjkên (Hekîmên) Tirk Nusret Fişek duxuyanîyek belavkir. Duxuyanîya xwe de vê yekê got: "**Tib'ê de mirinên ai ecel an mirinên normal nînin. Lê belê tê dîtin ku, di ve meselê de gotinên mîna mirinên bi ecel an mirinên normal tên bikaranîn. Em bi navê bijîjkan duxuyanî alema gişî dikin ku, sedema van mirinan bi temamî nehatîye eşkere kirin.**" Dîsa, mebusê bajarê Agrî ji partîya SHP (Partîya Sosyal Demokrasîya Gelî) Îbrahîm Taşdemîr, pêşnîyareke pirsê gihand serekwezîrîya dadîyê (adaletê). Eynî pergalê anî zman û bersiva van pirsên jorîn daxwaz kir; "**Hucrên li girtîgaha Diyarbekrê ji bo xwe kuştinan rêdarin? Bilî vê jî, daku tu xwe kuştin nebin kîjan tedbîr hatine girtin an piştî ev bûn, kîjan tedbîr hatin girtin?**"

Ev duxuyanîyên hanan eşkere dikin ku, berpirsîyarên mêtingeran bixwe îddîayên hatin kirin naderivênin û kuştinên hatin kirin bivî rengê nikarin bên niximandin. Piştî ku navên şoreşger û welatperwerên ji 1981 hetta 1984'an li zîndanan, ger dawîya rojîya mirinê, ger jî bin hingavtinan de ronakrewan bûne, hatin eşkere kirin pêde, yek–cardin bala alema gişî qulibî ser girtîgahên Dîyarbekrê. Planên karbidestîya faşîst yên bi alîkarîya "Yekitîya Kemalîstên Ciwan" navbera salên 1981'an û 1984'-an, bo bidestanînê û ixanetê bi rengê lêdan, hingavtin û kuştinan birêveketin, dawayî berxwedana bilind bû pûç-ketin û avê de çûn. Pêşemîn **Mazlum DOĞAN, M. Xeyri DURMUŞ, Kemal PÎR** û **Ferhad QURTAY,** berxwedana girtîyên şoreşger ê gewre, yên endamên PKK, hemû planên mêtingeran yên bo bidestve anînê, bê bingeh kirin. Agirê berxwedanê a ku **Newroz'a** 1982'an de rêheval hogir **Mazlum,** dada, bi agirê berxwedanê ê **Ferhad QURTAY, M. Xeyrî DURMUŞ, Kemal PÎR** û rêhevalên din behtir geşbû û miha Çilê 1984'an giha bilindahîya xwe.

Berxwedanên li zîndanan, ku Têkoşîna me a Rizgarîya Netewî de, demeki nuh vekirin, îro jî bi hemû hîma xwe berdewam dikin. Kelîya îro, li gund û çiyayên Kurdistan'ê de Têkoşîna me bilind dibe û derbên pêwist li dijmin dikevin, ev berxwedanên li zîndanan jî delametên xwe hişk bicih tênin. Di demekî de ku bi "Zagona Poşîmanîyê" bidest anin dihat armanc kirin û têkoşîna me dixwest bê perçiqandin, dilîyên cengê bi efserên parastina konevanîya xwe a ji gelek sedan pel; bêbextî û poşmanîyê carek din mahkum kirin. Pêre jî, şervanîya xwedî-rûmet dan şanîkirin.

Zîndanên Dîyarbekrê, ku hinkarên mezintir yên grêdana bi Partî û gel li wir derketin holê, weke du-îro jî, û sibe jî wê navê xwe di pelên zêrin yên dîrokê de bide zînkirin. Cezayên bên dayîn, dibe ku çend-çar bidarvekirin bin jî, lê belê dilîyên şer yên ku dizanin, tiştek ji doza gel ne bi qîymettire, wê xweragirtinên xwe bidomînin.

Roja 6'ê Sibatê, sekna pêşîya dadîngahê de **Muzaffer Ayata,** navên şoreşger û welatperwerên di navbera salên 1981-1984'an de, li zîndanên Dîyarbekrê, dawîya rojîya mirinê û hingavtinan de hatin kuştin, wusa duxuyankir:

Slahattîn Kunduz, Abdurrahman Çeçen, Mehmet Alî Eraslan, Onder Demîrok, Mazlum Dogan, Mehmet Aqpinar, Azîz Ozbay, Ferhat Qurtay, Eşref Anyaq, Necmî Oner, Mahmut Zengîn, Kemal Pîr, Alî Çîçek, Akîf Yilmaz, M. Xayri Durmuş, Bedîî Tan, Alî Erek, Azîz Bûyûkertaç, Mehmet Ozbadem, Îsmet Karak, Yilmaz Demîr, Remzî Aytûrk, Necmetîn Bûyûkkaya, Cemal Arat, Cemal Kiliç, Alî Saribal, Ramazan Yayan, Hûseyîn Yûce, Orhan Keskîn, Îbrahîm Xelîl Baturalp, Xelîl Atala û Alî Kiliç.

***

LEYİSTOKÊN MÊTİNGERAN BO SAZÎKİRİNA MİLÎSAN TÊK DİÇİN

● Li gundê Dehreban dest li ser çekên 9 milîsan hat danîn

● Hêzên mêtinger û cahşên wan ji ber êrîşên şoreşgerî taya mirinê de ne

Roja 1'ê Mijdarê 1985'an yekitîkî Hêzên Rizgariya Şoreşgerî ê HRK avêt ser gundê Dehreban navça Şirnex'ê. Şoreşgeran dora gund vegirtin; çetên çek ji mêtingeran girtibûn bêtesir kirin û dest danîn ser çar çekên G-1 û pênç tivingan. Dest danîn ser gelek rextên berikan û berên van çekan. Bêxusar, yekitîya şoreşgerî eynî şevê vegerîya parêzgaha xwe.

Koma şoreşgeran a çekdarî, berî dora gund bigre û dest deyne ser çekên cahşan, ji mêj gundîyan li derheqê ajanan hişyar kiribû. Şeva kiryarê, şoreşgerên ku çar-seetan civîn bi gundîyan re kirin, azînên dijmin rûtazî kirin û dan şanîkirin ku, bo têkbirina leyistokên dijmin, xwedî-bîryar û qîrarin.

Mîna me berî nihan jî duxuyankirî, ji miha Tebaxê 1984'an vir de; mêtinger bi hevkarîya çetên ajan yên malbata Alîxan Tatar û cahşên din, gundîyan li dijî Berxwedana Rizgarîya Netewî çekdar dikiran. Gundîyên welatperwer, stu li ber van leyistokên mêtingeran xwar nekirin û bi rengekî fireh li dijî azînên neyaran rawestîyan. Bilî her-cure perçebûna el-ûeşîrvanî, malbatî û her babêt sext û zorbazîyê, daxwaza birêvebirina kiryara milîsan, tenê li dora axa û xulamokên wî ma. Ev rewş, Alîxan û tirşikvanên wî behtir birabirî. Mêtingerên bi van daxwazan biserneketin, ê din destpêkirin bi zagonên zilm û zînatê çekan li gundîyan belav bikin. Gundîyên ku bi mêranî pişt didan şoreşgeran, hatin çekdarkirin. Gundîyên çekdar, divî bû dora gund ji şoreşgeran biparêzên, leşkerên mêtingeran biparêzên, nobeta qereqolan bigrin, li operasyonan şop bajon, erzaqa hêzên dijmin pêkbênin û hacet û tiştên wan barbikin û bikşênin. Bivî avahî gava yekemîn a Cenga Taybetî, wê bicih bihata.

Perçekî ji van planên dijmin ew bû ku, li gundê Dehreban Alîxan Tatar û sixurê wî Abdullayê Silêman, çekên dijmin girtibûn û leyistokeke metirs dimeşandin. Lewma livbazîya gundê Dehreban encamên pewist derxiste ronahîyê û bû livbazîyeke şoreşgerî a hêja û xwedî-têdayî.

Nexasim piştî vê kiryarê, dijmin dev jê berda, çek li dora Şirnex û Perwarî belavbike. Perê jî, yên çek standibûn, çekan li dijmin vedigerênin.

Talîya rûdanê, nêzîkî 1000 leşkerên artêşa faşîst avêtên ser gundên li dora Dehreban; jin û zorekên kesên çekên wan dest bi şoreşgeran ketibûn girtin û lêdan li wan kirin. Serê her tivingegekê qedera 400 hezar lîra, ceza ji wan re birîn. Li ser vê serpêhatinê, kesên çek ji dijmin girtibûn, destpêkirin çekan dîsa li wan vegerînin.

Livbazîya şoreşger a gundî Dehreban, li ba van bûyeran, bû kiryarek ku bersiva çetên Alixan Tatar jî da û bala wan kişand ser bîryarîya şoreşgeran.

XWÎNA RÊHEVALÊN ME Lİ ERDÊ NAMÎNE

Şeva 2'ê Mijdarê 1985'an, komeke ji şoreşgerên HRK, êrîşî gundê Çemê Mezin kir. Xulamê Alîxan Tatar, sixur Osmanê Mirad û kurê wî Musa Sewîm bi mirînê ceza kir. Şoreşgeran dest danîn ser çeka wan a ji yên Bruno, ku li dijî gel û şoreşgeran bikardianîn.

Ev sîxur, berî niha glîya şoreşgeran kiribû. Berî niha bi çendekê, şerek di navbera şoreşgeran û hêzên dijmin derketibû. Hevalekî me bi navê **Sertaç** brîndar ketibû. Ev xinizî bêbext şopa hevalê brîndar ajotibû û bibû sedem ku, hevalê me şehîd bikeve. Ev rûdan li ba gel gir û heqeke gewre, li dijî sîxur û bêbextan rakiribû. Nexasim, piştî gelek dem terê çû-neçû, ev sîxur ji hêla şoreşgeran hat kuştin û tola şehîdên me **Saadet** û **Sertaç** hat hilanîn pêde, dilşikestbûna gundîyan jî hetta gavekê ji holê rabû. Mêtinger û xalamokên wan ji bersiveke şoreşgerî girtin.

Eynî şevê gundî ji hêla şoreşgeran hatin civandin û gunehên vî sîxurî hatin jimartin. Ji hêla din, şoreşger bala kesên grêdayî Alîxan Tatar kişandin û ji wanan, dest danîn ser çeka Salihê Tudê.

HÊZÊN MÊTİNGER Û CAHŞÊN WAN Jİ BER ÊRÎŞÊN ŞOREŞGERÎ NAV TİRSEKE MEZİN DE DİJİN

Şeva 26'ê Mijdarê 1985'an şervanên HRK li gundê Biryanê êrîşî çetên sîxur û glikaran kirin. Sîxur û bêbextên bi êrîşa şoreşgeran hesîyan, ketin nav tirs û bizdaneke gewre. Têkoşerên HRK rêyên ku dirêjî qereqolên Şirnex û Gundikê Mellê dibin, birîn û dora gund vegirtin û wûsa dest bi êrîşa xwe kirin. Herçuqasî alaya Şirnexê û hêzên dijmin yên li qereqola Gundikê Mellê bi rêya bêsimê agahdarî êrîşê bûn jî, tenê di rewşa xwe-parastinê de man û bi hezaran ber û roketên ronahîkirinê avêtin valahîyê. Piştî şerekî bi seetan a dijwar pêde, têkoşerên şoreşvan bêxusar û hundabûn vegerîyan parêzgahên xwe.

Herçuqasî dijmin ji ber sersala damezrandina Partîyê, li dijî kiryarên şoreşgerî hazirîya xwe kiribû jî, nekarî livbazîyên HRK bide rawestandin. Livbazîya şoreşger a hêzên HRK, amedakarîya dijmin avê de bir.

Ev kiryar behtir li ser daxwaza şênîyên Şirnexê bicih hat. Sîxurê bi navê Ahmedê Mehmedê Reşît (Ahmet Biryan), ji çetên dijmin yên karvanî herdû bra Sido û Reşît û birayên bi navên Salih, Xelîl û Sekwan li vê dorê diman. Şoreşgeran beri niha çendcaran livbazî li dijî vê koma bêbextan, ku zilmê li gel dikin, bicih anîbûn. Bihara 1984'an de, domana van kiryaran de, brayê Ahmet Biryan ê xiniz, hatibû kuştin.

Xebatên rêkxistina milîsên dijmin, pêşemîn bî destê vî bêbextî dihatin bîrêvebirin. Ev koma xayinan pêre jî, endamê çeta bi navê KUK-SE'ye jî. Tim û tim hevkarî û hevalbendî bi dijminan re kirine. Ev koma sîxur û glîkaran ku li derdora Şirnexê eynî tewrê dijmin li dijî gel û şoreşgeran bireve dibe, berî niha li gundên Akêr û Tolga, destên xwe dinav xwina hevalên me yên welatperwer Salih û Ûsuf gerandibûn. Ji mêj bû ku, zilm û zordarîya xwe li derdorê dijwartir dikiran. Lê belê niha baş fahmkirin ku, wê bêceza namînin. Bilî hecatên dijmin yên li destê wan de, bilî alîkarîya dijmin, çuqas dem der-

bas dibe, behtir tirsa dilê xwe didin der û dikevin nav tirsa mirinê.

OPERASYONA MEZİN A Lİ GUNDÊ OMYANUS PUÇ BÛ

Beyana 14'ê Mijdarê 1985'an bi sedan leşkerên dijmin ji erd û banî avêtin ser gundê Omyanus. Eynî rojê leşkerên li dora Şirnex, Sêrt û Perwarî ji bi ser rê ketin, dakû bên gundê Omyanus. Dîyare ku li du nêçireke mezin bûn. Herçuqasî hişk nedîyar be jî, hêjmara leşkerên seferber bûn, dinavbera 700 hetta 1000 û behtir bû. Di nav wan de, nêzîkî 50 dij-gerîllavan û nêzîkî 30 cahş jî hebûn. Dora gund ji dur (gundên Xirbikê Bestê, Çemkê Tahla, Tolga, Osyan û Çiyayên Hereqol) bi temamî hatin vegirtin.

Komeke ji şoreşgeran ku di nav çembera dijmin de mabû, piştî şerekî ku 2 rojan domkirî, bêxusar xwe xelaskir.

Mêtingerên encama operasyonê de tiştik bidest wan de neket, bera xwe dan gundîyan. Mezin û zaro, bi hezaran gundî ji lêdanê derbas kirin. Li qadên gundan zilmûzorê li wan kirin. Weke ku ev jî ne bes be, tevlî cahşan gom û xanîyên gundîyan şewitandin û talankirin. Qedexe kirin ku, gundî sewal û pezên xwe biçêrînin. Bivî avahî xwestin heyfa xwe bihilênin.

Balam gundî xweragirtin; tu acizbûn û melûlî şanî nekirin. Hingavtin û lêdanên xedar, debar kirin. Bi van bûyeran rûçka dijmin zelaltir nasîn û ji bona doza birûmet biryara xwe dan. Gundîyên me, wê ji niha û pêde jî dijminê mêtinger binkeftî bikin.

XANÎYÊ MEHMEDÊ TEMER (MEHMET TATAR) KU Jİ ÇETA ALÎXAN E HAT ŞEWİTANDİN

Weke tê zanîn, merivên Alîxan Tatar hem malbeteke dewlemende, hem jî li dora Şirnexê ketine bin hikmê mêtingeran. Mala Tatarên cahş ku li gundên Bişirêş, Bessê Meryemê û Cefanê hwd... dimînin, xwedî li dehl, dar û axa dorhelê derketin û bivî avahî kirine malên xwe. Û ji kîsa gundîyan, mejokatîkî mezin bicih anîne. Ev rewşa bi salan domkirî, ji hêla gundîyan nehat derivandin û car-carnan şer û pozberîyên dijwar qewwimîne. Lê her-carê, axayên sod û berjewend ji xwe re girtin, bi alîkarîya mêtingeran jî, dengê gundîyan ê bilind dibû vemirandin û bûn sedema kuştina gelek gundîyên xîzan û hêjar. Ji ber alîkarîya qereqol, dadîngeh û daîra tapo ji bo Alîxan, gûndî bêçare û bêmecal mabûn.

Gava ku hêzên HRK dest bi livbazîyan li dijî Alîxan Tatar kirin, gundî jî bûn xwedîhêvî û bawerî. Hêrs û gira xwe dan der û dest bi bîzav û livê kirin.

Dîsa, bêbextên bi navên Mehmedê Gimêr û lawên wî, Hamit û Nado li gundê Bessê Meryemê, hemû ax-merg û dehl kirne bin hikmê xwe. Hemû kesên ji dora vî gundi derbas dibin, dişelênin. Ev cahşê xwe ji kiryarên şoreşgeran xelas kir, xanîyê xwe barkir û çû navça Şirnexê. Evî jî, mîna axayên din binkeftin derivand û revî. Şoreşgeran mala vî xinizî şewitandin û wusa bersiva, şewitandina xanîyên gundîyên xîzan dan. Ev komên xayinan, ku ji deşt û gundan bazdan çûn bajaran, bivî rengî derivandin ku li ber gundîyan binkeftî bûn û li erde ketin.

Lİ ŞİRNEX Û HEZEXÊ ŞER DERKET

Destpêka miha Çilê de, li dora Şirnex û Hezexê (Îdil) şerên çekdarî derketin. Mîna agahîya me pêket, ji hêzên mêtingeran gelek kuştî û brîndar hene; her-dû rûdanan de 4 şoreşger jî şehîd ketine.

Mîna duxuyanîkirina Serleşkerîya heftemîn a grêdana awarte, di şerê Şirnexê derketî de, têkoşerên bi navên **Osman ŞANLI** û **Hasan ÇELÎK** û şervanekî navê wî eşkere nebû, hatine kuştin. Mêtinger duxuyanîya xwe de, behsa kuştîyên xwe nekirine.

Şerekî din de, ku li Hezexê derketî de gava şervan **Abdurrahman ZENGÎN** şehîd ketîye, têkoşer **Îbrahim YALÇIN** ji brîndar ketîye destê dijminan de.

Ji ber ku, nuçên dorfireh li derheqê van her-dû şeran hêj ber destê me nebûne, em nikarin xwendevanên xwe baş li derheqê van şeran agahdar bikin; lê pir eşkereye ku, kuştîyên ji dijmin gelekin.

Hevalên Têkoşer,

slavên germ û şoreşgerî li we dikim. Hun dilê têkoşîn û jîyana me ne. Armanc û rêyên rizgarîya me, giş di "Berxwedan"a leheng de tên şanîkirin. Gava ez hêj li welat bûm (li Kurdistana Rojava), me bi navê Kurdan bang û xebat dikir. Lê gava em dihatin ser pirsa rizgarîyê; çi, çawa? wê Kurdistan rizgar bibe, me nedizanî. Di bin wan hoy û şêweyên gran de, Şoreşgerên Serxwebûn û Azadiyê, Partîyek şoreşger û pêşeng bi navê Partiya Karkerên Kurdistan sazkirin, û bo gelê me birêve xistin. Ew roja ku PKK sazbû, wê bo gelê me di dirokê de bibe cejnek granbiha. Rojeke qehremanîya gelê me. Heke ev roj, li derveyî welat bi hezaran kes vê cejnê pîrozdikin, eşkereye ku sibe, dirojên Serxwebûnê de , wê gelê me di bajar û gundên Kurdistan'ê de mina li Kuba û Vietnamê bûyî, bi milyonan wê vê cejna granbiha pîroz bike.

Bi rastî min ta roja iro pir kovar û rojnamên Kurdistanî yên rêzanî (polîtîk) xwendine. Lê wek kovar û rojnamên PKK; mezin, xurt û zanistî min nedîtine. Her gotarek bi zanyarî û şoreşgerî tê tehlîl kirin û pişt, li reformîst û sosyalşovenîstan dişkîne.

Hevalên Hêja,

ew têkoşerên mêrxas yên 15'ê Tebaxê, ji gelê Kurdistan re deriyd şoreşê vekirine û hêvîya gelê me, ji bo Serxwebûnê xurttir kirin. Nemaze, çawa ku reformistên tirsonek li dijî şerê çekdarî disekinin û bêşerm navên mina "terorist" li cangawerên me yên hogir dixin, wusa wê gelê me di rojên pêşîn de, rojên Serxwebûnê de, wê hisabê ji wan tevda bistîne.

Sazkirina Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK), gavek pir hêja bû, ji bo şoreşa Kurdistan re. Enî, we gelê me ji çîna proletarya ta çînên din yên zehmetkêş bicivîne serhev û şerê Serxwebûn û Azadîyê, di nav refên Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) de, berbipêş de bibe. Diroka tevgera rizgarîxwaz a gelê Kurdistan de pêwist bû ku, berî vê bi demekî ji dur û dirêj enîyek wusa, mîna ERNK hebana. Welatek mêtingeh, tevgerek rizgarixwaz bê enîyê, çetine rizgarî bidest bîne û bi serkeve. Lê weke em dibînin, dîsa tevgera PKK bi vê karê hêja rabû û enî sazkir.

Carek din dixwazim bêjim ku, **Partîya Karkerên Kurdistan (PKK)** wê armanca me ku bi sed-salan dilê me de bibû hesret, bicih bêne; ERNK ûpêşanga wê PKK, wê gelê me, welatê me bi îdelolojîyek û stratejîyek şoreşger û nûjen bighînin mabestê!

Slavên şoreşgerî bo hemû têkoşerên PKK û şervanên HRK re!

***Bijî Rojnama Me "Berxwedan"!**
***Bijî ERNK Bi Pêşengîya PKK!**

Ferhad, Berlîna-Rojava

DERÎYÊ ZMANÎ

Amadekar Cankurd

Homêr û Nazê

-Nazê! Nazê!

Homêr di ser senca mala Nazê re bang dikir. Nazê karê malê bi diya xwe re dikir. Diya wê gotê:

-Nazo! Tu çima bersiva Homêr nadî?!

Nazê melkes ji dest xwe avêt û bi derva de beziya.

Dît ku Homer li wire.

-Tu çi dixwazî Homêr?

-Ma tu naçî, em jî herin hêzingan bo agirê Newrozê bicivînin?

-Ma tu dixwazî em dîsa têkevin zindanê?

-Îcar emê bêtir hişyar bin.

Homêr û Nazê gotina xwe kirin yek. Çun destûr ji diya xwe xwestin, ku herin hindek kuvarkan bicivînin. Lê bi rastî ewan bo berhevkirina hêzingan ji agirê Newrozê re diçin çolê.

Li dora gundê wamhinek xort û keçên din hêzing berhev dikirin, lê kesekî nedigot bo çi wilo hemû li hêzingan diegerin. Gelek kuvark di nava hejan de hebûn, lê kesekî pirsa wan nedikir. Destên wanan li ber bayê sar, weke textikan bîbûn.

Nazê gotê Homêr:

-Heke em agirê Newrozê dadin, wê leşkerê faşist gundê me careka dî bide bin lêdan û zorê. Wê gelek kesan dîsa bibin bendexanê.

-Netirse keçê! Eger me bigirin, wê şoreşgerên gelê me careka dî hêrişê bînin ser wan. Û eger em nehatin berdan jî, em ji xebatkarên ber darvekirinê neçêtirin.

Nazê bi çavên tijî agir li wî nêrî û got:

-Tirsa min ji wan nîne. Tirsa min ji bendexanan nîne. Kurdistan tev bendexane ye. Ma ewê gelê me tevî di ku de bigirin?! Heya kengê?!

Homêr bi gotina wê dilşa bû û bi lez hêzing berhev dikirin.

Ji dûrve dengê keçekê dihate guhên wan:

"Pîrozî tu cejna dilan
Cejna biwêj û bilbilan
Xweşî te daye bendiyan
Geşbûn rîhan û sorgulan..."

***

(Nas û Nenas)

Binêr vê gotinê:

Homêr nan xwar
an Homêr derî vekir

Em van tiştan dibînin:

1- Pîşkar: Homêr e
2- Pîşkber: Nan e, Derî ye
3- Pîşk: Xwar ji (Xawrine) hatiye
Vekir ji (Vekirine) hatiye

Di van herdu gotinan de Pîşkar (Nase).

Lê gava em dibêjin:

Derî vebû an vebûye
Nan hatiye xwarin
Çêl hatiye dotin...

Em nizanin kê Derî vekiriye
Kê Nan xwariye
an ji kê Çel dotiye

Di vir de, em van tiştan dibînin:

1- Pîşkber: Deri, Nan, Çêl
2- Bûyîn: Hatiye xwarin, vekirin û dotin.

Lê di vir de, em nizanin Pîşkar kîye, ew ji me re di vir de (ne nase).

Lewra me gotiye; ku di Kurdî de (Nas û Nenas) heye.

1- Nas:
ê Nas ji du tiştan pêda dibe:
a) Pîşkar: Ewê ku kar kiriye, dibe ku nav be û dibê Bernav (Bernam) be

Homer hat (Nav)
Tu hatî (Bernam) (Bernav)

b) Bûyin: Ew ji karê ku bûye.

2- Nenas:
ê Nenas ji du tiştan pêda dibe:
a) Pîşkber: Ewê ku kar bi serê wî hatiye, wek me gotî:
Nan: Nan hatiye xwarin
Derî: Derî vebû ye

Em dibînin, ku gava Pîşk di Peveka Nenas de (Derhigêv) be, jê re Pîşkekî arikar pêwiste (hatiye).

hatîye xarin
hatîye girtin — Berê
hatîye gotin

tê xwarin
tê girtin — Niho
tê gotin

wê bê xwarin
wê bê girtin — Paşeroj
wê bê gotin

Lê gava Pîşk di Peveka Nenas de (Saltger) be, jê re Pîşkekî arîkar negiringe.

*****

û dema xatirê we heya careka din...

NEWROZ

Cankurd/1986

Wek qurmekê dara gulê
her salekê şiqin didim.
Tarî û şev min nasdikin
tîrêjeka rojê me ez...
Min lêvdikin li her deran
ez dame ser çav û seran.
Van Kurd hemî min hezdikin
hozaneka Xanî me ez...
Her dijminê tarîyê me
rûpeleka şoreşê me.

Keçik bi min xwe navdikin
hîvîyeka Kurda me ez...
Ez nakevim bin destê kes
nabim xulam û malê kes.
Zincîra wan ez çirdikim
wek pêleka derya me ez...
Bona gelan li her deran
rizgariya hemû kesan.
Bo rojeka azadiyê
tivingeka cengê me ez...

Cejna we me, Newrozî me
ez şoreş û bahozî me.
Bo serxwebûnê şerdikim
pêşmergeyê çiyame ez...
Bona şehîd misk û gulav
bo bendiyan ezim silav.
Hem saz û awazên we me
hem çakuça Kawa me ez...

OTORİTE ÜZERİNE

Friedrich Engels

Bazı sosyalistler, şu son zamanlarda, **otorite ilkesi** dedikleri şeye karşı düpedüz bir haçlı seferi açmışlardır. Şu ya da bu eylemin otoriter olduğunu söylemek onu mahkum etmeye yetmektedir. Böyle kestirmeden yargılama öylesine kötüye kullanılıyor ki, konuyu daha yakından incelemek zorunludur. Otorite, sözcüğün sözkonusu anlamında, başkasının iradesinin bizimkine zorla kabul ettirilmesi demektir; öte yandan otorite, bağımlılığı, boyun eğmeyi varsayar. Oysa, bu iki sözcük kulağa hoş gelmediği ve temsil ettikleri ilişki, bağımlı olan yan için hoşa gitmez bir ilişki olduğuna göre, asıl sözkonusu olan, bunları bir yana bırakmanın olanaklı olup olmadığı ve –toplumun bugünkü koşulları karşısında– bu otoritenin varlık nedenine artık yer kalmayacağı ve dolayısıyla ortadan kalkacağı, başka bir toplumsal sistem yaratıp yaratamayacağımızdır. (...)

Varsayalım ki, bir toplumsal devrim şu sırada zenginliklerin üretimine ve dolaşımına kumanda eden kapitalistleri tahtından indiriyor. Tamamıyla otoriteye karşı görüşte yer almak üzere varsayalım ki, toprak ve iş aletleri onları kullanan emekçilerin kollektif mülkiyeti haline gelmiş olsun. Otorite ortadan kalkacak mıdır, yoksa biçim mi değiştirecektir? Görelim bakalım.

Örnek olarak bir pamuk ipliği yapımcılığını alalım. Pamuk, iplik haline getirilmeden önce, en azından birbirini izleyen altı işlemden geçmelidir, bu işlemler, çoğunlukla, başka başka bölmelerde yapılır. Ayrıca, makineleri hareket halinde tutabilmek için buharlı makinenin çalışmasını denetleyen bir mühendis, gündelik onarımlar için makinistler ve ürünlerin bir bölmeden ötekine taşınmasında görevli birçok kaba ücretli gerekmektedir, vb... Bütün bu kadın, erkek, çocuk işçiler, bireysel özerkliği alaya alan buharın otoritesinin belirlediği saatlerde işe başlamak ve işi bitirmek zorundadırlar. Demek ki, her şeyden önce işçilerin iş saatleri üzerinde anlaşmaları gerekir, bu saatler bir kez saptandıktan sonra, hiçbir ayrılık gözetmeksizin herkes için bir kural haline gelirler. Sonra, salonların her birinde ve her an üretim tarzına ilişkin, malzemenin dağıtımına ilişkin vb. birtakım ufak-tefek sorunlar ortaya çıkıverir, bu sorunları hemen oracıkta çözümlemek gerekir, yoksa, bütün üretim derhal durur; sözkonusu sorunlar ister herbir iş kolunda görevli bir yetkilinin kararıyla, ister, eğer olabiliyorsa, çoğunluğun oyuyla çözümlensin, ayrı ayrı herkesin iradesi, her durumda, karara uymak zorunda olacaktır; bu demektir ki sorunlar otorite yoluyla çözümlenecek-lerdir. Büyük bir fabrikanın otomatik mekanizması, işçiler kullanan küçük kapitalistlerden çok daha zorba bir mekanizmadır, onlar hiç bir zaman bu kadar zorba olmamışlardır. Çalışma saatleri için hiç değilse, fabrikanın kapısına: *Lasciate ogni autonomia voi che entrate** diye yazılabilir. İnsan bilimle ve yaratıcı dehasıyla, doğa kuvvetlerine boyun eğdirmişse de, insan tarafından kullanıldıklarına göre bu kuvvetler, insanı, her türlü toplumsal örgütlenmeden bağımsız gerçek bir despotluğa bağımlı kılarak ondan öç almaktadırlar. Büyük sanayide otoriteyi yoketmek istemek, büyük sanayiin kendisini yoketmek demektir, çıkrığa dönmek için buharlı iplik makinesini kırmak demektir.

Bir başka örnek olarak, demiryolunu alalım. Burada da, pek çok kişinin işbirliği kesin olarak zorunludur, büyük felaketlerin meydana gelmemesi için bu işbirliği kesinlikle belirlenen saatlerde yer almalıdır. Burada da işin birinci koşulu, alt sıradan bütün sorunları kestirip atacak, başat bir iradedir, bu irade ister bir tek yetkili tarafından, ister ilgili bir çoğunluğun kararlarını yerine getirmekle yükümlü bir komite tarafından temsil ediliyor olsun. Birinci durumda da, ikinci durumda da, apaçık bir otorite vardır. Ama dahası da var; ya demiryolları memurlarının sayın yolcular üzerindeki otoritesini kaldırsaydınız, hareket etmek üzere olan ilk trenin başına neler gelirdi acaba?

Ancak, otorite gereği, zorlayıcı, kaçınılmaz bir otorite gereği, hiçbir yerde deniz ortasındaki bir gemide olduğundan daha açık-seçik olamaz. Orada, tehlike anında, herkesin yaşamı, herkesin bir tek kişinin iradesine anında ve mutlak surette boyun eğmesine bağlıdır.

En öfkeli otorite düşmanlarına karşı bu çeşitten kanıtları ileri sürdüğüm zaman, bunların bana, **"A, evet, doğru ama, burada sözkonusu olan bizim yetkilendirilmiş olanlara verdiğimiz otorite değil, görevdir, görev yetkisidir!"** demekten başka bir yanıt veremiyorlar. Bu baylar, şeylerin adlarını değiştirince, şeylerin kendilerini değiştirdiklerini sanıyorlar. İşte böyle alay ediyorlar bu derin düşünürler elalemle.

Demek ki, bir yandan, herhangi bir biçimde verilmiş belli bir otoritenin, beri yandan belli bir bağımlılığın, tüm toplumsal örgütlenmeden bağımsız olarak, maddi koşulların içinde üretim yaptığımız ve ürünleri dolaşıma soktuğumuz bu maddi koşulların bize kabul ettirdikleri şeyler olduklarını görmüş bulunuyoruz.

Bundan başka, üretimin ve dolaşımın maddi koşullarının, kaçınılmaz olarak, büyük sanayiin ve büyük tarımın gelişmesi ile birlikte karmaşıklaştığını, ve gitgide bu otoritenin alanını genişletme eğilimi gösterdiğini de gördük. Şu halde otorite ilkesinden mutlak olarak kötü bir ilke, özerklik ilkesinden mutlak olarak iyi bir ilke diye sözetmek saçmadır. Otorite ve özerklik göreli şeylerdirler, onların alanları toplumsal evrimin değişik evrelerinde değişiklik gösterir. Eğer özerklikçiler, geleceğin toplumsal örgütlenmesi, otoriteyi, üretim koşullarının kendisini kaçınılmaz kıldığı sınırlarla sınırlandıracaktır demekle yetinselerdi, kendileriyle anlaşılabilirdi; oysa onlar, böyle yapacaklarına, şeyi zorunlu kılan bütün olgulara karşı gözlerini kapıyorlar ve hırsla sözcüğün kendisine saldırıyorlar.

Neden otoriteye-karşı olanlar, siyasal otoriteye, devlete karşı çıkmakla yetinmiyorlar? Bütün sosyalistler, siyasal devletin ve onunla birlikte siyasal otoritenin, gelecek toplumsal devrim sonucunda yok olacağı, yani kamu görevlerinin siyasal niteliklerini yitirecekleri ve gerçek toplumsal çıkarları koruyan basit yönetimsel görevler haline dönüşecekleri konusunda birleşmektedirler. Ne var ki, otoriteye karşı olan (anti-otoriterler) otoriter siyasal devletin bir çırpıda ortadan kaldırılmasını, hem de kendisini doğuran toplumsal koşulları yoketmeden önce kaldırılmasını istiyorlar. Onlar, toplumsal devrimin ilk işinin otoritenin kaldırılması olmasını istiyorlar. Bu baylar acaba bir devrim gördüler mi hiç? Devrim, kuşkusuz, dünyanın en otoriter şeyidir; devrim, halkın bir bölümünün kendi iradesini, halkın öteki bölümlerine, top, tüfek, süngüyle, otoriter araç olarak ne varsa hepsiyle, zorla kabul ettirdiği bir eylemdir; ve zafer kazanan yan, boş yere savaşmış olmak istemiyorsa, iktidarını, silahlarının gericilere saldığı korku ile elde tutmalıdır. Paris Komünü, burjuvalar karşısında, silahlı halkın bu otoritesinden yararlanmasaydı bir tek gün dayanabilir miydi? Tam tersine, Komün, bu otoriteyi yeterince kullanmadığı için kınanamaz mı? Öyleyse ikisinden biri; ya otorite düşmanları ne dediklerini bilmiyorlar, dolayısıyla kafaları karıştırmaktan başka birşey yapmıyorlar, ya da ne dediklerini biliyorlar, dolayısıyla proletarya hareketine ihanet ediyorlar. Her iki durumda da gericiliğe hizmet etmektedirler.

Marx, Engels, Lenin
Anarşizm ve Anarko
Sendikalizm

*"Sizler ki içeri giriyorsunuz, her türlü özerkliği dışarda bıraktınız!" (Dante, İlahi Komedi; "Cehennem", III. Şarkı.) -Ed.